

Bạn Cùng Phòng Vô Cùng Phóng Khoáng Luôn Thích Về Nhà Ôm Tôi Khóc

Contents

Bạn Cùng Phòng Vô Cùng Phóng Khoáng Luôn Thích Về Nhà Ôm Tôi Khóc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	19
5. Chương 5	27
6. Chương 6	33
7. Chương 7	41
8. Chương 8	47
9. Chương 9	57
10. Chương 10	66
11. Chương 11	74
12. Chương 12	83
13. Chương 13	93
14. Chương 14	107
15. Chương 15: Ngoại Truyện : Góc Nhìn Của La Hoàn Khởi	108
16. Chương 16: Ngoại Truyện : Một Ngày Quan Trọng	113
17. Chương 17: Ngoại Truyện : Chuyện Kết Hôn	119

Bạn Cùng Phòng Vô Cùng Phóng Khoáng Luôn Thích Về Nhà Ôm Tôi Khóc

Giới thiệu

Edit: ViSố chương: 14 chương chính văn + 3 ngoại truyệnNgày 3/1/2017, trên weibo “Bắc Mỹ thổ tà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-cung-phong-vo-cung-phong-khoang-luon-thich-ve-nha-om-toi-khoc>

1. Chương 1

Edit: Vi

Đối với du học sinh ở nước ngoài mà nói thì việc tìm bạn thuê phòng là một việc có mức độ khôn khổ và vất vả được xếp hạng cao hơn cả chết. Bây giờ bản thân tôi cũng đang rơi vào cái khổ khổ đó.

Hồi năm nhất đại học, tôi có ở trong một phòng trọ, bên kia đường là một đám người Canada, đúng là đêm đêm sinh ca, quỷ ma gào rú, cảnh sát không tới thì không ngừng. Tôi rất thánh ngủ, thuộc vào loại ban đêm hàng xóm bên cạnh đánh rầm cũng có thể tỉnh dậy, vì lẽ đó, tôi chỉ trụ được một học kì rồi lập tức rút lui, đổi sang một nhà trọ cao cấp cách trường ba dãy phố.

Thuê nhà chung với tôi là một đàn anh học năm tư, tên Allen, người Quảng Châu, hết lòng tin rằng các loại canh có thể kéo dài tuổi thọ. Tuy thỉnh thoảng anh ấy thức rất khuya nhưng may là cách âm trong nhà tốt, tôi không thấy ồn ào, hơn nữa, mỗi khi anh ấy chơi game xong sẽ nấu canh, tôi cũng được chia cho một bát, thế nên tôi cảm động đến rơi nước mắt vì thói quen này, cũng dần dần quen với cuộc sống như thế, mỗi ngày đều vui vẻ.

Hai năm đầu đại học tôi cứ học hành, tới phòng tập, thỉnh thoảng du lịch, đôi khi về nước, có lúc mua sắm giúp người mẹ đang ở nơi chân trời góc bể, cuộc sống bình thản, không khác gì cuộc sống của những du học sinh Trung Quốc khác.

Cuộc sống tĩnh lặng luôn luôn bị phá vỡ, thuê phòng chung được hơn một năm thì đàn anh tốt nghiệp, xin được một suất nghiên cứu sinh ở Mỹ, rời khỏi vùng nông thôn rộng lớn của Canada.

Tôi cũng chuẩn bị tâm lí từ sớm, điều kiện của nhà trọ không tệ, tôi không muốn chuyển đi, thế nhưng ở một mình thì khá đắt, nếu chẳng phải thực sự không đủ sức chi trả tiền cho căn nhà trọ cao cấp này, quả thực tôi thà sống một mình còn hơn tìm người thuê chung. Tôi nhờ mấy sinh viên, bạn xứ có mà du học sinh cũng có, giúp mình lưu ý xem có người Trung nào đồng ý tới thuê nhà chung không, chỉ cần là nam sinh, thích sạch sẽ, không ồn ào, tính cách dễ chịu là được.

Tôi không thích ở chung với học sinh ngoại quốc, nói thật là việc kết bạn thì không thành vấn đề, tôi cũng có không ít bạn bạn xứ, thỉnh thoảng cũng cùng nhau đá bóng, nhưng thói quen sinh hoạt thực sự bị ảnh hưởng rất nhiều bởi bối cảnh văn hóa.

Tôi là kiểu người không thích chơi bời, thực sự không thể ngày nào cũng ra ngoài nể nang rồi hành hạ lẫn nhau, thế nên tôi muốn tìm một du học sinh Trung Quốc tới Canada học tập để bớt việc, dễ giao lưu.

Bây giờ đang là kì nghỉ hè, khai giảng xong tôi sẽ vào năm ba. Tôi về nước, ở nhà nằm thẳng cẳng, bà Vương, chính là mẹ tôi, vừa lo lắng tôi ở nước ngoài sẽ lạm giao sinh bệnh, lại vừa lo tôi đã đại học năm ba rồi mà sao còn chưa có lấy một cô bạn gái nào, quả thật rất phân liệt.

Mà tôi thì đã sớm luyện được kĩ thuật giả điếc, tôi mắt điếc tai ngơ nằm trên ghế salon, vắt chân, lướt di động.

– Con trai này, con nói thật với mẹ đi, thật sự không có cô gái nào vừa ý con à? Con lớn rồi, không phải cấp ba nữa, mẹ không quản con mà sao con còn chưa yêu đương gì hết? Bỏ ngay cái chân thối của con ra khỏi bàn trà được không?

Tôi chỉ đành bỏ chân xuống.

Vấn đề không yêu đương này rất phức tạp. Nguyên nhân cơ bản nhất là vì tôi yêu nam. Tôi không come out, không thích chuyện của mình bị chỉ trích, hơn nữa, tuy là tôi rung động với cơ thể nam giới nhưng trong thực tế thì tôi vẫn chưa tìm được một ai khiến mình thích cả.

Bạn hiểu ý tôi chứ? Nghĩa là tôi xem tạp chí, xem GV thì có thể cương, nhưng trong thực tế, tôi chưa gặp được một người đàn ông nào khiến mình có thể cương cả. Nghe thì có chút ra vẻ nhưng tôi đúng là gay.

Trên đời này có gay bar, có tình một đêm, vậy đương nhiên cũng có kiểu như tôi, một gay yêu nam nhưng không thích yêu đương.

Tôi rất thản nhiên tiếp nhận vị trí bản thân: Tám phần mười tôi là một người lãnh đạm.

Năm đó, tôi quyết tâm ra nước ngoài học cũng là vì nguyên nhân này. Bà Vương thực ra không muốn tôi vất vả, bà nghĩ rằng học trong nước cũng rất tốt, dù tôi muốn làm việc gì thì mọi người cũng có quan hệ ở trong nước trợ giúp một tay, tôi xuất ngoại không ai chăm sóc, bà thương.

Nửa đời người, bà Vương sống cuộc đời được chồng yêu thương, có con trai ưu tú đầy mỹ mãn. Giờ bà đã sắp năm mươi, chăm sóc sắc đẹp như một cô gái nhỏ, xem phim truyền hình vẫn rơi nước mắt, ngày ngày làm fangirl theo đuổi trai đẹp Hàn Quốc. Lúc tôi học cấp ba, bản thân đã xác định mình là một tên con không thể thẳng lại, nhưng tôi không muốn bà Vương đau lòng. Tôi quyết định rời nhà sớm, ở bên cạnh bà làm tôi lo lắng, tôi sợ sẽ có một lúc nào đó, bà biết được bí mật của tôi, tôi sợ bà không chịu nổi. Tôi chỉ mong bà vĩnh viễn ngây thơ. Đó chính là ước định năm mười tám tuổi của tôi với ba tôi. Hai người đàn ông trong nhà chúng tôi sống là để bảo vệ mẹ tôi, nước mắt cả đời của bà chỉ cần rơi vì nữ chính trong phim mắc bệnh nan y, không phải để rơi vì cuộc đời thực tế đầy cay đắng này.

Bây giờ nhìn mẹ tôi sung sướng vậy thôi, thực ra lúc còn trẻ bà đã khổ nhiều. Ngày ấy ba tôi mở xưởng lập nghiệp, nhà xưởng không biết vì sao có người làm loạn, mẹ bế tôi, đứng ra bảo vệ chồng. Trong lúc xô đẩy, có người dùng tấm gỗ dày đập lên trán bà, mẹ tôi bị mất mắt, không cho tôi nhìn, thế nhưng tay bà run rẩy, xuyên qua khe hở, tôi nhìn thấy mặt bà đầy máu, vậy mà bà không hề kêu lên dù chỉ một câu. Mẹ tôi để mái tóc ba mươi năm, ngoài miệng cứ nói mình mười tám vì chỉ có con gái mười tám mới để tóc mái, nhưng tôi biết bà vẫn để ý tới vết sẹo trên trán.

Sau này, xưởng thiếu nợ, mẹ tôi sáng làm kế toán, tối giao bánh kem, mỗi tháng kiếm hơn một trăm đồng, bàn tay lạnh tới mức nứt ra từng vết máu, đến giờ, cứ đông đến là tay bà lại ngứa.

Tôi đang thất thần thì di động reo lên, là ba, ông dặn tôi tới lái xe đưa mẹ đi Vọng Giang Các (1), cùng ăn cơm tối với bạn ông.

Tôi đến nơi mới biết đây là Hồng Môn Yến. Trong phòng ăn có cả nhà chú Thái, tất nhiên là có cả Thái Tiểu Nhã, con gái chú. Mẹ tôi vẫn giật giây tôi nói chuyện với Thái Tiểu Nhã, bảo là thanh niên có nhiều chủ đề chung. Tôi không quen với Thái Tiểu Nhã lắm, theo như lý giải của cô ấy thì chúng tôi khác biệt. Lòng tôi đã vô lực thổ tào rồi, may là sau đó Allen gọi điện cho tôi, tôi mượn cớ nghe điện thoại, rời khỏi phòng.

– Karen, anh có biết một đàn em đang tìm phòng trọ, cũng học ở đại học Q, kì sau lên năm hai, hay là anh cho mày Wechat của nó, hai đứa nói chuyện nhé? Nếu hợp thì kì sau nó chuyển tới.

– Làm phiền anh, anh tìm được việc chưa?

– Còn đang tìm, cũng không vội, cùng lắm thì về công ty ba anh. Mày về Thượng Hải đấy à?

– Đúng, đang ở tiệc xem mắt đây này.

– Ha ha ha, ba mẹ mày đúng là sốt ruột, em gái đó thế nào?

– Em gái vừa tốt nghiệp cấp ba có được không?

Allen cười như điên:

– Mày đừng nghĩ người ta mới tốt nghiệp cấp ba, mày nghĩ con bé sắp đại học năm nhất, có phải là gánh nặng trong lòng nhỏ đi rất nhiều không?

Tôi cũng cười, thuận miệng trò chuyện vài câu rồi cúp máy. Vào phòng, tôi thấy bà Vương mẹ tôi lộ ra ánh mắt như dao, đầy bất mãn hỏi:

– Sao nói chuyện lâu thế, nói với ai?

Tôi đáp:

– Người giúp con tìm bạn cùng phòng mới.

Tôi mở wechat ra, quả nhiên thấy Allen gửi nick cho tôi, tên wechat là “La Phú Quý”, lúc ấy tôi đã cười phụt ra, thấy kí tên đầy cá tính “Trong nhà có vài mẩu ruộng”, tôi lại buồn cười. Tôi thầm nghĩ người anh em này có chút thật thà đấy, tôi thêm bạn tốt rồi bỏ đi động sang một bên.

Bữa cơm này, ba tôi và chú Thái là ăn uống vui vẻ nhất, dần ông trung niên bắt đầu uống rượu là y rằng toàn chém gió, mẹ tôi và dì Thái cũng nói chuyện để hâm nóng không khí một chút, chỉ có tôi và Thái Tiểu Nhã là cực kì ngại ngùng. Tôi vừa quay sang nhìn Thái Tiểu Nhã thì thấy con bé vẫn trừng tôi, rõ là nó cũng bất mãn với bữa tiệc hôm nay.

Tôi không thể cứ im mãi, đành phải chủ động hỏi:

– Em thi đại học xong rồi? Điểm thế nào?

Con bé liếc tôi, bống nói:

– Tôi không muốn làm bạn gái anh, anh hiểu chứ?

Con gái bây giờ thẳng thắn thật, khí phách quá.

– Hiểu hiểu. Anh cũng không quá muốn làm bạn trai em mà.

– Tôi học trong nước, anh học ở nước ngoài, tôi không thích yêu xa với anh.

Thái Tiểu Nhã cảnh giác nhìn tôi.

Tôi thầm nghĩ “Ôi mẹ tôi ơi, con bé hình dung tôi đói khát thế nào vậy, không biết mẹ với dì Thái nói cái gì với Thái Tiểu Nhã nữa, làm cho tôi cứ như sắp cướp con gái nhà người ta không bằng”.

Tất nhiên là tôi vẫn phải ôn hòa rồi:

– Chà, em còn biết yêu xa nữa hả?

– Anh không phải nói mấy lời sáo rỗng đó với tôi, tôi đã nói rồi, hiện thực không phải là phim thần tượng, từ cái nhìn đầu tiên đã không vừa mắt thì không thể có kết cục tốt được.

Thái Tiểu Nhã nói nhỏ.

Tôi nhìn cha mẹ hai bên không để ý tới phía này, trong lòng thoải mái nhiều, vì vậy tôi cũng thẳng thắn:

– Nói thật, anh còn giật mình hơn em, trong lòng anh vẫn coi mình là người lớn, không làm được cái chuyện già mà đổ đốn đó, em cứ yên tâm, lên đại học yêu đương, em sẽ không bị ép duyên, thời đại nào rồi chứ. Em không tin anh cũng phải tin tưởng hiển pháp.

Thái Tiểu Nhã hài lòng, bắt đầu nghịch di động. Tôi thầm nghĩ “Em mà không tin thì tôi cũng hết cách, tôi là một tên cong xịn đây, nhìn em tôi chẳng có xiu hứng thú nào”.

Tôi cong nhưng vẫn phải tìm bạn nam cùng phòng, đồng thời tôi giỏi ngụy trang, cũng không đến những nơi giao lưu của đồng tính luyến ái, từ khi hiểu rõ bản thân, tôi đã tự hỏi mình xem có nên ngụy trang không, tôi cũng không thích diễn đàn, chỉ thỉnh thoảng tải vài bộ phim để giải quyết nhu cầu. Bên cạnh thì không có người đàn ông nào làm tôi hứng thú, có cô gái theo đuổi tôi, tôi liền lấy lí do đã có người yêu ở nhà để từ chối. Dần dần, tôi còn có một thân phận là người đàn ông si tình, thủ thân như ngọc. Cũng may không có ai truy đến cùng xem người tôi yêu là thần thánh phương nào, chứ không thì tôi cũng chẳng nói dối được. Lúc này, nhìn Thái Tiểu Nhã, tôi có linh cảm, nghĩ rằng sau này có ai hỏi tới, tôi có thể nói người mình yêu còn nhỏ, người nhà cô bé lo lắng nên cần chờ vài năm. Quả là một cái cớ tuyệt vời.

Tôi ấy mà, rảnh rồi chả có việc gì làm là thích tưởng tượng, có thể tưởng tượng tới chuyện có khả năng xảy ra, đồng thời tưởng tượng ra lúc đó phải nói dối thế nào. Trước đây Allen có đánh giá về tôi rằng nhìn thì muộn tào, không nói nhiều, cảm giác rất nghiêm túc nhưng sau khi tiếp xúc mới biết tôi không phải dạng vừa đâu, tám phần mười là bị ảm IC, ý vào vẻ ngoài đẹp mà lừa gạt người.

Tôi công nhận về ngoài chừng chạc của mình là lừa người, tôi chỉ giả vờ thôi, giống như một người làm xiếc đi trên dây, chẳng biết bao giờ sẽ ngã xuống. Tôi cần có một lí do để mẹ chấp nhận mình là gay, tôi nghĩ như thế không ổn, chắc chắn mẹ không chấp nhận được, mấy năm nay tôi cũng có thử rồi, tư tưởng mẹ rất bảo thủ, chỉ mong tôi sớm cưới một cô gái hiền lành để có người chăm sóc.

Tôi thực sự sợ, thà tôi vĩnh viễn không tìm được người bầu bạn còn hơn một lúc nào đó rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Tối muộn, tôi lái xe về vì mẹ chê ba mùi rượu khắp người. Bà nói:

– Tiểu Nhã còn hơi nhỏ, tính tình cũng có chút kiêu căng nhưng bản chất không xấu, là ba mẹ thấy nó lớn lên.

Tôi chỉ đành bất lực nói:

– Mẹ, con không thiếu bạn nữ, mẹ đừng quan tâm làm gì, con ngại lắm.

– Bây giờ con biết ngại cơ à? Mẹ bảo này, ba mẹ cũng không ép con với Thái Tiểu Nhã, chỉ là muốn con tiếp xúc với con gái nhiều hơn thôi. Sao con cứ như khúc gỗ thế hả?

Tôi chỉ đành gật đầu, mặc mẹ thuyết giáo.

Sau khi về nhà, tôi xem di động, thấy lời mời kết bạn đã được chấp nhận. Tôi nhìn đồng hồ, thấy mới mười giờ, chưa tới giờ ngủ nên muốn chủ động chào hỏi La Phú Quý, người sẽ thuê chung nhà.

“Hi”.

“Hi”.

“Ồm, em cần thuê phòng hả?”

“Vâng”.

“Nhà trọ ở Sunset Street, cách trường hai con phố, hẳn là em biết?”

“Vâng”.

Nói đến đây, tôi thực sự không biết làm sao nữa, La Phú Quý có vẻ hơi lạnh lùng.

“Anh là Cố Nhuận, học khoa Sinh, em có thể gọi anh là Karen, anh lớn hơn em một tuổi.”

“La Hoàn Khởi”.

Tôi nghĩ thầm đây là gì? Đang ngờ ra thì tôi lại nhận được một tin nhắn.

“Tên em”.

Rồi, tôi hiểu rồi, tên này là kiểu người chat nhát gừng, chẳng qua từ La Hoàn Khởi thành La Phú Quý, mọi việc biến đổi có vẻ đột ngột. Đang nghĩ thì lại nhận thêm một tin nữa:

“Xin lỗi, đang bị lệch múi giờ, tỉnh táo sẽ nói chuyện tiếp với anh”.

Tôi thông cảm gật đầu, lại nhớ ra đang dùng wechat, cậu ta chẳng nhìn thấy tôi gật đầu được, tôi cảm thấy mình thật ngu. Đang định sửa dòng giới thiệu, nhìn thấy La Phú Quý, tôi lại không muốn sửa nữa.

Hình đại diện của cậu ta là một màu đen trắng rất trừu tượng, xem tường nhà thì thấy cậu ta rất ít khi đăng bài, cũng không có ảnh chụp, nhưng cũng có thể là do cậu ta có nhóm riêng.

Sáng sớm ngủ, trưa mới dậy nên giờ khó ngủ, tôi nhàm chán treo nick, lướt facebook, like và bình luận cho đám bạn một lượt rồi chợt nghĩ tới La Hoàn Khởi, vậy là tôi tìm facebook của cậu ta. Đúng là tìm được thật, nhìn hình đại diện, đó là một tấm hình tự sướng ngược sáng, trán đeo băng thể thao, đeo khuyên tai một bên, cười rất xấu xa, trông thật đẹp trai. Chính là mẫu người có thể khiến các nữ sinh gào thét trên sân bóng ấy. Đương nhiên cũng thuộc mẫu người có thể khiến tôi nhìn nhiều vài lần.

Có lẽ cậu ta du học từ hồi cấp ba nên ảnh hoạt động của mấy năm trước rất nhiều, nhìn vẫn còn trẻ con, hai năm gần đây thì ngoại trừ mấy tấm ảnh chụp chung trong party thì hầu như không còn gì nữa. Nhìn ảnh sau lưng tôi mới nhận ra cậu ta có hình xăm, còn là một hình lớn, chẳng qua nơi chụp ảnh ánh sáng mờ nên không thấy rõ hình thù, ngoài ra những tấm ảnh khác thì không lộ.

Tôi chán chết được, lướt xem một hồi lại càng chán, chẳng muốn follow, tôi thấy vừa mới add wechat của cậu ta, giờ cậu ta ngủ còn đi stalk, thật sự quái lạ.

Nhìn đồng hồ đã quá nửa đêm, tôi hóa ra đã xem facebook cậu ta tới tận ba tiếng rồi, tôi cảm thấy mình thật buồn cười.

Về những bất thường đêm nay, tôi đổ cho hai lí do: Thứ nhất, tôi rất cẩn thận, nếu tìm bạn cùng phòng thì phải tìm một người hợp tính. Thứ hai, La Hoàn Khởi rất thú vị, hơn nữa, quan trọng nhất là cậu ta đẹp. Thứ hỏi có ai là không thích mặt đẹp chân dài nào?

Tôi bị tổng kết của mình chọc cười.

Lắc đầu, đứng dậy tắm rồi đi ngủ, mọi dự định cứ để mai giải quyết.

---

(1) Vọng Giang Các: Từng được tạp chí “National Geographic” bầu chọn là “1 trong 50 địa điểm lãng mạn nhất thế giới”

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Vi

Tuyệt vời chính là ngủ nguyên một giấc từ trưa hôm nay tới trưa hôm sau.

Sau khi tôi dậy, nhà không có ai, ba tôi chắc chắn đã tới công ty, cầm điện thoại lên thì thấy bà Vương nhắn wechat bảo rằng trưa này bà đi dạo phố với cô em họ, tôi cứ tự ra ngoài mua đồ ăn.

Tốt, đúng là mẹ đẻ.

Wechat còn có tin nhắn của La Phú Quý gửi. Tin tiếng Anh, dịch ra đại ý là: Khoa nghệ thuật, thỉnh thoảng cần thức đêm, không hút thuốc, say rượu vẫn ngoan, có thể tính là sạch sẽ, không ồn ào, không nằm lì trong nhà, không đưa người về nhà qua đêm, có thể đảm bảo thực hiện vài điểm ở trên. Nếu anh cũng có thể thì phía em cũng không có vấn đề gì.

Rất thẳng thắn. Tôi cũng không thích người bẩn thỉu, ướt át đâu.

Vậy là tôi trả lời:

“Bên anh không có vấn đề gì. Em cần xem phòng không?”

“Không cần. Trước khai giảng em sẽ gửi hành lí qua, nhờ anh kí nhận hộ”.

“Được, chuyện hợp đồng có hơi phức tạp, em tìm công ty để kí, anh có báo trước với họ là mình sẽ tự tìm bạn cùng phòng, em cứ nói với họ một câu xem họ xử lí thế nào.

“Được”.

Mọi chuyện được quyết định như thế.

Tôi cảm ơn mấy người bạn đã giúp đỡ, bảo họ rằng mình đã tìm được bạn cùng phòng rồi, khi nào về sẽ mời họ đi ăn. Giải quyết xong một vấn đề rắc rối, lòng tôi thoải mái nhiều, ở nhà vui chơi giải trí, đánh bài với bà Vương. Còn hơn hai mươi ngày mới tới khai giảng, tôi liền đi Nhật thăm quan, chơi xong thì về Canada luôn. Kết quả là trên đường đi, tôi gặp chuyện bất ngờ.

Tôi ngồi trong quán rượu ở Tokyo, gọi rượu trắng, ăn chút điểm tâm Nhật rồi đi theo hẻm nhỏ ra đường lớn để về khách sạn.

Trong hẻm này tập trung khá nhiều quán bar, có vài quán theo kiểu Nhật, có vài quán theo dạng bar. Giờ là hơn mười giờ tối, tôi đi đi, nghe chung quanh có tiếng động thì dừng bước, thấy bốn, năm người đang

đánh nhau. Nhìn từ xa, một thanh niên cao lớn đang bị một tên béo kéo lại, một người khác thì dùng túi đập vào bụng cậu ta, thanh niên vừa giãy vừa đá trúng khuỷu chân một tên đội mũ, tên đội mũ kêu một tiếng, lão đảo ngã xuống, xem ra sức không yếu.

Từ trước tới nay, tôi không thích xen vào chuyện của người khác, huống chi đây là địa bàn xa lạ, không làm xã hội đen Nhật được đâu. Tôi dừng bước rồi định đi, bỗng nghe mấy người kia chửi bậy. À, ra là người Trung đấy.

Thấy người Trung, tôi do dự, xem tình huống thì có vẻ là đánh hội đồng, nhìn thế nào cũng thấy do có thù riêng, không thể trở thành tai nạn chết người được. Tôi đành xoay người, gào lên:

– Này, tôi báo cảnh sát đấy! Đừng đánh nữa!

Mấy người kia nghe thế, vội vàng chạy mất.

Tôi thấy thanh niên cao lớn bị đánh đang dựa trên tường, ôm bụng, có vẻ đứng không vững. Tôi thở dài, làm người tốt thì làm đến cùng, tôi tiến tới dìu cậu ta. Tay vừa chạm vào đã bị đẩy ra, tôi lão đảo về sau, đang không hiểu chuyện gì thì người kia mau chóng lao đến bên cạnh thùng rác, nôn.

Nói thật, tôi không chịu nổi cảnh có người nôn trước mặt mình. Tôi nghe tiếng cũng thấy ngực mình nôn nao, cổ họng như có điều kiện, cũng muốn nôn. Nhưng say rượu trong đêm ánh trăng bát ngát, quả thực không hợp với cảnh hai người trong ngõ nhỏ, thay phiên nhau tước đất bằng dịch dạ dày đâu. Vất vả lắm mới nhịn cơn buồn nôn xuống, tôi nghĩ liệu có phải khi này là gây sự do rượu không.

Tôi đây không xen vào nữa.

Định bước đi thì thấy một giọng nam cứng nhắc nói:

– Cảm ơn.

Tôi quay đầu, thấy chính diện người kia. Bên khóe mắt hơi ướt, khóe miệng vì dùng khăn giấy lau mạnh nên hồng đến kì lạ, xung quanh lông mày nheo lại, vẻ mặt thận trọng, đôi mắt cũng không sát khí như khi nãy nữa.

Tôi đang thất thần, bỗng thấy có một cảm giác quái dị. Người này... sao trông quen quen nhỉ?

Sau đó, tôi nhớ tới ba tiếng mình dùng để xem facebook của La Hoàn Khởi, gương mặt đó tôi còn ấn tượng tới giờ. Đây chẳng phải là La Hoàn Khởi, La Phú Quý đó sao?

Tôi bối rối. Tôi thực sự cực kì bối rối.

Tình cảnh này không phù hợp để làm quen nhau lắm đâu, dù gì bị người khác nhìn thấy mình ăn đòn cũng đâu phải chuyện vinh quang gì. Tôi đoán tuy mình nhận ra cậu ta, cậu ta cũng không nhất định nhớ ra tôi là ai. Ai có thể ngờ hai người sắp trở thành bạn cùng phòng có thể sớm gặp mặt nhau ở nước ngoài, trong một hẻm nhỏ chứ?

Tôi đã có quyết định của mình nên lập tức rời đi, phất tay tỏ vẻ không cần cảm ơn.

Ánh trăng hôm nay tuy đẹp nhưng dù gì cũng đã khuya, tôi nghĩ cậu ta chỉ liếc nhìn mình thôi, chắc sẽ không nhớ được, bao giờ khai giảng gặp lại, tôi sẽ giả vờ như không biết gì, chuyện này cứ thế là xong.

Tôi quay về khách sạn, chẳng biết vì sao mất ngủ.

Có thể là do mấy chén rượu quấy phá, tôi bỗng muốn đi tắm suối nước nóng. Trong khách sạn có một suối nước nóng nhỏ cho khách, bình thường không nhiều khách tới, tôi thay áo choàng tắm, gọi điện thoại để người ta mang tới cho mình một cái bánh kem.

Sau đó, tôi xuống lầu.

Ngâm mình trong nước quả là rất thư giãn, suối nước nóng ở đây là thiên nhiên, trong hơi nước có mùi lưu huỳnh thoang thoảng. Thật ra đây không phải suối nước nóng nổi tiếng của Nhật Bản, nhưng khách sạn này không nằm trong phố xá sầm uất, xung quanh nhiều cây xanh, tiếng ve hè kêu râm rân, người tới đây cũng ít, đúng là có cảm giác khác. Không lâu sau, mí mắt tôi bắt đầu đánh nhau, tôi ngâm mình trong hồ nước, ngủ quên.

Đang nửa tỉnh nửa mê thì tôi cảm thấy có một người nữa đi vào, không biết là khách từ đâu tới. Sau đó, tôi xỉu. Khi tỉnh lại, một bác phục vụ nói tiếng Anh với tôi, cho tôi biết đã là mười hai giờ đêm, hỏi tôi có muốn về phòng không.

Tôi cảm ơn, dọn dẹp đồ, về phòng. Ban này ngủ một giấc no rồi.

Sau khi tỉnh lại, nhớ tới kì ngộ nơi ngõ hẻm đêm qua, tôi vẫn bất ngờ. Vô thức mở ra tường nhà của La Phú Quý, thấy cậu ta đổi hình đại diện là một tấm hình tự sướng, lọn tóc rũ xuống trán còn mang theo giọt mưa, khóe mắt sưng lên, môi khê nhếch, khóe miệng còn hơi xanh tím. Có lẽ vừa tắm xong, trên người còn bọt nước, nước theo trọng lực chảy xuôi theo những đường cong cơ bắp. Chẳng thấy caption gì.

Mẹ nó, lúc này không phải lúc để chào cờ buổi sáng!

Mẹ nó.

Mẹ nó, lại buồn đái!

Tối qua không nên vừa uống rượu vừa uống sữa!

Đến lúc ra ngoài ăn trưa, tôi mới nghĩ tới có phải La Hoàn Khởi là gay không.

Bất hạnh thay, vì không có kiến thức rộng rãi, tôi không có cái gọi là gaydar. Tôi cũng biết có vài gay thích chụp tự sướng nhưng tôi vẫn lo, luôn giữ thái độ chỉ cần cậu không nói thì tôi không biết, duy trì nguyên tắc không đoán bừa. Điều này dẫn đến việc trong thực tế, tôi cũng là một người mà đồng loại không thể nhận ra. Đúng là không có cách nào lấy chồng.

Sau đó tôi ngẩn ra, sao tôi lại để ý đến chuyện La Hoàn Khởi có phải gay không?

Hành vi này là sao?

Thèm đàn ông phát điên hử? Bạn Cố Nhuận ời?

Tôi lượn lờ ở Nhật thêm vài ngày, cảm thấy hè ở Nhật Bản thật chán, vậy là tôi hăng hái về đại học Q sớm. Lập tức về nhà trọ, số 87 phố Sunset, phòng 0510.

Cũng may, một thầy giáo tôi khá thân quen đang tuyển nhóm, tôi báo danh từ trước, bây giờ về cũng không phải không việc để làm, ban ngày tôi ở trong phòng thí nghiệm, tối thì tra tài liệu, còn bận hơn cả lúc trong năm học. Còn ba ngày nữa là tới khai giảng, học sinh ở thị trấn dần đông, quán bar cũng bắt đầu ồn ả.

Thị trấn này chỉ có một trường đại học, còn lại là dân cư, đúng là một vùng quê rộng lớn, chỉ khi nào học sinh bắt trở về học thì mới náo nhiệt hơn một chút. Chúng tôi thường trêu nhau rằng ở đây sẽ thành thị trấn quỷ vào ngày nghĩ.

Hôm nay, đang làm thí nghiệm thì tôi có điện thoại, nói rằng có rất nhiều thứ được chuyển tới nhà tôi, tôi đành bỏ dở việc, về nhà trọ xem, trên đường còn nhận được tin nhắn của La Hoàn Khởi.

“Có lẽ mấy ngày này là đồ đạc được chuyển tới, anh cứ để đó, em tìm người dọn”.

Tôi nghĩ cùng lắm chỉ là cái vali size 28 thôi, lại còn cần người dọn á? Kết quả vừa mở cửa là tôi trợn mắt. Ba ông anh đang đứng trong phòng khách, kê sofa.

Sau đó, tôi lại nhận được tin nhắn:

“Một số đồ gia dụng em đổi mới, hôm nay có lẽ sẽ hơi ồn, anh có thể ra ngoài thuê khách sạn, em trả tiền”.

Nói chuyện có lí chút đi, cậu đổi giường đổi tủ phòng cậu thì miễn cưỡng tính là được, nhưng giờ phòng khách cũng thay đổi hoàn toàn rồi, chuyện này hơi quá rồi đó.

Đương nhiên tôi không bỏ tiền nên tôi chẳng nói gì cả.

Nhưng chưa chính thức gặp mặt, tôi đã thăm đoán nhân cho La Phú Quý một nhân mới “Ám ảnh cường chế”. Lại còn là ám ảnh cường chế có nhiều tiền.

Tôi tự thấy điều kiện gia đình mình cũng được, từ ngày hiểu chuyện tới nay, tôi chưa bao giờ khó khăn kinh tế, nhưng cũng sẽ lo lắng chuyện tiết kiệm tiền. Nhưng mà La Phú Quý ấy, đúng là phú quý xịn, phòng thuê mà còn phải thay hết cả đồ gia dụng, tôi thực sự được mở mắt.

Tôi về phòng thí nghiệm, làm việc tới nửa đêm, lúc về phòng trọ đã không còn sợ hãi nữa.

Nói thật, nếu không phải chìa khóa của tôi còn mở được cửa, khi nhìn thấy phòng khách đã thay đổi một trời một vực, tôi thực sự muốn thốt lên một câu” Xin chào, có ai ở nhà không?”

Tôi sững sờ ở cửa, xách túi đứng nhìn hồi lâu, cái giỏ đựng túi trước đây đã không thấy đâu, cạnh cửa là một giá treo túi theo kiểu chạc cây, mỗi cành cây đều được tạo hình ngón tay, mà còn là ngón giữa. Trong phòng khách có thấp mấy cây nến thơm, không bật đèn. Được lắm, sinh viên La Phú Quý khoa nghệ thuật.

Tôi vào bếp, định hâm ít đồ ăn. Chưa kịp bật đèn đã nghe thấy tiếng gì đó rồi lại như không có gì. Tôi cảnh giác, lẳng lẽ quay lại, vừa ra đến cửa đã đâm vào một người, tôi sợ đến mức kêu “Oái” lên một tiếng.

“Tách” một tiếng, người kia bật đèn bếp lên, mắt tôi bị ánh đèn làm chói. Hoàn hồn, tôi nhận ra đó là bạn cùng phòng mới của mình, La Hoàn Khởi.

– Sao không bật đèn?

Tôi đáp:

– Anh thấy phòng khách thấp nển, bật đèn có vẻ phá hoại không khí quá. Xin chào, anh là Cố Nhuận.

– Em biết.

Cậu ta cười, lúc này tôi mới thật cậu ta thực sự rất cao.

Tôi cũng không lùn, khi tôi còn nhỏ, Phan Trường Giang (1) rất nổi tiếng, tôi có xem rất nhiều tiểu phẩm của ông. Bà Vương sợ tôi như Phan Trường Giang nên ngày nào cũng bắt tôi uống sữa, ăn phomai, tôi cao cũng tới mét tám. Nhưng La Hoàn Khởi phải cao hơn mét tám, dù sao cậu ta cao hơn tôi cả nửa cái đầu.

Bạn cùng phòng cũ là Allen không cao lắm, chưa tới mét bảy còn hơi béo, ngày nào tôi cũng nhìn tóc anh ấy để nói chuyện. Bây giờ đổi thành La Hoàn Khởi rõ cao, tôi không quen lắm, trong không gian hẹp này, tôi cảm thấy bị áp bức quá.

Vậy là tôi lùi ra sau hai bước, kết quả không chú ý, đụng vào cạnh bàn, không đau lắm nhưng tôi giật mình.

Cứ như chuyện tôi đâm vào cạnh bàn đã làm La Hoàn Khởi vui, cậu ta cười tươi hơn, mắt híp cả lại, thế nhưng chỉ một giây là cậu ta đã thu biểu tình lại, khuôn mặt trở thành mặt liệt đầy nghiêm túc.

Chúng tôi cứ lúng túng đối diện nhau như thế, đương nhiên tôi xấu hổ là chủ yếu thôi, tôi thực sự chẳng biết nên làm gì. Cậu ta lướt qua tôi, đến tủ lạnh cầm chai nước có ga, nói:

– Không có việc thì em về phòng trước.

Tôi gật đầu lia lịa. Giờ mới nhận ra tủ lạnh cũng đổi rồi, bên trong chứa đầy thức ăn.

– Mọi thứ em mang tới trong khu vực chung, anh cứ thoải mái dùng.

Trước khi ra khỏi cửa, cậu ta nói:

– Em còn đang lệch múi giờ, lúc ngủ em không tốt tính lắm đâu, xin lỗi nhé.

Ừ, người ngày lúc nào chẳng lệch múi giờ.

Tôi nghĩ việc cùng thuê nhà còn có rất nhiều quy định cần đặt ra, dưới sự ảnh hưởng của ba tôi, tôi thường nói việc xấu trước, làm việc theo kiểu tiên binh hậu lễ (2), quyết định chờ cậu ta nghĩ xong rồi bàn bạc sau.

Nằm trên giường, tôi bắt đầu nghĩ cậu ta có nhận ra mình không. Ở Nhật chỉ gặp thoáng qua, phỏng chừng cậu ta sẽ không có ấn tượng gì, nếu vậy thì thôi không nhắc nữa. Nhưng vì sao cậu ta bị đánh? Chẳng lẽ là đầu gấu? Càng nghĩ càng không thông, tôi mơ màng ngủ. Đang nửa tỉnh nửa mê, loáng thoáng nghe thấy cậu ta cắn răng, nói:

– Sợ đêch gì, lần sau gặp lại một lần là tao đánh một lần, đừng để tao nhìn thấy thẳng khốn đó nữa.

---

(1) Phan Trường Giang: Sinh ngày 1/7/1957, một diễn viên sitcom, giờ đã trở thành đạo diễn truyền hình, thường xuất hiện trong Gala năm mới của CCTV.

(2) Tiền binh hậu lễ: đối xử kiểu nhà binh trước, lễ nghĩa sau. Nói tóm lại là phủ đầu, thẳng thắn trước rồi mới đối xử lễ nghĩa.

3. Chương 3

Edit: Vi

Lúc tôi thức giấc vào sáng hôm sau, phòng La Hoàn Khởi vẫn đóng, chắc vẫn chưa điều chỉnh xong lịch múi giờ. Tôi vội vã mua một cái hotdog trên đường đến phòng thí nghiệm, cũng may hôm nay không có nhiều việc lắm, số liệu thực nghiệm đã có gần đầy đủ, thầy hướng dẫn rất vui, nói buổi tối thầy sẽ mời rượu, đương nhiên là uống ở quán trong trường.

Trong trường tôi cũng có bar, đồ uống đa dạng, chỉ cần có thể là vào được. Vì toàn học sinh trong trường nên không khí trong bar rất khá, không khác gì so với phòng ăn. Lúc đầu mọi người còn khá ngại vì ngồi chung với thầy nhưng sau khi thầy trả tiền rồi về thì bàn chúng tôi bắt đầu thả lỏng, bắt đầu nói chuyện trên trời dưới đất.

Tin đồn là do sức sản xuất của toàn dân mà ra.

Tôi mới ăn được một nửa thì thoáng thấy có người đi vào, là La Hoàn Khởi. Cậu ta đi cùng vài người nữa, chắc là bạn, ngồi xuống bên cạnh quầy bar chỗ chúng tôi đang ngồi.

Quán mở nhạc nhẹ, không ồn ào, vì ngồi gần và họ nói tiếng Trung nên tôi lập tức nghe rõ câu chuyện của họ.

– Mẹ mày, mày đánh thằng đó thật hả?

– Thằng khốn như thế ăn đòn là đáng. Nhưng tao nghe người ta nói nó tìm người trả thù mày à?

La Hoàn Khởi “Ừ” một tiếng, nói:

– Bốn người.

– Đệt, có giỏi thì đấu tay đôi đi, đánh không lại người ta thì tìm một đám người đến mà gọi là đàn ông à?

Hóa ra là cậu ta đánh người ta trước rồi bị trả thù, người bị đánh nhờ một đám người đến dạy dỗ cậu ta. Hừ, đúng là thiếu niên dư thừa sức lực, động một tí là đánh nhau đâu có tốt. Tôi vừa nghĩ vừa từ từ ăn khoai rán, lại vừa nghe người của phòng thí nghiệm chúng tôi nói chuyện.

Tôi thấy mình như một con yêu tinh bé nhỏ tai nghe tám hướng.

Ngồi cạnh tôi là một người anh em béo đến từ nước Mỹ của phòng thí nghiệm, người này bỗng hỏi tôi vì sao không nói gì. Tôi có bệnh như thế, càng nhiều người thì càng không thích nói, đương nhiên ở trên lớp thì không thành vấn đề, thế nhưng tụ họp kiểu này thì không sửa được tật xấu đó, lúc nào cũng ngồi im ăn thôi.

Tôi cười, ra chiều thân thiện, sau đó tiếp tục nói và ăn, phải tranh thủ lúc mọi người nói chuyện phiếm, ăn nhiều một chút. Người anh em béo nước Mỹ kia cười, bỗng nói với tôi là dạo này anh ta học tiếng Trung.

Bạn bè quốc tế đã nói mình học tiếng Trung thì ít nhiều cũng phải cổ vũ nhỉ? Thế là tôi vui vẻ để anh ta nói mấy câu. Mấy người cùng bàn cũng bắt đầu ồn ào, nói rằng chữ viết thật khó các thứ.

Người anh em béo buông ngón tay bóng nhẫy xuống, dùng tiếng Trung sứt sẹo nói câu đầu tiên:

– Chào bunn.

Mọi người chạm cốc ủng hộ.

Sau đó, người anh em béo bỗng nhìn tôi chằm chằm:

– Muốn ngắm chim không?

Tôi ngẩn ra, không kịp phản ứng hẳn nói gì, chờ đến lúc chân hần vô tình hay cố ý gì đó cọ cọ vào chân tôi, tôi lập tức buồn nôn gần chết.

Thằng ranh này cố ý. Đây là quấy rối tình dục nơi công cộng.

Nhưng hắn vẫn cười híp mắt, nói với mọi người đây là một câu tục ngữ Trung Quốc hắn được người ta dạy, dùng để khen người đẹp.

Cô bé người Canada có quan hệ tốt với tôi không biết hắn nói với tôi cái gì, cứ tưởng đó là sự thực, còn phụ họa rằng Karen là chàng trai châu Á đẹp nhất cô từng gặp.

Bàn tiệc vẫn vui vẻ hòa thuận nhưng tôi cảm thấy sắc mặt của mình đã không tốt lắm. Đây là lần đầu tôi gặp phải chuyện này nên khá hoảng, không biết nên đánh hắn luôn hay là tính kế xong rồi mới đánh.

Tôi bỗng nghĩ đến tuần trước chỉ còn mỗi tôi và thằng béo này ở trong phòng thí nghiệm, lúc đó nó còn cố ý cười vỗ mông tôi. Lúc đó tôi không nghĩ có gì khác thường đâu vì con trai cũng thường đùa vậy. Bây giờ nghĩ lại, da gà nổi đầy hết cả rồi.

Tôi cuống lắm, chỉ có thể ngồi cách xa thằng béo đó, kết quả hắn lại sấn vào, dùng âm lượng chỉ hai người nghe thấy, nói:

– Anh biết em là gay, em giấu rất kĩ, nhưng anh vẫn biết đấy.

Hơi thở của hắn là hỗn hợp mùi của tỏi và cà rốt, hắn nói tiếp:

– Em biết đấy, cái đó của người da trắng to lắm, em sẽ sướng.

– Mày không sợ tao đánh mày à? Mày đang quấy nhiễu tình dục đấy.

Tôi nghiêm túc nói.

Hắn nhìn tôi vài lần như đang trông thấy một trò hề:

– Em không phải người đầu tiên nói vậy với anh, những người nói vậy đều lên giường với anh hết.

Mẹ nó, đồ rác rưởi.

Tôi gượng cười, làm bộ nhìn di động rồi xin lỗi mọi người:

– Xin lỗi, bạn cùng nhà quên không mang chìa khóa nên muốn mình về mở cửa, mình về trước đây.

Tôi vừa ra đến cửa thì thằng béo cũng ra theo, còn quang quác nói là tiễn tôi ra ngoài, để tôi mở cửa xong sẽ đến nhà nó uống rượu, thậm chí còn ôm vai tôi, lôi tôi đi về phía xe của nó. Tôi vùng ra nhưng cũng không muốn làm người khác chú ý, suýt thì tôi đã chửi rồi. Bỗng có người đụng vào hai chúng tôi.

Quay lại, là La Hoàn Khởi và bạn cậu ta.

– Người ta không muốn rồi sao còn không biết điều thế?

Một cậu sinh viên đen gầy, nói thật nhanh bằng tiếng Anh.

– Liên quan gì đến mày?

Thằng béo đỏ gay cả mặt.

Một cậu trai trông khá khôi ngô đã bắt đầu bẻ đốt ngón tay, đột nhiên đá vào bụng thằng béo, nó lập tức ngồi sụp xuống:

– Tao còn biết mày trêu chọc tới cậu ấy thì mày biết tay tao.

Cậu trai đen gầy thì tát lên đầu nó một cái.

Tôi nghe thấy như tiếng vỗ vào quả dưa vậy.

Thằng béo cũng biết một chọi năm là khó, lập tức đứng dậy, hùng hổ lái xe đi.

Đây chẳng lẽ là anh hùng cứu mỹ nhân? Đang do dự, tôi nghe La Hoàn Khởi nói:

– Em đã chụp được biển số xe nó, lần sau cứ gặp là đâm nổ lốp xe nó.

Mấy người khác gật đầu đồng ý:

– Không thể bỏ qua cho cái thằng quỷ Tây rác rưởi này được.

Tôi cũng cảm ơn:

– Cảm ơn, không có mọi người thì đúng là tôi sẽ gặp phiền rồi đấy.

Mấy người kia cười, đáp:

– Anh là bạn cùng nhà với La Phú Quý, bọn em nên làm vậy.

Hơ, La Phú Quý là nghệ danh chốn giang hồ hả?

Cậu đẹp trai cũng nói:

– Em là Đại Tráng, nó là Bốn Mắt, đứa đen đen kia là Hắc Địa, bọn em quen La Hoàn Khởi đã nhiều năm, về sau đều là bạn bè cả. Em với Bốn Mắt không học ở Đại học Q, chỉ là tranh thủ khai giảng qua đây chơi với La Hoàn Khởi thôi.

Nói xong, cậu ta nói với La Hoàn Khởi:

– Bọn tao đi đây, mấy hôm nữa lại sang tìm mày.

Hắc Địa nói:

– Xe mới có cho tao đi nhờ được một đoạn đường không?

Đại Tráng cười:

– Xuống địa ngục đi, nhà trọ của mày cách đây có năm bước còn gì? Tao chỉ nhấn ga một cái là cách nhà trọ của mày cả trăm mét mất rồi.

Hắc Địa cũng cười:

– Van xin tráng sĩ đó, đưa tôi đi hóng gió chút đi?

La Hoàn Khởi rất lạnh lùng gật đầu:

– Tao không tiễn.

La Phú Quý, tuy mặt cậu lạnh tanh nhưng biệt danh của cậu và các bạn đã làm lộ thuộc tính của các cậu rồi! Đây là một đội thật thà chất phác và bạo lực. Tôi có chút ngạc nhiên và cũng hơi buồn cười nữa.

Tôi bảo La Hoàn Khởi:

– Sao em ra ngoài nhanh thế? Anh thấy em vừa vào, chắc còn chưa uống được mấy?

La Hoàn Khởi thật thà:

– Em muốn một cái chìa khóa nên phải về theo anh. Chứ không anh mà đi với thằng béo kia thì em ngủ ngoài đường à?

Tôi . Cũng may mấy người kia không để ý chúng tôi nói gì, chỉ đi tới bãi đỗ xe chờ chúng tôi.

Tôi cùng về nhà trọ với La Hoàn Khởi, hai người chẳng ai nói gì. Tôi vốn định nói về một số vấn đề khi thuê chung nhưng chẳng còn tinh thần nữa. Buổi tối, tắm xong, tôi ngồi chờ ra trên giường, nghe ngoài phòng ngủ có tiếng gõ cửa.

– Mời vào.

La Hoàn Khởi vào, tay bưng một cái bát.

Tôi thầm nghĩ cậu ta làm bữa khuya cho mình, nhưng mà tôi đánh răng rồi! Kết quả là không phải, trong bát là nước, trong nước có bốn cái kim. Được lắm, cậu ta đến làm thầy mo.

– Hồi bé em bị hoảng sợ, bà nội em sẽ làm vậy, nói là để an thần trừ ma, phải đặt dưới gầm giường.

Sau đó, hai chúng tôi cùng cúi đầu nhìn, thật ngại, giường tôi sát đất, chẳng có không gian gọi là gầm giường.

Quả nhiên cậu ta cũng tốt tính, lại linh hoạt:

– Để đầu giường cũng được.

Tôi đã cười không ngừng được:

– Cảm ơn nhé, nhưng ai bảo em là anh bị hoảng sợ?

– Anh không sợ à? Em thấy anh sợ đến không nói thành lời rồi.

– Thật ra anh không nói nhiều.

Đèn trong phòng hơi tối nhưng dù tôi ngồi trên giường nhìn lên La Hoàn Khởi, góc độ rất dim hàng như thế, tôi vẫn cảm thấy đường nét ngũ quan của cậu ấy thật đẹp, lông mi rất dài, mắt thật ôn hòa. Tôi thật lòng nói:

– Thực sự cảm ơn em vì chuyện hôm nay.

– Không cần cảm ơn, chúng ta hòa nhau thôi mà.

Tôi hơi ngạc nhiên, sau đó chúng tôi cùng đồng thanh:

– Nhật Bản.

Tôi cười:

– Anh tưởng em không nhận ra anh đấy, dù sao nhắc tới chuyện em bị đánh hẳn là cảm giác hơi xấu hổ.

La Hoàn Khởi đáp:

– Làm sao mà không nhận ra được, chẳng qua anh không nói thì em không tiện nói ra là em ẩu đả trong ngõ hẻm được.

– Tân sinh mấy đứa đang có một động tí là đánh người hả?

– Không phải đâu.

Cậu ấy cũng cười:

– Chỉ đánh bọn khốn nạn thôi.

– Vậy hồi ở Nhật là thế nào?

Tôi hỏi xong cũng thấy mình thật nhiều chuyện. Suy cho cùng, hai chúng tôi không thân, chẳng qua là có chuyện đêm nay nên xích lại gần hơn một chút, tôi không chắc chắn rằng cậu ấy có muốn trả lời hay không.

– Nếu anh muốn nghe việc nhà thì em có thể nói. Em ngồi được không?

– Được chứ, em cứ ngồi bên giường này, anh không thành vấn đề.

– Nhà em ấy mà, ba thì buôn bán nhỏ, em còn có một anh trai và một chị gái. Anh cả hơn em mười lăm tuổi, đã sớm bắt đầu gánh vác công việc, bây giờ đang làm cùng ba em. Chị gái thì hơn em sáu tuổi, có sự nghiệp riêng trong làng thời trang. Em là đứa không nên thân nhất nhà, anh cũng có thể tưởng tượng là cái dạng vừa sinh ra đã được chiều hư đấy, vậy nên tính em cũng ương, từ bé ngứa mắt đứa nào là tấn đứa đó. Chị em có một vị hôn phu, em với mấy đứa bạn phát hiện ra sinh hoạt cá nhân của hắn rất hỗn loạn, tranh thủ lúc chị em đi công tác đã tới Nhật chơi với tình nhân. Chị em biết, giận đến mức ngã cầu thang, em tức quá liền chạy tới Nhật đánh cho nó gãy xương sườn. Kết quả là thằng khốn đó biết chuyện của nó

với chị em thế là bất thành rồi, quyết lành làm gáo vỡ làm muôi luôn, tìm đám du thủ du thực Nhật đến giáo huấn em. Hôm ấy nếu không có anh dọa báo cảnh sát, phỏng chừng là em còn bị đánh hội đồng nữa.

– Em không sợ họ thực sự đánh em thành hậu quả gì đó sao?

– Chúng nó không dám đâu.

La Hoàn Khởi cười, rất ngây thơ:

– Thằng khốn đó với nhà nó cũng biết mình đuối lí, chỉ trút giận thế thôi, không dám thực sự gây ra chuyện gì đâu.

Tôi gật đầu, thuận miệng hỏi:

– Ba em buôn bán gì?

Cậu ấy nghĩ chút rồi đáp:

– Nhiều thứ lắm, La thị, anh nghe qua chưa?

Ồi đậu má! La thị! Làm sao tôi có thể chưa bao giờ nghe qua chứ?! Đây rõ ràng là nhà giàu mà! Thảo nào gọi là La Phú Quý! Cả nước chẳng mấy nhà có thể độ phú quý với nhà cậu đâu!

Bạn bè cậu biết cảm giác này sao? Hệt như cảm giác tưởng mình quen hòa thượng quét chùa! Bỗng nhiên biết hóa ra bạn mình là con ruột của Mã Vân (1) ấy!

Tôi đột nhiên chẳng biết nói gì nữa, nhạt nhẽo hỏi tiếp:

– Sao em lại đi thuê trọ?

La Hoàn Khởi cũng ngạc nhiên, cũng nhạt nhẽo trả lời:

– Nhà em dạy dỗ cũng nghiêm lắm, anh cả bảo em làm gì cũng phải biết tiết kiệm, đừng có phá của.

Tôi thực sự khóc không ra nước mắt. Được lắm, La công tử đi thuê nhà mà đổi sạch đồ gia dụng thành xa xỉ phẩm ời, cậu thực sự rất tiết kiệm.

Chúng tôi cứ mắt lớn trừng mắt nhỏ một hồi, cậu ấy bỗng nói:

– Không có việc gì thì em về phòng đi ngủ đây.

Tôi trả lời theo phản xạ:

– Ngủ ngon.

Tôi vẫn còn có cảm giác đang nằm mơ, chờ tới khi nằm lên gối rồi tôi vẫn còn nhớ lại xem biểu hiện của mình khi này có quá nhà quê không.

Chỉ có thể nói La Phú Quý giấu diếm quá kĩ.

Tôi và La Phú Quý khác khoa, buổi sáng ai có việc người nấy, cuối tuần cũng có bạn bè riêng, tôi muốn về Đại học y dạy nên chịu khó theo thầy đi làm nghiên cứu rất nhiều, vậy nên sau khai giảng, hai chúng tôi không có cơ hội chạm mặt nhiều, ngoại trừ buổi tối.

Sau này nghe nói thằng béo từng quấy rối tôi bị nổ lốp nhiều lần, nó cũng liền biết điều không tìm tôi nữa. Không lâu sau, nó rời phòng thí nghiệm, cuộc sống của tôi càng thêm thoải mái.

Mặc dù biết La Phú Quý là nhà giàu khiến tôi hãi một thời gian nhưng ở chung lâu dần cũng thành quen. Cuối cùng tôi cũng thấy trên lưng cậu ấy đúng là có một hình xăm, cậu ấy bảo đó là để kỉ niệm người mẹ đã qua đời của mình.

Sinh hoạt của hai chúng tôi cũng coi như hợp, La Hoàn Khởi là kiểu người thích cuộc sống tràn ngập thú vị, muốn đổi là đổi, tranh trong phòng khách đã bị cậu ấy đổi nhiều lần, đã thế ẩm thực quả là một lời khó nói hết, mấy món ăn đầy sáng tạo như cacao nóng với tôm hùm Úc hầm nước dừa hẩu, đời này tôi thực sự không muốn thử lần hai.

Tôi là người có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh, chuyện gì cũng không thành vấn đề.

Vậy nên tôi nghĩ dần dần hai chúng tôi cũng có thể thành bạn bè.

Tôi nghĩ La Hoàn Khởi là một người từ nhỏ tới lớn không thiếu tình yêu cũng không thiếu tiền, người nhà chính là nghịch lân của cậu ấy, cậu ấy cũng rất nghĩa khí với bạn bè. Nghệ thuật của cậu ấy đúng là do không thiếu tiền, mình thích là được, bên ngoài nhìn thì lạnh lùng đấy, nhưng thật ra chỉ do không thích tiếp xúc với người khác, thế nên tình duyên với người khác phái của cậu ấy cũng không tốt. Tôi khá tiếc thay cho mấy cô gái, dù sao La Hoàn Khởi cũng đẹp trai mà.

Qua khoảng hai tháng, tới Trung Thu.

Từ sau Trung Thu này, đời sống của tôi đã trở nên kì dị.

---

(1) Chủ tịch tập đoàn Alibaba.

4. Chương 4

Edit: Vi

Trung Thu ở nước ngoài rất chán.

Trường Q có một Hội đồng hương Trung Quốc để hỗ trợ các du học sinh Trung Quốc, khi học năm nhất tôi cũng có tham gia, từng trải qua hoạt động chào đón tân sinh một lần, về sau thấy không có gì nên chẳng tham gia nữa. Chủ tịch tên Trà Trà, cùng khóa với tôi và cũng khá thân nữa, là người tổ chức hoạt động năm nay. Cô ấy lo sẽ ít người tham dự nên trước Trung Thu một tuần đã nói tôi phải tới tham gia hoạt động hôm đó.

Tôi xem thời gian biểu, quả là không có việc gì đặc biệt nên đồng ý.

Trà Trà nhắn tin: “Cậu bảo cả Allen tới nhé! *Năm tay.JPG*”

Tôi lạnh lùng trả lời: “Allen tốt nghiệp rồi”.

Trà trà: “WTF! Bà quên mất đấy! Vậy bây giờ cậu thuê nhà với ai? Người Trung chứ? *Cá khô.JPG*”

Tôi đáp: “Ừ, người Trung”.

Trà Trà: “Bảo cậu ta đi cùng luôn! Cùng là người Trung xa quê mà! *Tay Nhĩ Khang.JPG”

Tôi nhắn lại: “Để tớ hỏi đã, không chắc cậu ấy đến đâu. Mấy cậu có hoạt động gì?”

Trà Trà: “Chuẩn bị đồ ăn, bọn tớ hợp tác với nhà hàng buffet Trung Quốc ở trên thị trấn đấy, bọn họ tài trợ. Sau đó, các bạn nhỏ năm nhất và năm hai phải biểu diễn một tiết mục. Cuối cùng là chơi mấy trò chơi nhỏ”

Tôi hỏi: “Địa điểm?”

Trà Trà: “Mượn một giảng đường. Áp phích xong tớ gửi cho cậu”.

Vì vậy, tới lúc La Hoàn Khởi về, tôi nói về việc đó với cậu ấy. Cậu ấy bảo mình chưa bao giờ tham gia Hội đồng hương Trung Quốc nên sẽ đi.

Tôi bảo:

– Không giống kiểu Tây Âu cậu quen đâu đấy, có khi là một đám người ăn đồ Trung rồi chơi vài trò thôi. Không uống rượu đâu.

La Hoàn Khởi lạnh lùng:

– Em không phải loại người thích nhậu nhẹt mà.

– Cậu cứ nhìn cái tủ rượu trong bếp sắp đầy kia đi đã.

Cậu ấy cười:

– Trang trí thôi mà. Em thấy chai đẹp là mua!

– Vậy anh trả lời cô ấy là em đi nhé?

– Trả lời đi.

Tôi mau chóng nhắn tin cho Trà Trà rồi nói:

– Ha ha! Em có phải học năm hai không? Năm nhất và năm hai sẽ phải biểu diễn đấy!

La Hoàn Khởi đang uống nước liền phun ra:

– Xấu hổ thế!

Tôi gật đầu lia lịa:

– Đàn em, cố lên!

Đến sáng Trung Thu, tôi video call với cha mẹ ngàn dặm cách xa một lần, bà Vương rôm rớm:

– Con trai à, nhà mình như trăng tròn trên trời vậy, có một chút bóng đen bên trên, tại con chưa tìm được

bạn gái đó.

Tôi bảo:

– Con tìm được bạn gái hay không thì trăng cũng đều có bóng đen thôi, cảm ơn mẹ.

Bà Vương lại rơm rớm:

– Con trai à, hai tháng nữa mẹ qua thăm con được không? Mấy đứa có nghỉ Lễ Tạ Ôn chứ?

– Được ạ, lúc đó mẹ tới đi.

Tôi nghi ngờ là bà Vương muốn tới kiểm tra, bà sợ tôi kim ốc tàng kiều đấy. Tôi cây ngay sợ gì chết đứng, đến thì đến đi.

Chờ cúp máy rồi tôi mới nhận ra La Hoàn Khởi nhắn tin, nói là trưa có việc nên gặp lại vào buổi tối.

Tối đến, tôi giúp Trà Trà một chút, hoạt động gồm hai tiếng, sáu giờ bắt đầu, tám rưỡi tối mọi người sẽ ra về hết.

Gần sáu giờ, La Hoàn Khởi bắt đầu đi. Cậu ấy mặc quần ống côn, áo khoác đen hàng hiệu, nhìn rất nổi bật. Tôi đã ngồi từ trước, cũng giữ một chỗ cho cậu ấy, thấy cậu ấy tới thì giờ tay ra hiệu.

Trà Trà lúc ấy đứng cạnh tôi, tất nhiên cô ấy không thể không hô lên:

– Thôi xong rồi, cậu không phải người đẹp trai nhất hội ta nữa rồi, tớ muốn bỏ phiếu cho cậu em này! Sao lại đẹp trai thế chứ?

Tôi bảo:

– Có phải lượng từ ngữ của cậu hơi ít không hả, ngoại trừ đẹp trai thì không biết dùng từ nào nữa à?

Trà Trà lườm tôi rồi nhiệt tình chào hỏi với La Hoàn Khởi.

Đồ Trung Quốc ở nước ngoài đúng là khó ăn, toàn thay đổi theo khẩu vị của người ngoại quốc, vừa lấm dầu vừa ngọt. Khẩu vị của tôi khá thanh đạm nên chọn đồ lớt dạn thôi.

La Hoàn Khởi có vẻ dễ tính, rất rộng rãi và chấp nhận mọi hoạt động đề ra. Đến lúc cậu ấy biểu diễn, La

Hoàn Khởi không lưỡng cuống chút nào, đi mượn một cây guitar của sinh viên năm nhất rồi vừa đàn vừa hát hai bài.

Trong giảng đường không có đèn sân khấu, thậm chí cũng không có dàn âm thanh chuẩn, giọng hát của cậu ấy vẫn dày và không hề bị vọng, mắt tôi cứ như dính chặt vào cậu ấy vậy.

Có lẽ là cảm nhận được ánh mắt tôi, cậu ấy hướng về phía tôi, cười.

Tôi nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch.

Tôi chợt nhớ có một sáng cuối tuần, tôi muốn giặt quần áo, thấy có một bộ đồ của cậu ấy trong máy, không biết là đã giặt hay chưa. Tôi nghĩ cậu ấy dậy rồi nên qua phòng gõ cửa, cậu ấy bảo “Vào đi” nhưng vào rồi tôi mới thấy cậu ấy còn chưa tỉnh, giọng nói vẫn hơi uể oải, có chút ngái ngủ và trẻ con. Tôi còn nhớ rõ hình ảnh cậu ấy gãi đầu dưới ánh dương.

Tôi chẳng dám nhớ lại nữa.

Tôi nghiêm túc hồi tưởng lại chi tiết cuộc sống sau khi thuê nhà chung với La Hoàn Khởi.

Thật tiếc, chẳng có dấu hiệu nào cho thấy cậu ấy là gay, huống chi còn gia đình cậu ấy nữa.

Tôi có lẽ hơi thích cậu ấy rồi, nhưng cậu ấy không phải gay thì tôi không thể quấy rầy, tôi phải sớm bóp chết tâm tư này. Tôi nghĩ mình còn không chế được khi còn kịp.

La Hoàn Khởi hát xong, huyết sáo rồi nhảy xuống bụi, lại trở về ngồi cạnh tôi, nghiêm túc nghe tiết mục tấu nói (1). Tôi thừa dịp cậu ấy xem biểu diễn, mãi mê ngắm cậu ấy.

Sau đó, tôi thấy điện thoại cậu ấy sáng. Cậu ấy nghe, ừ mấy tiếng:

– Cứ chờ gọi lại rồi hãy nói.

Cúp điện thoại, cậu ấy có vẻ không yên lòng nói với tôi:

– Cố Nhuận, em có chút việc phải về trước.

Lòng tôi rối bời, gật bừa. Cậu ấy vội vã đi.

Tôi tham gia hoạt động mà chẳng biết mình đang làm gì. Mọi việc vừa kết thúc, chẳng chào Trà Trà một câu, tôi về nhà ngay.

La Hoàn Khởi không ở nhà.

Tôi đi tắm, cũng chẳng biết mình hoang mang vì cái gì nữa. Tôi chẳng qua là có khả năng thích La Hoàn Khởi thôi mà. Ái tình ấy, tôi tệ nhất mà cũng tươi trong nhất vào cái thuở ban đầu, ngoài sáng trong tối dò hỏi, thận trọng kéo gần khoảng cách, vẫn còn quẩn quýt, vẫn còn vui, cam tâm tình nguyện trở thành kẻ ngốc.

Tôi phải dừng lại. Tôi nhận ra mình thích La Hoàn Khởi hơn những gì bản thân dự đoán. Tôi cũng không nỡ mất đi người bạn này, tôi chẳng thể hỏi xem cậu ấy có phải gay không vì một khi mở lời chính là đánh liều với khả năng mất đi cậu ấy.

Lòng tôi thấy cay đắng lắm: “Chúng mày không thể đâu, cậu ấy chỉ coi mày là bạn thôi”, thế nhưng đồng thời cũng mang theo hi vọng mong manh: “Cậu ấy là kiểu khoe cơ bụng selfie! Cậu ấy có khả năng là gay!”. Cảm giác thật giống như bị giày vò trong chảo dầu sôi nhưng trên vết thương lại được bôi mật vậy.

Vào thời điểm thế này, tôi không thể ngăn cản bản thân nhớ lại hôm hùm Ức, rượu dâu tây, tôi giận mình nghĩ vẫn nghĩ vợ, cũng giận mình sao toàn nghĩ về La Hoàn Khởi. Cuối cùng, tôi bắt đầu thất thần nhớ về người ấy. Tâm tình tôi chông chênh, chờ tới khi hoàn hồn, tôi mới nhận ra bên ngoài khung cửa sổ, trận mưa đã đến tự bao giờ.

La Hoàn Khởi không mang ô.

Tôi hơi lo lắng, ở Đại học Q, chỉ cần không phải mưa xối xả thì đám thanh niên hầu như sẽ không dùng ô, như thế rất dễ cảm lạnh. Đang sốt ruột, tôi nhận được điện thoại của La Hoàn Khởi:

– Cố Nhuận, em ở Five O'clock, em uống hơi nhiều, mưa to lắm, anh tới đón em được không?

Tôi vội vàng mặc áo khoác, cầm chìa khóa và di động, đem theo một cái ô rồi lập tức tới quán bar.

Mưa không nhỏ, khi tôi đến, La Hoàn Khởi đang đứng dưới mái hiên. Tôi bảo:

– Sao không chờ ở bên trong?

– Đôi lúc muốn ngắm mưa thôi.

Tôi dìu cậu ấy vào dưới tán ô mới nhận ra mình quan tâm quá sẽ bị loạn, tôi chỉ mang theo mỗi một cái ô, đáng ra có thể không chen nhau thế này cơ. Tôi cố gắng để tán ô nghiêng về phía cậu ấy, không để cậu ấy dính mưa. Cậu ấy có vẻ không vui, luôn cúi đầu. Chúng tôi cứ sống vai yên lặng về nhà như thế, chớp lóe sáng trời đêm, tôi thấy khuôn mặt cậu ấy tái nhợt, lòng tôi đau. Sau đó là sấm, cậu ấy càng hoảng, tôi ôm cậu ấy, trấn an.

Đến nhà, nửa người tôi đã ướt sũng, La Hoàn Khởi vẫn không sao, chỉ bị ướt tóc và một ít trên vai. Tôi thở phào, chạy vào nhà tắm, vội dùng khăn lau người, đổi một bộ đồ ngủ khô. Ra ngoài, tôi thấy La Hoàn Khởi đi chân trần, ngồi trên ghế.

Tôi rót cho cậu ấy một cốc nước nóng rồi đưa khăn mặt riêng cho cậu ấy nhưng cậu ấy chỉ cầm cốc nước chứ không nhận lấy. Tôi thở dài, đặt khăn lên đầu cậu ấy, nhẹ nhàng lau tóc rồi quàng khăn lên cổ cậu ấy để ngăn nước chảy từ tóc xuống.

Tay tôi đang định vòng qua để cầm khăn mặt, bỗng lưng bị ôm chặt. La Hoàn Khởi đang ôm lấy eo tôi, đầu đặt trước bụng tôi. Tay tôi còn cầm khăn, thật tiến thoái lưỡng nan, đang chẳng biết phải mở lời ra sao thì nghe thấy cậu ấy nức nở.

Như một con mèo, co ro, nỉ non.

Tôi đặt tay lên đầu cậu ấy, tay kia thì vỗ nhẹ nhẹ cho cậu ấy thoải mái.

Tôi rất ít khi thấy ai khóc, càng lớn bản thân cũng càng ít khóc, mà người ta cũng ngày càng ít khóc trước mặt mình. Tôi không biết làm thế nào, hơn nữa còn là đàn ông chứ. Chẳng thể làm gì khác hơn là dốc hết sức tưởng tượng của mình ra, tôi nói:

– Ngoan nào, khóc lên là được rồi, chuyện gì cũng giải quyết được thôi.

Không biết câu nào làm cậu ấy xúc động mà bỗng dưng cậu ấy khóc tướng lên, hệt như một đứa trẻ, khóc tới không còn chút hình tượng nào. Chẳng biết khóc bao lâu rồi, cậu ấy mệt, tiếng khóc cũng ngừng. Tôi nói:

– Nước mắt nước mũi lau hết lên áo anh rồi, có giặt sạch được không đây?

La Hoàn Khởi nín khóc, mỉm cười.

Tôi bảo:

– Sao lại như đứa trẻ thế này?

Cậu ấy yên lặng.

– Có sẵn lòng nói nguyên nhân không?

Cậu ấy lắc đầu.

– Vậy em muốn anh ra ngoài chứ?

Cậu ấy vẫn lắc đầu.

– Anh đứng mệt lắm.

Cuối cùng cậu ấy cũng lên tiếng, giọng khàn khàn:

– Anh có thể ở lại với em một lát không?

Tôi ngồi xuống ghế. Cậu ấy yên lặng một lát rồi bỗng ôm lấy tôi, vùi đầu vào hõm vai tôi. Chúng tôi cứ thế ôm lấy nhau.

Trong không gian an tĩnh này, tôi nghe được tim mình đập thành thịch, sau đó là xấu hổ muốn chết. Khi này rối loạn thì không thấy gì, bây giờ phải làm sao đây? Tôi có lẽ đang yêu thầm người ta đấy! Không, không phải là có lẽ, tôi đã hồi hộp đến thế này rồi, chắc chắn là đúng rồi!

Có lẽ vì lòng có quỷ, bàn tay vốn đang vỗ sau lưng cậu ấy của tôi cũng dần cứng lại, không dám vỗ tiếp nữa. Kết quả, cậu ấy ôm tôi chặt hơn, hỏi:

– Anh tiếp tục vỗ được không?

Loại tiếp xúc thân thể thế này! Người La Hoàn Khởi vẫn còn hơi ướt! Làm sao để tôi không nghĩ lung tung?!

Tôi cương. Thật bi kịch. Thật lúng túng. Ngay lúc này luôn.

Thật may là cậu ấy không thấy. May quá.

Tôi chỉ đành cố gắng che giấu phần háng đi thôi vậy. Tôi cảm giác cứ ngồi kiểu này, có lẽ mông mình sẽ có sáu múi.

Qua hai phút, La Hoàn Khởi nói:

– Anh vỗ như thế khiến em nhớ tới mẹ. Khi còn bé, em khóc, mẹ sẽ vỗ như thế.

Hay lắm, La Hoàn Khởi thật biết nói chuyện, có thể khiến người ta ngừng nghĩ lung tung trong nháy mắt.

Tôi nhũn ra. Là thể thân của mẹ, tôi thực sự không thể tiếp tục cái xấu xa nhỏ mọn của bản thân nữa.

Tôi không biết bọn tôi đã ôm nhau bao lâu, về sau cả hai đều mệt, mắt cũng không mở nổi, vậy là nói với nhau tiếng ngủ ngon rồi ai về phòng nấy.

Câu chuyện này nói cho chúng ta biết rằng đời sống tinh thần có nền tảng từ đời sống vật chất. Yêu đương cũng phải lấy chuyện ăn no ngủ kĩ ra làm điều kiện tiên quyết.

Hôm sau, tôi dậy khá sớm. Người tôi yêu hôm qua đau lòng, hôm nay nhất định phải làm bữa sáng ngon, tôi dậy từ bảy giờ đi nấu cháo. Cuối cùng, hơn mười giờ cậu ấy mới dậy, chờ rửa mặt xong, cháo thành bữa trưa, hơn nữa còn đặc thành cơm nát. La Hoàn Khởi cau có:

– Sao thảm thế, trưa nay chỉ có cháo thôi à? Ngược đãi phải không?

Nếu em mà dậy sớm ba tiếng thì đây là cháo bữa sáng vô cùng tri kỉ đấy!

Nhưng tôi cùng với vành mắt đen cũng không muốn giải thích thêm, bất lực nói:

– Thích thì ăn, không thích thì ra ngoài ăn.

La Hoàn Khởi vươn cổ, bĩu môi:

– Chàng trai dịu dàng hôm qua ở đâu rồi hả?

Nói thật, nghe lời hờn dỗi như thế, tim tôi lại đập mạnh. Nhưng tôi mau chóng nghĩ thông, con hàng này hôm qua dám phóng túng bản thân thế, có lẽ nhận ra mặt ấu trĩ và yếu ớt của mình đã lộ nên hôm nay cho lộ hết luôn rồi.

Tôi vẫn không lung lay:

– Hôm qua anh bị quỷ nhập đấy.

La Phú Quý tưởng thật:

– Em bày cho anh cái trận pháp. Bát kim khâu lần trước đâu?

Đám thảo nê mã trong lòng tôi kêu meo meo. Tôi cầm đầu ăn xong cơm nát, nói:

– Chiều nay anh có tiết, đi đây.

La Phú Quý bảo:

– Vậy anh về có thể mua gà rán cho em không? Tối nay em không muốn ăn cơm nát nữa đâu.

Tôi không quay đầu lại, đi thẳng.

Hừ, có mấy người ấy mà, chiều thành quen.

---

(1) Tấu nói: một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt

5. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Vi

Buổi chiều học xong, tôi cảm thấy đầu óc mình mơ màng, hơi thở nóng rực.

Tám phần mười là đêm qua dính mưa, sau đó lại ngồi trong phòng khách nên bị cảm rồi.

Ở nhà chúng tôi, bà Vương kiên quyết cho rằng bị cảm thì phải nhờ tới gừng và tự khỏi. Bà nghĩ uống thuốc nhiều sẽ làm người ta ngu ngốc. Vậy nên từ bé đến lớn, tôi cứ thấy mình sắp cảm là sẽ lập tức đi uống trà gừng cho ra mồ hôi.

Trên đường về nhà trọ có ngang qua Metro, tôi mua ít gừng và vài con sò tươi với một con gà nướng cho La Hoàn Khởi.

Vào nhà, cậu ấy đang thu xếp hành lí, nói là cuối tuần khoa họ có buổi vẽ cảnh thật, sẽ ở trên một hòn đảo khoảng hai tuần.

Tôi vừa rửa sò vừa hỏi:

– Lâu vậy? Vậy các môn khác thì sao?

La Hoàn Khởi vào bếp:

– Có hệ thống sắp xếp cả rồi. Sao anh nói giọng mũi thế? Cảm à?

Tôi ừ, ném sò và gừng vào nồi.

La Hoàn Khởi khoanh tay đứng tựa ở cửa, hỏi:

– Em có thuốc đấy, anh uống không?

– Đồ mồ hôi là được rồi. Em ăn không? Canh sò gừng đấy.

– Vậy em rửa bát.

Ăn canh xong, tôi càng cảm thấy nặng đầu. Dọn bát xong liền chui vào chăn ngủ.

Cửa không đóng kín, tiếng nước rửa bát, tiếng bát va vào bồn loảng xoảng.

Tôi mơ về ngày mình còn bé.

Thật ra cũng không phải lúc còn quá nhỏ, có lẽ tầm cấp hai, khi đó ý thức về tính hướng bản thân dần thức tỉnh, tôi nhận ra mối quan tâm của mình không giống với những cậu bạn xung quanh. Họ sẽ ồn ào vì một cô giáo xinh, thầm mến cô lớp trưởng hơi đánh đá, hormone của họ cũng tiêu tốn vào việc trộm đọc những cuốn sách cấm.

Nhưng lúc ấy, tôi thích bạn thân của mình, Chu Châu. Một chàng trai với nụ cười tỏa nắng, dáng người cao, thích chơi bóng rổ.

Cuối tuần, bọn tôi thường lén chạy ra quán nét, đôi khi cậu ấy không kịp làm sẽ chép bài về nhà của tôi, khi ấy tôi học chăm lắm, chỉ sợ làm bài sau sẽ mất mặt với cậu ấy. Sau này, tôi biết cậu ấy thương thầm cô lớp trưởng, tôi chỉ có thể hòa vào trêu như những người khác.

Có một lần, giáo viên gọi học sinh lên bảng làm bài, gọi hai người thì một là lớp trưởng, một là Chu Châu. Mọi người trong lớp bắt đầu “Ồ” lên đầy ẩn ý, giáo viên lúc ấy của chúng tôi là sinh viên vừa tốt nghiệp, cô vỗ mạnh trên bục giảng, hỏi chúng tôi kêu cái gì. Tôi còn nhớ rõ hai người kia đều đỏ bừng mặt, đó là ngây ngô đặc hữu của những năm tháng ấy.

Sau nữa, họ lén yêu nhau. Tôi là một trong những người trợ giúp.

Tôi và Chu Châu từng mua rùa tiền tài ở cổng trường. Tôi bảo tôi đặt tên cho rùa là Vương Cửu, mong rằng nó có thể là người anh trai tốt của Vương Bát. Tôi bảo cậu ta đặt tên rùa là Vương Thất không.

Chu Châu bảo không, cậu ta đặt một cái tên rất cọt nhả, là Bối Bối, nghe như baby. Khi đó Justin Bieber mới nổi, bài Baby của cậu ta vừa được đăng trên mạng là các quán ăn lớn nhỏ ở cổng trường đều phát cả, chỗ nào cũng thấy “Oh my baby, baby”.

Cho đến khi tôi biết Chu Châu thích lớp trưởng, tôi mới nhận ra nhiều chi tiết mình đã bỏ qua, tử như tên lớp trưởng là Ngô Tâm Bối. Đương nhiên, giờ nghĩ lại thì một cô gái nếu biết tên mình được mang ra đặt cho rùa, vậy cô ấy cũng chẳng cảm thấy lãng mạn gì đâu.

Đầu tháng ba là nghỉ đông, tôi mời Chu Châu tới nhà chơi. Khi ấy, cậu ta với Ngô Tâm Bối đã yêu nhau được nửa kì, tôi đóng vai một thằng bạn xấu xa, thường rủ Chu Châu đi chơi, ngây thơ nghĩ rằng mình làm thế sẽ ngăn được họ hẹn hò.

Chiều hôm ấy, mẹ tôi cũng rửa bát trong bếp, tiếng nước ào ào, tiếng bát leng keng.

Tôi ngồi dưới đất, mở tạp chí, Chu Châu phát hiện trong máy tình của tôi có GV, cậu ta hoảng sợ. Cậu ta tưởng đó là AV họ thường xem, liền gửi tin nhắn muốn trêu tôi, thế nhưng khi thấy đó là hai người đàn ông, cậu ta sợ tới mức làm rơi cả con chuột.

Cậu ta nói:

– Đệt, sao giờ AV tắm thế này, mấy trang web tao cho mày làm gì có thứ này.

Tôi bị bắt quả tang, chân tay lạnh lẽo, mặt tái nhợt, lòng bàn tay ướt mồ hôi lạnh, nhìn chằm chằm cậu ta. Khi ấy tôi còn nhỏ, chưa biết cách ngụy trang.

Cậu ta nhìn tôi rồi nói:

– Cố Nhuận, mày gay thật?

Mãi thật lâu sau tôi mới có thể lên tiếng, dây thanh như bị xé toạc ra, rất khó chịu. Tôi đáp phải, cũng nói tôi đã thích cậu ta, thích từ rất lâu rồi.

Cậu ta đứng lên, nhìn xuống tôi rồi nói:

– Cút mẹ mày đi, mày làm tao buồn nôn.

Sau đó, cậu ta cầm cặp lên, chạy mất. Tôi cứng người đứng dậy, khóa cửa, nằm trên giường, không tìm được nước mắt.

Tình cảm của tôi khiến người ta buồn nôn.

Sau đó, chúng tôi thành hai kẻ xa lạ, cũng may cậu ta không làm âm chuyện đó lên, chỉ nói là phải tuyệt giao. Hồi cấp hai thì chuyện này rất bình thường, hôm nay còn thân, mai đã tuyệt giao rồi.

Sau nữa, tôi hối hận lắm, lẽ ra không nên tỏ tình lúc ấy, nhưng đã lỡ rồi. Tôi mãi mãi mất đi một người bạn, cũng mất đi tất cả khả năng và ước muốn.

Từ ngày tới Canada tới giờ, tôi chưa từng ốm, chẳng hiểu sao hôm nay lại khó chịu thế này. Có lẽ là chuyện với La Hoàn Khởi làm tôi bắt đầu nhớ tới chuyện của bảy, tám năm trước.

Tôi lại bước vào cạm bẫy lần thứ hai. Tôi không muốn giẫm lên vết xe đổ.

Người tôi khi nóng khi lạnh, cảm giác có một bàn tay lạnh đặt lên trán.

Tôi muốn nắm lấy nó, để nó lôi tôi ra khỏi vũng bùn này.

Cũng may là tôi thường tập luyện nên thể chất không tệ, một đêm đổ mồ hôi xong, tôi cảm thấy mình tỉnh táo hơn, chỉ còn cảm giác như bị bóng đè thôi, người như bị một tảng đá đè lên vậy.

Vừa mở mắt, mẹ nó, đúng là một tảng đá cực lớn.

La Hoàn Khởi đè nửa người lên tôi, hai tay đặt trên chân khiến tôi bị cuốn như con nhộng. Cậu ấy ngồi trên sàn, dưới chân đắp một cái chăn. Là cái chăn thủng lỗ đầy nghệ thuật của cậu ấy. Tôi từng trêu rằng chăn này đắp lên chỗ nọ chỗ kia, thà rằng mang ra ngoài làm lưới đánh cá còn hơn.

Trên người bị đè đến tê dại, tôi cử động, La Hoàn Khởi tỉnh.

Tôi nói:

– Thế này là sao? Phụng dưỡng ba cũng không cần quỳ đâu.

Mắt cậu ấy hằn tơ máu, có vẻ ngủ không ngon:

– Định đưa thuốc cho anh, kết quả là anh sốt đến bất tỉnh nhân sự, chẳng thể làm gì ngoài trông anh cả, nhờ anh làm sao thì còn có người đưa đi viện chứ. Cũng may là sau nửa đêm anh hạ sốt.

– Vậy em mau về phòng ngủ bù đi. Anh nằm một lúc rồi dậy.

Cậu ấy chống một bên giường, ngồi lên, hỏi:

– Hôm qua anh nói thăm gì? Còn khóc nữa.

Ồ, hôm qua tôi khóc? Cái này thật sự rất ngại đấy! Tôi giật mình nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh:

– Sốt cao là thế mà, nước mắt sinh lí thôi.

Tôi chưa nói hết lời đã thấy La Hoàn Khởi bĩu môi, tôi cảm giác có gì không ổn rồi.

– Ở kìa ơ kìa, La Phú Quý, sao đấy hả?

Lời chưa dứt, mẹ nó, cậu ta khóc luôn kìa!

Lần này không gào lên giống lần trước, là im lặng khóc, cậu ấy liên tục lau nước mắt nhưng nước mắt vẫn rơi, đành lấy tay che mắt lại.

Tôi sợ đến mức không dám cử động.

Kì quặc. Vì sao một người đàn ông mà cứ khóc suốt? Tôi vươn tay, định vỗ vỗ cậu ấy, kết quả là La Phú Quý lao lên giường, nằm đối mặt với tôi, cũng rúc đầu vào hõm vai tôi.

Hay quá, ngựa quen đường cũ ha.

Tôi mang theo dấu chấm hỏi đen thui, khó khăn vươn tay, vỗ lưng cậu ấy. Tôi lại hơi đau lòng.

Nói thật nhé La Phú Quý, anh đây yêu đàn ông thật đấy, cậu còn khóc hu hu là tôi không yêu thăm cậu nữa đâu, cậu mất hình tượng nghiêm trọng luôn rồi!

Khoảng năm phút sau, cậu ấy bình tĩnh lại:

– Anh muốn biết vì sao đêm hôm đó em lại bất thường như thế không?

À, hóa ra nước mắt nước mũi rồi khóc ầm lên gọi là bất thường ha.

Tôi cố hết sức để dịu dàng:

– Em muốn nói thì anh sẽ nghe.

La Phú Quý nói ba cậu ấy tái hôn, cậu ấy khó chịu. Đương nhiên mẹ cậu ấy qua đời đã nhiều năm, ba tái giá cũng bình thường, hơn nữa ông ấy đã cao tuổi, thực sự cần người chăm sóc. Nhưng cậu ấy vẫn khó chịu. Lý trí thì ủng hộ nhưng lòng thì khó chịu, lại không thể nói với người nhà.

– Anh cả em đã kết hôn từ lâu, đã ra ở riêng với chị dâu rồi, chị gái cũng có nhà riêng, luôn ở bên ngoài. Sau này lấy chồng, chị ấy cũng ở ngoài thôi. Trước đây, tuy ba em bận, không nhiều thời gian ở nhà nhưng em biết đó là nhà của em. Bây giờ lại có một người ngoài tới, em bỗng như đứa không nhà. Cố Nhuận, anh hiểu không?

Tôi thầm nghĩ có gì mà không hiểu. La Hoàn Khởi như đứa trẻ lớn đầu, sợ gia đình xảy ra biến đổi. Nhưng sau đó cậu ấy sẽ quên chuyện ba mình có bạn đời mới, cậu ấy cũng có gia đình riêng, không cần ý lại gia đình trước đây nữa. Đây là chuyện có thể giải quyết được, còn tôi với ba mẹ mới là không cách nào đây.

Tôi bảo:

– Đừng bị tướng tượng của mình đánh bại như thế, dù cho ba em có xây dựng gia đình mới, ông ấy mãi mãi vẫn là ba em, anh trai em, chị gái em cũng thế, thân tình giữa mọi người là không thay đổi.

Cậu ấy buồn buồn đồng ý.

Thật ra, tôi nói mấy lời này cũng rất gian nan đấy. Tôi đã cố gắng kìm nén để không nói rằng anh chị cậu đã nghĩ thế rồi cậu còn già mồm cái gì?! Nhưng tôi có giáo dục mà, tôi không nói. Đương nhiên, cái chính là vì cậu ấy vui đầu ở hôm vai tôi đây, tôi nghĩ nếu cậu ấy muốn thì chuyện bóp cổ chết tôi thật dễ như trở bàn tay. Tôi không thể vì miệng tiện mà mạo hiểm tính mạng được.

Nhưng mà mẹ nó! Như thế này xấu hổ quá! La Phú Quý, vì sao cậu lại tạo cho mình vẻ bề ngoài cun ngẫu thế hả? Tôi đang giữ trẻ đây phải không?

La Phú Quý bỗng cắt đứt nội tâm đang bắn liên thanh của tôi:

– Lão Cố này, anh tốt thật đấy, có thể mãi mãi làm bạn em được không?

Hay quá, tôi được phát thẻ người tốt này. Tôi trả lời:

– Tiểu La này, người phải học cách tự lớn lên. Sáng nay có chuyện gì xảy ra?

La Phú Quý ngồi dậy, để lại cho tôi một bóng lưng đầy cứng rắn:

– Sáng nay em bị bụi bay vào mắt.

Tôi chẳng còn sức mà thổ tào nữa.

Cũng may là không xấu hổ lâu lắm, thứ năm và thứ sáu tôi học khá nhiều, không gặp được La Hoàn Khởi. Đến thứ sáu, về tới nhà trọ thì cậu ấy đã đi tập trung rồi.

Tôi lại nhớ ra hai tuần nữa cậu ấy sẽ không ở nhà.

Lòng tôi tự dưng buồn buồn. Cơ mà tôi phải nhin. Tôi đã được định sẵn là một người anh đáng tin trước mặt La Hoàn Khởi rồi. Tôi không thể nào phá hủy cái định sẵn này được, làm cậu ấy sợ rồi cậu ấy sẽ chẳng biết tìm ai mà khóc đâu. Ồi chao, cũng không phải, La Hoàn Khởi rõ là kiểu đánh lộn không sợ chết ấy, trên người còn có khí chất, vẻ ngoài thì cun ngẫu, không phải tương phản mạnh đâu, mà là tương phản sợ hãi ấy.

Tôi nghĩ cậu ấy ra ngoài hai tuần, lúc về là tôi sẽ tìm lại được bản thân.

Tới đây nào anh bạn! Lại làm một người đàn ông đầu đội trời, chân đạp đất đi!

Chẳng hiểu sao tôi thấy phần khởi thế chứ, kết quả của phần khởi là hai tuần tiếp theo trôi qua, tôi ủ rũ.

Lúc mua kẹo mềm ở ga tàu điện ngầm, tôi gặp Trà Trà. Cô ấy vỗ vai tôi, hỏi:

– Ôi mẹ tôi ơi, sao nhìn cậu ủ dột thế, thất tình à?

– Đã đến mức ấy rồi sao?

– Trong vòng trăm dặm đều nghĩ thấy mùi đấy, xin cậu đừng cười, nhìn cậu cười bây giờ như *Diêu Minh.JPG* ấy.

– Để tớ tranh thủ biến thành *Kim Quán.JPG*

Tôi về nhà, không có động lực học, thật khó chịu. Tôi lấy hai bình rượu La Hoàn Khởi mua để uống. Thật ra tôi chẳng hiểu về rượu, cũng không thích uống, tửu lượng thường thường. Tôi không nhận ra đây là rượu gì, chỉ nhớ La Hoàn Khởi thường uống với nước có ga. Tôi tự chế, còn cảm thấy rất ngon, tôi quả là bartender thiên tài.

Tôi không nhịn được, cứ thế uống, chờ tới khi tôi thấy thế giới ngả nghiêng thì hai bình đã vào bụng cả.

Không có La Hoàn Khởi, nơi này vắng lặng quá. Tôi mò bình trà phục cổ nhỏ trên bàn, nhìn như đèn thần ấy. Tôi ôm nó, gọi thần đèn, để tôi gặp La Phú Quý đi.

Tôi nhắm chặt mắt rồi mở ra, không thấy La Phú Quý.

Mi làm ta thất vọng quá, cái thứ đồ dỏm xảo quyệt này! Hu hu hu, yêu đơn phương mới khổ làm sao! Đức mẹ Maria, đức Lạt Ma, hóa ra tình tôi đã sâu như thế!

Thần đèn ơi! Ít ra cũng để tôi mơ thấy La Phú Quý đi!

Tôi che mắt, sau đó bỏ tay ra, mở mắt thì ngạc nhiên chưa! La Phú Quý!

Quả nhiên tôi mơ thấy La Phú Quý.

Cậu ấy đứng ngoài cửa, trông cứ như thật ấy.

Tôi lùi ra sau vài bước rồi xông lên, nhảy lên người cậu ấy, hai chân quắp trên hông cậu ấy, ôm cổ cậu ấy.

Trông cậu ấy kinh ngạc lắm.

Tôi thì nghĩ thầm sao trong mộng của anh mà em còn giật mình được?

A! Thần đèn! Tôi muốn mộng xuân!

Tôi nhìn cậu ấy mê say, đây là chuyện tôi không dám làm trong thực tế. Sau đó, tôi hôn cậu ấy.

Đây không phải lần đầu tôi hôn cậu ấy trong mơ. Trước đây tôi chỉ dám hôn má thôi, nhưng đúng là rượu khiến người ta can đảm hơn! Tôi nghĩ mình có thể đùa giỡn lưu manh trong mộng vài thứ khác, thế là tôi thè lưỡi ra.

Mẹ! Mối La Hoàn Khởi quá mềm! Như kẹo! Sao mơ gì mà xúc cảm thật thế chứ? Tôi nguyện mơ không tỉnh luôn!

Cậu ấy không đáp lại, đầu lưỡi thì né tránh.

Né cái con khỉ! Tôi bắt măn, cổ mút vào, trong mơ của tôi phải để tôi làm chủ! Hai chúng tôi thở hồng hộc, tay tôi xoa tóc cậu ấy, cũng muốn cậu ấy xoa lại tôi, sau đó tôi nhận ra cậu ấy nâng đùi tôi lên.

Tôi bảo:

– Bảo sao em không tìm thấy anh! Chờ anh xuống đã! Lên giường nào!

Trong mơ, tôi vội chạy về phía giường, vừa nhào lên tôi đã thấy mình ngủ. Mẹ nó, lại còn ngủ ở trong mơ chứ.

Khi tôi tỉnh dậy đã là chiều hôm sau, tôi đau đầu vì say, thấy trong bếp có mật, nghĩ thầm không biết La Hoàn Khởi mua từ lúc nào, trước đây tôi không thấy. Nhưng mà mật ong giải rượu, tôi liền uống.

Mộng xuân hôm qua thật quá làm hôm nay tôi tỉnh dậy vẫn còn thấy nóng, phải tự giải quyết. Giải quyết xong thì tiện thể vào phòng tắm, vừa mở cửa phòng tắm thì thấy La Hoàn Khởi về.

Vì vừa mới dùng cậu ta để tự giải quyết, tôi chợt dạ, nhìn cậu ấy cũng thấy bộ dáng thật kì.

Tôi hỏi:

– Ăn chưa? Vừa lúc anh nấu mì, ăn không?

Cậu ấy gật đầu rồi về phòng dọn đồ.

Mì nấu xong thì cậu ấy ra, hai chúng tôi ngồi đối diện, yên lặng ăn. Tôi thấy miệng cậu ấy hơi rách, thuận miệng hỏi:

– Môi em sao thế?

La Hoàn Khởi chỉ hận không thể vùi mặt vào bát, cắn mì, lằm bằm:

– Muối trong rừng ở đảo cấm, rách da.

Tôi chưa ăn xong một nửa mà cậu ấy đã xong rồi. Cậu ấy nói:

– Anh để bát vào bồn, lát em rửa.

– Thôi, dùng máy rửa, mỡ lắm.

– Ủ, em đi ngủ. Mệt quá.

---

(1) Diêu Minh: Vận động viên bóng rổ nổi tiếng Trung Quốc với chiều cao 2,29m và chơi cho giải NBA của Mỹ, nhìn mặt này chắc ai cũng nhận ra =)))

(2) Kim Quán.JPG: Phim hài Tree Kims của Hàn nhé

Lạ hả? Mời xem ảnh dưới.

Quen chưa? =))))

6. Chương 6

Edit: Vi

Thời gian này là lúc bận rộn thi giữa kì.

Vì tôi muốn ở lại học viện nên cần giữ vững thành tích chính quy, qua giữa kì đúng là khá khổ cực. Khoa nghệ thuật của La Hoàn Khởi cũng cần có tác phẩm gì đó, ngày nào cũng đi sớm về trễ.

Nghĩ kĩ lại, dù đang cùng ở dưới một mái nhà nhưng phải đến nửa tháng rồi chúng tôi không ăn cơm cùng nhau, mặc dù với tư cách chỉ là bạn cùng phòng thì không ăn chung mới là bình thường.

Tôi nghĩ chờ khi chúng tôi xong đợt này là có thể hẹn nhau ăn cơm.

Kết quả là buổi tối có chút bất ngờ.

Đội bóng chày trường tôi thắng trận đấu giao hữu, đi thẳng vào trận đấu vòng tròn quốc gia, bên đại lễ đường có một đồng người đang ăn mừng. Tôi vốn không muốn góp vui trong đám người nhưng lại nghĩ đến việc đi trả sách thì đường từ lễ đường tới thư viện khá gần, thế nên tôi chọn đi con đường gần đó.

Tôi đi qua đám người, thấy dây giày tuột, tôi nghĩ tới chỗ rẽ sẽ buộc lại sau, chẳng ngờ chưa tới ngã rẽ đã bị người ta giẫm phải, tôi kêu một tiếng rồi ngã xuống, rất bất hạnh lẫn lông lốc xuống cầu thang.

Chân tôi đau đến chết lặng, có cảm giác cổ chân bị thương rồi. Cũng may là xung quanh nhiều người, mọi người ba chân bốn cẳng đưa tôi tới phòng y tế. Bác sĩ nói là rách dây chằng, cổ chân tôi giờ cũng đã sưng vù, bác sĩ phải dùng đá lạnh để chườm. Lúc này chưa thấy đau, bây giờ vừa đặt đá lên, tôi đau tới mức lập tức kêu “Oái” một tiếng. Bác sĩ dùng băng vải cố định, nói đây không phải vấn đề nghiêm trọng, chỉ gần vận động ít, tĩnh dưỡng là được.

Bên phòng y tế mượn cho tôi một cái xe lăn, tôi cười khổ, cũng may là đường dành cho người tàn tật ở nước ngoài rất tiện, tôi cứ một mình đi một đường, kể ra cũng thoải mái.

Đến nhà trọ, tôi phải lên dốc, mất bao nhiêu sức lực mới có thể tới trước cửa, đang đắc ý thì gặp La Hoàn Khởi và Hắc Địa. La Hoàn Khởi ngơ ra, Hắc Địa hoảng hốt:

– Anh sao đấy?

Tôi xoa tay:

– Không để ý, ngã lăn quay một phát.

La Hoàn Khởi lắp bắp:

– Xương... gãy rồi?

– Rách dây chằng.

– Rách dây chằng là gì? Xé rách như nào?

Cậu ấy ngồi xổm xuống, nhìn chân tôi.

Tôi chỉ đành tốt bụng nhắc:

– Phần cạnh đầu khớp xương bị rách, mắt em có phải X-quang đâu, không thấy được.

Cậu ấy quay lại nói với Hắc Địa:

– Tao không đi với mày nữa, mày xem, anh Nhuận thành thế này rồi đây, lát nữa rồi nói chuyện sau.

Hắc Địa cũng thông cảm, gật đầu tạm biệt.

La Hoàn Khởi rất nghiêm túc:

– Thương gân động cốt một trăm ngày. Thời gian này em chăm sóc anh.

Tôi cười:

– Không đến mức ấy, hai ba tuần là đi lại được rồi.

Cậu ấy rầu rĩ ừ một tiếng, đẩy tôi vào thang máy.

Không biết La Phú Quý bị đả kích cái gì mà cứ im lặng không nói. Buổi tối cũng không thấy có ý tưởng nấu ăn mới nào, cậu ấy chỉ gọi cơm bên ngoài thôi.

– Em biết anh vẫn chê đồ em nấu có mùi lạ. Anh bị thương, không thể ép anh được nữa.

Cậu ấy miễn cưỡng cười.

Tôi không muốn làm phiền cậu ấy thêm, vội ăn rồi về phòng.

Đang định chuyển từ xe lăn lên giường thì La Hoàn Khởi đẩy cửa vào, vòng cánh tay dưới nách tôi, nửa đùa nửa tha tôi lên giường, sau đó cực kì tiêu sái để lại cho tôi một bóng lưng rồi đi ra.

Này này, cậu hăng lấy di động, ipad các thứ cho tôi chơi đã chứ, tôi ngồi trên giường buồn chán lắm!

Nhưng hết cách, cậu ấy đi quá dứt khoát, tôi không kịp giữ lại.

Chân nhói nhói đau, đúng là không ngủ ngay được.

Tôi nghe có tiếng mở cửa nhà. La Hoàn Khởi ra ngoài, khi về đã hơn một giờ đêm, đúng lúc tôi đứng dậy

đi vệ sinh. Cảm cậu ấy có vết thương, quần áo cũng xộc xệch.

Tôi phải cảm thán đây quả là một tên trẻ trâu. Ai mà như cậu ta, đã học đại học rồi còn ngày ngày ra ngoài đánh nhau? Rõ ràng là chuyện chỉ có bọn trẻ trâu cấp hai mới làm.

Cậu ấy về, thấy tôi chưa ngủ thì ngạc nhiên, nhìn cửa nhà vệ sinh, hỏi:

– Cần giúp không?

Tôi lắc đầu, đang muốn nhảy lò cò về phòng, lại nghĩ cứ nhảy nhảy thế thật mất mặt, đúng là tiến thoái lưỡng nan. La Hoàn Khởi ngồi xuống salon, ngửa người ra sau, tôi nghe thấy tiếng cậu ấy thở mạnh nhưng còn có cả tiếng sụt sịt. Cậu ấy vừa khóc.

Tôi khẳng định tâm lí cậu ấy cũng chỉ mới cấp hai thôi.

Có lẽ cậu ấy... có vấn đề gì đó về tâm lí chăng?

Chúng tôi ở chung gần ba tháng, tháng thứ nhất là thời gian cọ xát, chúng tôi không thể nói là quen thuộc nên tôi không dám chắc cậu ấy có từng khóc chưa, nhưng từ sau hôm Trung Thu cho tới giờ, hai tháng nay cậu ấy khóc rất nhiều. Hơn nữa còn cần người dỗ. Một nửa số lần là vì vài việc cỏn con, ví dụ như cậu ấy đã ném mấy bộ quần áo vào máy giặt, áo khoác màu đậm phai ra, cậu ấy giận đến mức ném hết quần áo xuống đất, sau đó tựa vào máy giặt, khóc. Lại như cậu ấy vẽ mà không pha được màu ưng ý, thế là cũng đổ mắt. Toàn những phiền toái nhỏ thôi, thế mà phản ứng của cậu ấy luôn mãnh liệt, nếu là người khác gặp phải những vấn đề đó, chẳng ai khổ sở tới mức khóc cả. Một nửa số lần còn lại thì là tình huống khó hiểu, ví như bây giờ, giả nửa khả năng là cậu ấy sẽ không muốn nói nguyên nhân. Nhưng cậu ấy lại cần người hỏi han, nếu không hỏi, cậu ấy sẽ khóc tiếp. Không phải kiểu khóc gào lên, mà là kiểu khóc đầy áp lực ấy.

Khi trước thấy cậu ấy khóc, tôi đều coi cậu ấy như trẻ con, dỗ dành, chuyển lực chú ý đi nơi khác, vổ vổ, cũng không mất bao lâu để cậu ấy từ mây đen hóa trời quang.

Tôi từng biện hộ rằng có lẽ người có tố chất nghệ thuật sẽ nhạy cảm hơn, tôi thấy tranh cậu ấy vẽ đẹp, thiết kế đẹp, đa phần là các bức vẽ trừu tượng, tinh tế có màu sắc rất đậm. Cậu ấy được cưng chiều lớn lên, lúc khó chịu có giống trẻ con là việc không tránh khỏi.

Nhưng bây giờ, tôi bỗng cảm thấy được một khả năng, có thể cậu ấy có vấn đề tâm lí. Người cậu ấy cần không phải tôi, mà là một bác sĩ tâm lí.

Mỗi khi cần an ủi, người cậu ấy cần không phải tôi. Cậu ấy chỉ cần một người, còn tôi là người gần cậu ấy nhất. Hiểu rõ điểm này, tôi có chút nản lòng.

Tôi chịu đựng mỗi bước đi như giẫm lên dao, đau đớn đi về phía cậu ấy.

Tôi muốn an ủi cậu ấy.

– Anh đừng cử động. Đứng lại đây. Ít nhất là hôm nay, đứng lại đây.

Giọng cậu ấy khàn khàn.

Tôi đứng lại. Tôi chưa bao giờ nghĩ cậu ấy không cần tới sự an ủi của tôi.

Đèn treo đa giác mờ ảo. La Hoàn Khởi yên lặng ngồi trên ghế. Tôi đứng đó, nhìn, không biết phải làm gì. Chúng tôi nghe tiếng thở của đối phương.

Tôi đi chân trần, cảm thấy lạnh thấu xương.

Cuối cùng, tôi thỏa hiệp, đi vào phòng ngủ. Một đêm trắng.

Chúng tôi bắt đầu chiến tranh lạnh.

Điều này thật kì quái.

Tôi cảm thấy chiến tranh lạnh là cực hình của những người thân thiết dành cho nhau. Tôi và La Hoàn Khởi không thân tới mức có thể xảy ra chiến tranh lạnh, thế nhưng sự tình phát triển luôn nằm ngoài tầm với của con người.

Buổi sáng yên tĩnh, buổi chiều im lặng. Có ngày yên lặng đầu tiên, sẽ có ngày thứ hai. Hôm nay, giờ học của chúng tôi không giống nhau, buổi sáng cậu ấy có lớp, tôi thì không, lúc trưa hình như cậu ấy không có ý định về giúp tôi, tôi đành tự mình lặn xe ra cửa, kết quả vừa qua tiệm thuốc dưới lầu thì gặp Trà Trà. Trà Trà lúc này mới biết chuyện tôi gặp tai nạn, lập tức nhiệt tình giúp đỡ, đẩy xe cho tôi.

Trên đường này có một quán cafe ngoài trời rất đẹp. La Hoàn Khởi thường mua cafe và đồ ăn ở đây về. Lúc đi ngang qua, tôi vô tình nhìn vào, thấy cậu ấy và hai người tóc vàng đứng cùng nhau, có vẻ rất thân. Tôi biết một người trong số đó, là Niel, chơi không phân nam nữ, nổi danh đa tình, từng có mấy câu chuyện đáng sợ về cậu ta được kể lại như là dùng gậy bóng chày nhét vào cơ thể bạn gái chẳng hạn, vậy nên người không quan tâm chuyện kẻ khác như tôi cũng đại khái biết đến cậu ta.

La Hoàn Khởi có vẻ quen với cậu ta, hơn nữa là loại thân quen bạn bè. Thậm chí nhìn vẻ mặt, Niel có vẻ biết cách làm cậu ấy vui.

Trà Trà vẫn nói với tôi về hoạt động Lễ Tạ Ôn nhưng chưa nghĩ ra nên làm cái gì, mong tôi lúc đó có thể đi lại được.

Tôi đồng ý.

Trà Trà nói:

– Cậu bạn cùng phòng cực đẹp trai của cậu kìa! Lễ Tạ Ôn cậu ấy có tới được không? Hoạt động lần trước có đăng ảnh lên diễn đàn, nhiều cô gái nhìn ảnh hai cậu đều hối hận vì không đến!

Tôi cười có lệ:

– La Hoàn Khởi chắc không tới đâu. Thật ra cậu ấy có vẻ ưa tiệc Âu hơn. Cái kiểu tiệc tối như cho trung niên của cậu, chắc gì cậu ấy đã thích.

– Chúng ta có thể đổi thành tiệc Âu mà! Cậu ấy không tới thì tiếc lắm.

– Nói sau đi.

Vài ngày đầu là chiến tranh lạnh, vài ngày sau thì không biết là ai đang trốn tránh ai.

Vết thương trên mặt La Hoàn Khởi đã lành, tôi cũng dần không cần tới xe lăn. Thật ra lúc đầu thầy y tế bắt tôi ngồi xe lăn là do sợ tôi vừa bị thương, sẽ làm vết rách nghiêm trọng hơn thôi, lúc hồi phục rồi, tôi thấy xe đẩy thật phiền nên bỏ luôn. Tuy tôi đi chậm nhưng ngày nào cũng sẽ đi giày thể thao tới thư viện và phòng thí nghiệm.

Lòng tôi còn nặng nề nhưng chẳng có chỗ trú. Tôi không biết là vì sao, mọi thứ đều làm tôi không ngừng nhớ tới câu chuyện với Chu Châu. Tôi và Chu Châu học cấp ba khác nhau, sau hơn một năm không nói chuyện thì chia tay. Đương nhiên lòng tôi khi ấy chẳng rung động là bao nữa. Có một ngày, một cô bạn trong lớp đột ngột hỏi tôi có phải thích nam không. Tim tôi thích một cái, vẫn làm bộ bình thường, hỏi:

– Ai nói bừa thế?

Cô ấy nói là Ngô Tâm Bối.

Tôi mới nhớ ra, Ngô Tâm Bối là lớp trưởng. Tôi giả vờ mình rất giận:

– Nói bừa, tớ với bạn trai cậu ấy tuyệt giao, chắc là giận chó đánh mèo thôi, cậu đừng truyền tin lung tung.

Sau đó, tôi gọi cho Chu Châu, lòng bàn tay tôi ướt mồ hôi, hỏi xem có phải cậu ta kể chuyện của tôi cho Ngô Tâm Bối không. Cậu ta ừ, hùng hồn nói:

– Mày dám nói ra chẳng lẽ mày còn sợ người khác biết? Mày làm chuyện kinh tởm chẳng lẽ không dám thừa nhận?

Tôi cố mãi, chẳng thể nói lời nào. Cuối cùng, tôi nói:

– Tôi làm chuyện kinh tởm gì với các cậu? Các người tự hỏi lòng mình đi, ngoại trừ nói thích cậu, tôi làm gì? Vì tôi là nam nên cảm tình của tôi không đáng được tôn trọng sao?

Chu Châu đáp:

– Mày như thế là biến thái, biết không? Biến thái thì biến thái một mình, hoặc tìm một biến thái khác!

Tôi nghĩ hình như lời ấy thành tiên tri.

Sáng sớm nay, Trà Trà mượn vở tôi. Tôi bảo cô ấy tới phòng trọ lấy. Lúc tôi mở cửa cho cô ấy thì La Hoàn Khởi dậy, còn ngái ngủ. Tôi không để ý lắm, dù gì lúc nào cậu ấy mới dậy, vẻ mặt cũng khó chịu cả. Trà Trà rất hưng phấn, cứ nói phải chụp ảnh cậu ấy, tôi nói thảm rằng chụp cứ chụp, kết quả đồ ngốc này chụp lên còn quên tắt tiếng, tôi nghe tách tách. Trà Trà càng hoảng, cũng may cô ấy phản ứng nhanh, lúc La Hoàn Khởi quay lại thì lập tức kéo lấy tôi, giả vờ đang selfie.

– Không được, góc khi nãy không được, chụp lại!

Tôi thấy sắc mặt La Hoàn Khởi tệ hơn.

Ừm, có thể cậu ấy nhận ra rồi? Dù sao thì Trà Trà diễn lộ quá,

Trà Trà cầm vở đi.

La Hoàn Khởi gõ cửa phòng tôi.

Tôi ngẩng đầu.

– Nay, em nhớ trong thỏa thuận có điều khoản là không được tùy tiện đưa người lạ về mà?

– Chỉ là không đưa về qua đêm, cũng không nói là không đưa người lạ tới nhà. Hơn nữa Trà Trà không phải người lạ, em biết mà.

Tôi cố gắng bình tĩnh trả lời.

– Em không biết. Trà Trà là cái tên quái quỷ gì, Trà xanh biếu (1) hay là Tra Tra? Anh còn muốn để cô ta qua đêm?

Cậu ấy khinh thường.

– Em nói chuyện chú ý đi, Trà Trà là bạn anh.

– Anh có ý gì? Anh nghĩ em gây sự?

– Không phải à?

Cậu ấy sáng giọng, gân trên cổ nảy lên.

Thật ra cậu ấy thế này rất đáng sợ.

Tôi nghĩ một lát, đáp:

– Anh với em chỉ là quan hệ bạn cùng nhà thôi, nói là bạn bè cũng miễn cưỡng. Anh không có nghĩa vụ quan tâm tới tâm tình em 24/24. Em khó chịu, cáu giận, anh đồng ý dễ em, đó là lòng tốt của anh, nhưng anh không phải người em gọi là đến, đuổi là đi, anh không thu phí dịch vụ, nếu em muốn tìm một người có thể vỗ lưng cho em, an ủi em, em không cần phải tìm ai cả, cứ tìm bác sĩ tâm lý. Hiểu chứ?

Hình như cậu ấy muốn đánh nhau rồi, nắm tay siết rất chặt. Tôi nghĩ cậu ấy sẽ không nói chuyện nữa, bỗng dưng, cậu ấy nhìn thẳng vào mắt tôi:

– Vậy phải làm thế nào để anh bên em 24/24?

Tôi vừa bực vừa buồn cười:

– Em chỉ cần một người hầu 24h thôi, ở đâu chẳng có? Cần gì tìm anh, anh có việc của mình, không thể ở bên em 24/24, anh không phải bảo mẫu em thuê về.

Lời còn chưa dứt, tôi đã thấy cậu ấy đỏ mắt, tôi nghĩ thầm: “Thôi xong, lại sắp khóc rồi. Em không thể dùng mãi một chiêu như thế được”.

Nhưng lần này cậu ấy mím môi, cố gắng kìm nước mắt. Tôi thấy mắt cậu ấy ầng ậc nước nhưng không rơi lệ.

Cuối cùng, tôi chịu thua. Tôi thở dài, rút giấy ăn đưa cho cậu ấy. Cậu ấy đứng im, nhìn tôi chằm chằm,

hình như muốn nhìn cho tới lúc tôi bị đóng đinh lên tường. Nhưng cậu ấy khóc cũng đẹp, hết như một hoàng tử trên sân khấu, bạn biết cậu ấy sai, nhưng bạn cứ mềm lòng.

Tôi chỉ dành lau nước mắt cho cậu ấy. Bỗng cậu ấy ôm tôi:

– Đừng lơ em đi. Không còn ai để ý tới em nữa rồi, mẹ em cũng mặc kệ em, anh đừng như thế.

– Không phải em còn có bạn à?

– Khác, họ với anh không giống nhau.

Khác ở đâu? Tôi không rõ. Tôi nghĩ bản thân La Hoàn Khởi cũng không hiểu. Tôi chẳng hỏi nữa. Nếu dùng nửa đời còn lại của mình để đổi lấy vị trí một người bạn khác biệt trong lòng cậu ấy, liệu có đáng không, tôi cần nghĩ kĩ. Đầu óc tôi hỗn loạn cho nên tôi quên mất mẹ cậu ấy đã qua đời từ sớm rồi, làm thế nào mà để ý cậu ấy được nữa? Cũng quên luôn chuyện cậu ấy cần sớm tìm một bác sĩ tâm lí.

---

(1) Trà xanh biểu: kĩ nữ

(2) Trà Tra: đồ khốn (tra)

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Vi

Bên ngoài, chúng tôi trở về với hòa bình nhưng có thứ gì đó đã thay đổi. Chúng tôi cảm nhận được, lại không thể chạm tới nó, vậy nên cả hai đều ăn ý, tránh giải quyết ngọn nguồn của việc đó.

Hết như hai người có thân thể tím bầm, dùng quần áo để che đậy đi hết những vết tím đó, cố gắng không động chạm nhau, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

La Hoàn Khởi hỏi tôi có thể làm người mẫu của cậu ấy không, cậu ấy có một tác phẩm chụp ảnh, muốn dùng đến yếu tố phương Đông nên nghĩ tôi khá thích hợp. Tôi nói được, chờ tôi làm xong hai deadline tiểu luận đã. Chiều thứ sáu, La Hoàn Khởi đưa tôi tới gần thành phố T, chị cậu ấy có một người bạn mở studio ở đây, người đó cho cậu ấy mượn hai hôm để dùng.

– Đạo cụ và đồ dùng em đã chuẩn bị xong, cũng được chuyển tới studio rồi, hôm nay anh nghỉ đi, mai chụp.

La Hoàn Khởi lái xe rất vững, đường ở đây cũng thoáng đãng, cảnh vật chỗ nào cũng như nhau, không hề thay đổi, vậy nên chỉ một lát sau tôi đã buồn ngủ. Tôi mơ màng hỏi:

– Em mua xe từ khi nào thế?

– Hai hôm trước, em nghĩ không thể để anh đi xe bus được.

– Đi bus cũng được mà, không phải tự lái xe. Lái xe tốn sức lắm, mà cũng mất tới mấy giờ.

Nói xong, tôi “bất tỉnh” luôn trên ghế. Mấy hôm nay, tôi không ngủ ngon. Lẽ ra bài tiểu luận cứ từ từ cũng đủ thời gian, thế nhưng vì để dành thời gian cho cuối tuần, tôi phải thức đêm viết cho xong, đúng là hơi quá sức.

La Hoàn Khởi mua một chiếc xe rất khoa trương, chính là loại xe có cửa cánh chim. Trong xe cũng trang bị hệ thống định vị, có thể thông báo xem còn bao nhiêu thời gian sẽ tới nơi. Trước lúc ngủ, tôi nhớ là còn hơn hai tiếng sẽ tới, lúc tỉnh dậy, thấy vẫn còn hai tiếng rưỡi, chẳng lẽ tôi nhìn nhầm?

Sau đó tôi hỏi:

– Tối nay ở đâu?

Cậu ấy đáp:

– Lúc đầu định ở lại nhà của em ở đây, nhưng lại cánh studio khá xa, mai còn phải dậy sớm nữa, thế nên em thuê khách sạn gần studio, anh cứ ngủ thêm một lát.

– Được lắm La Phú Quý, đây là đang kín đáo khoe giàu hay biểu hiện mình chu đáo hả?

Cậu ấy cười lớn, ánh mắt sáng như ngọc, lát sau mới nói:

– Không khoe giàu đâu, anh muốn xem em khoe giàu thì mai em chụp cho anh biết thế nào là khoe giàu. Phú Quý không phải gọi cho có thôi đâu.

Tôi trầm tư một lát rồi nói:

– Lần trước anh tới thành phố T, thấy có một nhà hàng, anh thấy đồ ăn đỡ tệ, đã thế tiền bo còn rõ cao, ngày mai em cho nó phá sản được không?

La Phú Quý cười sằng sặc, còn phải giảm tốc độ, sợ không điều khiển được tay lái:

– Anh là Đát Kỷ hay Bao Tự? Phú Quý tuy đúng là giàu, đáng tiếc không phải là phú tam đại, em còn đang đi học đây này, không quản được việc gì. Việc đó anh trai em có khả năng làm được, nhưng anh ấy lại không phải kiểu người yêu mỹ nhân mà bỏ giang sơn đâu. Em chỉ có thể để anh muốn mua gì thì mua đó thôi. Anh đâu thể làm người mẫu không công cho em được, trả tiền công thì quá khách sáo, đã thế thì anh cứ xem, anh thích gì thì bảo, em mua tặng anh.

Tôi “Hừ” một tiếng:

– Trả tiền công có gì mà khách khí? Không khách khí tí nào nhé, cát xê của anh đây cao lắm, càng nhiều tiền càng tốt, cảm ơn.

– Cát xê hả?

La Hoàn Khởi chẳng nể mặt, cười âm lên.

Tôi biết mình nói sai, cũng chẳng sửa nữa, cố ý bóp giọng:

– La thiếu gia, nó vốn là gái nhà lành, “Tranh đua lớp trẻ Ngũ Lăng/ Khăn điều tặng thưởng khi ngưng mỗi bài. ” đấy nhé. (1)

La Hoàn Khởi tạm không nhìn đường nữa mà quay sang liếc mắt nhìn tôi, cười:

– Em không đi học trong nước không có nghĩa là em vô văn hóa đâu nhé. Gái nhà lành làm sao mà để khăn nhiều vấn đề được hả?

Tôi cũng cười:

– Người ta là nữ ca sĩ, nữ ca sĩ sao không là gái nhà lành được hả?

Đoạn đường này cứ nói chuyện như thế mà qua. Buổi tối, quả nhiên chúng tôi ăn một bữa thịnh soạn, chẳng qua không khí có hơi kì quặc. Là cơm Tây rất lãng mạn, hai chúng tôi ăn cùng nhau cứ có cảm giác đang hẹn hò.

Để không cho bản thân đắm chìm vào tưởng tượng của mình, tôi chủ động thay đổi chủ đề:

– Hôm nay ăn thế này, mai liệu anh có thể béo thêm ba cân không nhỉ? Liệu có làm hỏng ảnh chụp của em không?

Cậu ấy đang chăm chú với một khúc cá chua ngọt, nghe vậy liền ngẩng lên nhìn tôi, nói:

– Thật ra em còn ngại anh hơi gầy đấy, anh xem, xương quai xanh của anh chẳng có tí thịt nào.

Tôi cười thành tiếng:

– Xương quai xanh vốn là toàn xương mà, La Phú Quý, cậu kiếm xương quai xanh có thịt cho tôi xem.

Cậu ấy nghĩ một lúc, chần chừ:

– Chu... Hắc Áp? (vịt đen)

Tôi không kịp phản ứng, còn đang nghĩ xem họ Chu này là ai thì bỗng tỉnh ra, chưa kịp nói đã thấy cậu ấy cười.

Cậu ấy cười thật đẹp, rất đẹp.

Chỉ bằng nụ cười một giây này thôi, tôi có thể bỏ qua hết vấn đề về tâm lí và những thứ khó chịu khác ở cậu ấy.

Buổi tối, cậu ấy mang quần áo vào phòng tôi, bảo tôi thử trước.

Tôi cho rằng đây sẽ là quần áo theo kiểu nghệ thuật, không khác gì so với những bộ đồ biểu diễn thời trang, nhưng không phải.

Bộ đồ thứ hai có hơi hướng Hán phục, một bộ đồ hoa văn đám mây in chìm, áo bào trắng, tôi không biết chất liệu là gì nhưng có vẻ không giống sa tanh. Tôi hỏi:

– Anh còn chưa có tóc giả, không cần à?

– Không, có bối cảnh với mấy thứ khác rồi. Nhưng lông mày anh hơi đậm, có thể sửa không?

Tôi cắn răng:

– Đừng có cạo hết là được, giờ chưa muốn làm Voldemort đâu. (2)

Tranh thủ lúc một cô gái tới trang điểm giúp, tôi xem xét bối cảnh, là gia cụ Trung Quốc chạm khắc tinh tế, đồ sứ, bình phong và tầng tầng gấm vóc. Chờ bố trí xong, La Hoàn Khởi đi tới, xem xét mặt tôi nửa ngày.

Những nơi lộ ra trên người tôi đều đã được phủ phấn trắng, hết như Geisha Nhật vậy, tất nhiên là không khoa trương tới mức geisha rồi, nhưng tôi cứ thấy mình hết như tượng vậy.

Cậu ấy nâng mặt tôi lên, tôi chột dạ, không muốn cậu ấy nhìn nữa nên xoay người. Tim tôi đập thình thịch.

Ngón tay cậu ấy dính phấn trắng, vuốt xuống mắt và khóe miệng tôi.

Tôi cứng người, nói đùa:

– Cos Ngân Giác đại vương hử?

Bụng ngón tay ấm áp của cậu ấy xoa lên môi tôi, tôi không dám nói nữa.

Cậu ấy không nói gì, chỉ đắm chìm trong thế giới của bản thân, coi tôi như một tác phẩm được tạo hình tỉ mỉ. Cậu ấy dán cánh hoa lên mi tâm tôi, điểm một nét đỏ tươi lên thân châu (4). Tôi cảm giác mình nam không ra nam, nữ không ra nữ.

Tôi bước chân trần tới bối cảnh, nằm nghiêng theo yêu cầu của La Hoàn Khởi.

La Hoàn Khởi bắt đầu, cậu ấy nhìn ảnh, đi quanh hai vòng, xé hai mảnh lụa đỏ buộc lên cổ tay và mắt cá chân tôi. Tôi nhìn cậu ấy quỳ một gối, đặt bàn chân tôi lên đầu gối cậu ấy.

Tôi nhìn ra chỗ khác, hỏi:

– Mọi người chụp thể liệu có thể hiện được linh hồn tác phẩm không? Không cần người được chụp hiểu ý đồ hả? Em muốn có cảm giác thế nào?

– Một mỹ nhân Trung Quốc bình thường nhưng lại đẹp đến kinh thế hãi tục đang lạc bước tới Canada? Anh không cần diễn gì cả, cứ nghĩ mình là một người đẹp tuyệt trần, có tiền có sắc, không có được người mình yêu, mất hết can đảm nhưng vẫn muốn mỉm cười.

Lòng tôi:

– ...

Tôi nói:

– Đây là không cần diễn của em hả?

Hình như cậu ấy cũng bị chính mình làm buồn cười, buộc một cái nơ ở cổ chân tôi, chân tôi thì vẫn đặt trên đầu gối cậu ấy. Cậu ấy đáp:

– Anh nhớ người anh yêu đi, cứ để nguyên mặt vậy là được.

Tôi đỏ bừng mặt, cũng may trên mặt còn có phấn nên cậu ấy không thấy.

Nhưng La Hoàn Khởi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt tôi, nói:

– Anh có người yêu chưa?

Miệng tôi dính cứng, lòng nặng nề hệt như lần bước hụt gần lề đường hôm đó. Tôi muốn nói lại thôi, trong lòng thầm thì đây không phải cơ hội tốt, không được nói, đừng dọa cậu ấy.

Hoàn hồn thì cậu ấy đã về tới trước camera tự lúc nào, đèn flash đã chớp lên nhiều lần, ảnh cũng đã chụp.

Sau đó, tôi thay hai bộ đồ, chụp nhanh hơn rất nhiều.

Tôi luôn cho rằng ảnh nghệ thuật cần tương tác rất nhiều, ít nhất thì người chụp cũng phải gọi không khí. Nhưng La Hoàn Khởi hình như không thêm để ý, cậu ấy bảo tôi đổi vị trí, thỉnh thoảng ra hiệu cho tôi thay đổi nét mặt. Cậu ấy nói tôi không phải người mẫu chuyên nghiệp, không cần làm mấy thứ kia, cậu ấy sẽ cố gắng chụp rồi chọn ảnh là được. Áp lực tâm lý của tôi giảm đi nhiều.

Chụp xong, La Hoàn Khởi nói số lượng ảnh chụp để nộp bài đã đủ, mai không cần tới đây nữa, chúng tôi có thể đi chơi rồi về trường.

Tôi hỏi:

– Bộ ảnh của em không cần ý nghĩa nhân văn gì à? Làm linh hồn của bộ ảnh, anh đây cũng phải quan tâm đến quảng đại quần chúng một chút.

La Hoàn Khởi vừa tạm biệt nhân viên studio, nghe vậy thì trả lời:

– Trên đời này có người quan tâm tới ảnh nhân văn thì dĩ nhiên có người chụp ích kỷ như em, em chỉ muốn chụp những gì em thích. Hơn nữa, ai bảo ảnh của em không có chủ đề, tình yêu là chủ đề vĩnh hằng của nhân loại nhé.

Tôi đã tẩy trang một lần nhưng vẫn thấy khó chịu, về tới khách sạn, tôi lập tức đi tắm. Nhìn trong gương, tuy lông mày đã sửa nhưng cũng không dị. Tôi mặc áo choàng tắm đi ra, La Hoàn Khởi đang ngủ trên giường tôi. Tôi gọi cậu ấy, cậu ấy dụi mắt, ngồi dậy.

– Sao anh không có lông chân thế?

Cậu ấy nhìn chân tôi, có vẻ rất tò mò.

Tôi cũng nhìn theo tầm mắt cậu ấy:

– Trời sinh?

– Muốn sờ một cái.

Cậu ấy lằm bằm.

Tôi giật mình, trợn mắt, chưa kịp phản ứng thì tay cậu ấy đã đặt vào chân tôi rồi mau chóng rút lại:

– Còn rất nhiều nữa.

Tôi thấy mình chỉ cần mở miệng là sẽ nói lấp, tôi yên lặng. Bên dưới có dấu hiệu chào cờ.

Cậu ấy đứng dậy:

– Em thay quần áo đã, đợi em đi ăn cơm luôn.

Tôi nắm chặt tay, nín thở, chờ cậu ấy ra khỏi phòng, tôi nằm vật xuống giường, vò tóc như điên.

Lúc ăn tối, La Hoàn Khởi hỏi:

– Muốn trả công gì nào?

Tôi xua tay:

– Không cần đâu, anh đây đâu thiếu tiền.

– Vậy nợ trước, lần sau trả.

Chúng tôi ngồi trong một nhà hàng kiểu Nhật bên cạnh khách sạn, tôi không khỏi nhớ tới lần đầu gặp cậu ấy.

Tôi hỏi:

– Chị em với người kia thế nào rồi?

– Không chia tay. Có thể làm chủ được tình yêu của mình là một chuyện rất may mắn. Bọn em không có cái may mắn ấy.

– Bọn em? Em... cũng thế?

– Em không biết, có lẽ bây giờ còn nhỏ tuổi nên chưa thể nói rõ, tuy nhiên rất khó để muốn cưới ai thì cưới. Hơn nữa, nói thật là bản thân em cũng không tin vào tình yêu của giới nhà giàu. Toàn là giả dối.

– Về cụ non này là học ai thế?

Cậu ấy cúi đầu cười, không nói tiếp.

Trên đường về, chúng tôi ai có tâm sự của người nấy, yên lặng bước đi. Tới bên ngoài khách sạn, La Hoàn Khởi hỏi:

– Uống rượu không? Em bảo người mang rượu vào phòng.

Tôi cố gắng lên tinh thần:

– Uống.

Tivi chiếu một bộ phim Mỹ nhàm chán, tôi uống tới mức hai tai nóng lên, đã hoàn toàn đánh rơi hết khả năng tiếng Anh, chẳng hiểu phim nói gì, chỉ thấy năm. mười phút sau, hai diễn viên chính đã ở trên giường.

Độ ẩm trong phòng vừa vặn, thậm chí có cảm giác ẩm áp như xuân. Tôi về phòng, đã thay một bộ quần áo ngủ ngắn tay và quần chun, ngồi trên salon cảm thấy rất thoải mái. Mỗi tội khí điều hòa làm không khí hơi khô, uống rượu càng thấy khô hơn, chẳng biết vì sao nữa.

Tâm trạng La Hoàn Khởi thật sự không tốt. Cậu ấy ngồi dưới đất, dựa lưng vào tay vịn salon, không dùng ly mà tu luôn chai rượu.

Tôi không hiểu, vì sao chúng tôi lại phải uống rượu trong im lặng thế này?

Uống rượu một mình, say rồi sẽ kết đôi được với giai nhân sao?

Tự nhiên tôi muốn đọc rap.

La Hoàn Khởi đặt chai rượu xuống, nghiêm túc nhìn tôi. Tôi đã hơi choáng, không còn tỉnh táo nữa rồi, cho rằng khuôn mặt lạnh băng đang nhìn tôi là chăm chú nhìn. Hình như cậu ấy uống đã nhiều, bắt đầu nói tiếng Anh, tốc độ rất nhanh.

Tôi thấy môi cậu mở ra đóng vào, bắt lực. Anh trai ơi, tai em không nghe được tiếng Anh nữa rồi! Không hiểu phim nói gì đây! Làm sao em có thể giống anh, say rượu là bắt đầu nói tiếng Anh được?

Không biết cậu ấy đã nói bao lâu, tôi cảm giác mí mắt mình sắp nhắm nghiền, cuối cùng, tôi lớn tiếng:

– Đừng bắn liên thanh nữa!

Sau đó, tôi loạng choạng ngã xuống, La Hoàn Khởi vội kéo tay tôi, tôi ngồi phịch xuống, rất gần cậu ấy.

Tôi phải giải thích một cái đã, đầu óc tôi bây giờ đang ở giữa ranh giới hỗn loạn và tỉnh táo, tôi đã đóng mọi giác quan, hoàn toàn không biết La Hoàn Khởi nói gì, nhưng lòng tôi tỉnh, tôi biết chúng tôi đều là người tử lượng không cao, lại uống rượu khi bụng rỗng, hẳn là say cả rồi.

La Hoàn Khởi vẫn nói, không biết là nói gì nữa. Tôi nghĩ tới cái thời mình học Toefl để chuẩn bị du học, mẹ tôi tìm cho tôi một giáo viên nước ngoài để học khẩu ngữ mỗi ngày, nhìn miệng thầy bô lô ba la, tôi khổ cực kì.

Sau đó, tôi quyết định dọa La Hoàn Khởi:

– Còn nói là anh hôn đấy!

La Hoàn Khởi mở to mắt, há miệng, một phút rồi mà vẫn chưa ngậm lại, có lẽ chưa tới một phút, nhưng tôi đang say, dừng tính toán làm gì.

Tôi thấy bờ môi cậu ấy giật giật, vì uống rượu nên bờ môi ấy thật ướt át, đường cong đẹp, hơi mỏng, có lẽ cậu ấy đúng là người lạnh lùng. Nhìn bờ môi ấy dưới ánh đèn, tôi thật sự muốn hôn lên.

Tôi hôn.

Khoảnh khắc môi chạm môi, tôi cảm giác như trời giáng sấm sét, ngay cả ngón chân tôi cũng xù lông. Tôi muốn chết. Không giống với khi giả trò trong mộng, tôi biết đây là sự thật. Chúng tôi chỉ chạm môi rồi cứ yên lặng thế. Bỗng nhiên tôi nghĩ dù gì cũng chết, cứ làm quỷ phong lưu đi. Mẹ nó.

Tôi say sưa mút vào, coi đây là lần cuồng hoan cuối. Tim phổi tôi như nổ tung, như một quả bóng căng hơi, toàn thân như sắp bay lên, tôi dùng chút sức cuối cùng, chăm chú làm một việc duy nhất là hôn cậu ấy.

Hai tay tôi ôm cổ La Hoàn Khởi, vuốt tóc cậu ấy, xoa tai cậu ấy, vén áo lên rồi xoa hông cậu ấy, dùng lưỡi liếm hàm răng cậu ấy, dùng tay che mắt cậu ấy. Hôn cậu ấy.

Không biết chúng tôi hôn bao lâu, khi tôi rời đi, giữa chúng tôi còn vương lại một sợi chỉ bạc. Cậu ấy nhìn tôi, ngẩn ra. Tôi nhìn đôi môi ướt đỏ của cậu ấy, thở dài, lau đi nước bọt bên môi cậu. Tôi thầm nghĩ kết thúc thế này sao.

---

(1) Hai câu trong Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị

(2) Chúa tể Voldemort

(3) Ngân Giác đại vương, một nhân vật trong Tây Du Ký

8. Chương 8

Edit: Vi

Tôi nhìn xuống đất, nghĩ xem lúc này ngắt đi có hợp không. Đang nghĩ, tay tôi bị La Hoàn Khởi chụp lấy, tôi ngạc nhiên ngẩng đầu, cậu ấy cầm tay tôi, đặt vào phía dưới cậu ấy, ngay nơi đang cứng lên, chỉ cách một lớp vải quần.

– Sờ đi.

Ánh mắt cậu ấy như một đứa trẻ đi lạc, nhúu mày, giọng nói có chút khẩn cầu.

Tôi như bị đầu độc, nhẹ nhàng vuốt ve theo chỉ thị của cậu ấy. Hơi thở cậu ấy dần dồn dập, bàn tay đang nhàn rỗi bỗng túm lấy quần tôi, vén quần, đụng vào tôi.

Chân tôi run rẩy.

Tôi như thăng nhóc lần đầu xem AV, vừa muốn khóc la, cũng muốn xé nát tất cả.

Chúng tôi quấn lấy nhau, cậu ấy đè lên tôi, chống khuỷu tay bên tai tôi, dịu dàng vén tóc mái tôi, tay kia thì làm việc xấu ở nơi khác. Tôi cũng không tốt đẹp gì, quần áo nhăn nhúm, hai tay đang bận rộn mở thắt lưng người ta.

Tôi cảm thấy mình bận quá, bận thở dốc, bận quần lấy lười cậu ấy, bận sung sướng, còn bận an ủi người kia.

Tôi ra trước. Kỹ thuật của cậu ấy còn non nớt nhưng tôi cảm thấy kích thích và thỏa mãn. Cảm giác sung sướng trong tim nhiều hơn cảm giác sung sướng của thân thể, đương nhiên là thân thể tôi cũng mãi cảm lắm, người tôi mềm nhũn, chỉ vừa nghĩ tới cậu ấy làm gì là tôi có thể cương ngay được.

Tôi tiếp tục thủ dâm cho cậu ấy, thứ nóng hổi kia lớn dần lên nhưng tôi không bắt được trọng điểm, điều này làm cậu ấy sốt ruột. Tôi đẩy cậu ấy ra. Cậu ấy đang nhíu mày, đôi mắt vốn nhắm bỗng mở lớn vì bị cắt đứt ngoài ý muốn. Tôi leo lên đầu gối cậu ấy, quần cậu ấy đã tuột xuống dưới gối, tôi cúi đầu, ngậm thứ nóng rực kia.

Tôi nghe thấy cậu ấy hít mạnh, tôi xấu hổ không dám nhìn, chỉ có thể cố gắng ngậm lấy. Tay cậu ấy đặt trên đầu tôi, một lát sau, cậu ấy không cho tôi lùi đầu lại nữa, thứ to lớn kia vướng trong miệng làm tôi buồn nôn, nhưng tôi nhịn, vì tôi thích cảm giác thứ của cậu ấy ở trong miệng mình.

Mẹ nó!

Tôi nuốt. Bất mãn lau miệng, cảm giác mắt mình đã ngấn nước. Bình ổn hô hấp, tôi nhìn cậu ấy, cậu ấy nhìn trần nhà. Áo cậu ấy đã vén lên quá ngực, lộ ra hình xăm ở thắt lưng, quần cũng nhăn.

Tôi nghĩ thỉnh thoảng thằng nam cũng sẽ có hành vi vượt giới hạn thể này. Động vật nửa người dưới mà, chỉ cần sướng thì gì cũng làm được, không biết chừng mực gì cả. Tôi giả vờ thoải mái, tôi lờ rời. Ít nhất tôi còn được làm cho người mình yêu, còn cậu ấy thì chẳng được gì cả.

Ba phút im lặng, cuối cùng tôi lên tiếng:

– Muộn rồi, anh về tắm rồi ngủ đây.

Sau đó, tôi cấp tốc kéo quần, trốn.

Tôi cảm thấy toàn thân vừa thoải mái vừa khó chịu. Tôi không biết ngày mai gặp lại phải nói gì đây, tôi nên giả bộ không biết hay nói đùa để đánh lạc hướng, hay thừa nhận luôn là tôi yêu cậu ấy. Cách nào cũng không ổn, vì tôi không biết cậu ấy nghĩ thế nào.

Tôi trần trọc, chỉ đành lướt di động, gần năm giờ sáng mới ngủ.

Hôm sau, tôi ăn không thấy ngon, La Hoàn Khởi chỉ uống cafe đắng, có lẽ là do mệt.

Kế hoạch dạo phố buổi chiều đổi thành quay về trường, hai chúng tôi chẳng còn ai có lòng để ý, tối qua còn làm loạn như vậy, hôm nay sao có thể coi như chưa có gì xảy ra mà đi dạo phố. Nhất là bây giờ, tôi nhìn

La Hoàn Khởi là chỉ thấy cảnh tôi chôn đầu dưới gối cậu ấy mà thôi.

Không ổn. Thật sự không ổn.

La Hoàn Khởi cứ uống cafe, một cốc rồi một cốc, không ăn chút gì.

Tôi ngăn cậu ấy lại. Nói đúng ra, từ lúc gặp nhau sáng nay, tôi chưa nhìn vào mắt cậu ấy. Bây giờ tôi hối hận, tôi lẽ ra nên giả bộ chưa có gì xảy ra.

Yên lặng bao trùm lấy chúng tôi suốt quãng đường về. Lòng tôi như trong chảo dầu nhưng chỉ đành tỏ vẻ buồn ngủ nên không nói. Ừ, tổng kết lại là yêu thầm khổ lắm, nhất là phải lo lắng nhiều chuyện lung tung như thế này.

Tôi bật nhạc. Nhạc trong xe cậu ấy đồng bộ với list nhạc trong di động. Có đợt bọn tôi rất thích Rather be của Clean Bandit, luôn replay bài này trong nhà, thế nên vừa bật sẽ lên ngay.

Bỗng cậu ấy nói:

– Bài hát này làm người ta muốn yêu.

Tôi vốn định giả vờ ngủ, nghe cậu ấy nói thế, tôi đành nói:

– Đúng thế.

– Vậy anh muốn yêu không?

Giọng cậu ấy căng thẳng.

Tôi do dự, không biết đây là kế sách gì. Tôi đành trả lời theo kiểu vô thưởng vô phạt:

– Còn phải xem là yêu ai.

– Anh thích người như Trà Trà không?

– Hả?

Tôi không hiểu vì sao cậu ấy lại chấp nhất với Trà Trà như vậy, chỉ đành nói:

– Trà Trà không phải gu của anh, anh không thích người ồn ào như vậy.

– Vậy anh có nghĩ em âm ỉ không?

Cậu ấy đột ngột hỏi.

Tôi lấp bắp:

– Cũng... cũng còn được.

– Thế anh có thể yêu em không?

Cậu dừng xe ven đường, nhìn tôi, nhỏ giọng:

– If you gave me a chance, I will take it.

Là lời hát của “Rather be”. Tôi choáng váng, lí trí không có nhiều phản ứng, vô thức đáp lại bằng lời bài hát:

– When I with you, there is no place I rather be.

– Coi như anh đồng ý rồi?

Tôi lại lấp bắp:

– Anh hơi choáng. Em muốn anh đồng ý không?

– Anh định làm em tức chết à? Em không muốn anh đồng ý thì em hỏi anh làm gì?

Cậu ấy nháy mắt.

Tôi cười, cảm giác trong đầu đều là bong bóng rực rỡ. Tôi đáp:

– Được.

Cậu ấy cười, dịch về phía ghế phó lái, hôn lên mặt tôi rồi tiếp tục lái xe.

Tôi ha ha cười, ngây ngô nửa ngày.

Gì thế này, sao bỗng có bạn trai rồi? Cậu ấy cong? Đúng là cong mà! Mà hỏi câu này có hợp không nhỉ? Thôi về sau lại hỏi. Vậy phải hỏi gì? Ôi, tôi làm gì có kinh nghiệm, không biết bạn trai vừa nhận chức thì phải nói gì! Vừa mới tỏ tình xong đây! Sao lại trẻ trâu già mồm thế? Sao lại đọc lời bài hát ra? Nhưng mà đây là thật sao, tôi không mơ chứ?

Hắn là nụ cười khờ của tôi rõ ràng quá, cậu ấy cũng luôn khẽ nhếch khóe môi.

– Ngu thật, cả hai ta cùng ngu, hỏng hết cả hình tượng rồi.

La Hoàn Khởi nghiêm túc.

– Thôi, từ lúc em biến thành mít ướt thì hình tượng đã mất hết rồi.

– Không phải mít ướt, làm người cũng cần có chỗ giải tỏa chứ.

– Nhưng đâu thể ngày nào cũng khóc chứ?

– Anh nói phải, nhưng em đã tìm ra cách giải tỏa khác rồi.

– Gì thế?

– Như tối qua, rất tốt để giảm áp lực đấy.

Cậu ấy cười, rất xấu xa.

– Cút!

Tôi gào lên, lại không thể kìm lại, đành quay ra cửa sổ, bật cười.

Tối đến, chúng tôi gọi tạm mì. Tôi mệt nên không muốn làm gì, La Hoàn Khởi cũng thế.

– Tối qua em mất ngủ cả đêm đấy.

Lúc tôi rửa bát, cậu ấy làm nung, ôm tôi từ phía sau, đặt đầu lên vai tôi:

– Cùng tắm được không?

– Biền! Có ai không hồi hộp như em không?

– Con gái mới cần rụt rè, hai thằng đàn ông thì rụt rè cái gì?

Thế là chúng tôi giằng vò nhau trong nhà tắm hồi lâu, khi quay lại giường, chúng tôi y như hai con chó chết. Tất nhiên là về giường của La Hoàn Khởi, dù sao cũng là cái giường hơn sáu vạn, xa xỉ hơn cái giường mua ở chợ second – hand của tôi nhiều.

Trên giường, thoang thoảng mùi của cậu ấy, điều này làm tôi rất thoải mái. Cậu ấy ôm eo tôi, đầu vẫn chôn ở hõm vai tôi.

Không giống lần cậu ấy ôm tôi khóc, quan hệ lần này đúng là có tiến triển.

Tôi nghịch tóc cậu ấy, hỏi:

– Em nhận ra mình thích nam từ bao giờ?

– Sau khi đến ở với anh. Anh thì sao?

– Cấp ba.

– Trước đây anh có bạn trai chưa?

– Chưa. Em thì sao?

– Trùng hợp thật, em cũng không có.

Hai chúng tôi cười lên, ngu ngốc.

– Vậy em thích anh từ khi nào?

– Không biết, chắc là dần dần nhận ra. Còn anh?

– Thấy em khóc mà vẫn nghĩ em đáng yêu? Anh cũng không chắc lắm, không biết từ lúc nào nữa, có một ngày bỗng thấy em đẹp trai, anh thích em.

Tôi nhìn cậu ấy, cậu ấy chớp mắt trong đêm.

Chúng tôi nhìn nhau, cười.

– Ngu nhỉ, nhưng vẫn thật vui.

Tôi hỏi:

– Em thích gì ở anh?

– Ôi, sao anh cứ hỏi toàn mấy câu em không trả lời được thế?

Chớp mũi cậu ấy cọ cọ trên vai tôi:

– Em không biết, cảm thấy ở cùng với anh rất thoải mái, cái gì cũng tốt hết, anh không tốt với em là em khó chịu.

Vừa nói, tay cậu ấy lại luồn vào áo tôi.

Tôi liếc mắt:

– Còn chưa đủ à?

– Chưa!

Cậu ấy xoay người, đè lên tôi:

– Lúc nào mới làm thật đây? Sờ mó không đã nghiền!

– Em giả vờ rụt rè chút được không? Hôm nay mới là ngày đầu tiên chúng ta yêu nhau, em nói cái này với anh không xấu hổ hả?

Sau đó tôi không nói được nữa vì chúng tôi lại bắt đầu hôn.

Tôi nghĩ mọi việc trên đời đều thật tốt đẹp. Cười khúc khích cũng được, mà ngu ngốc trong tình yêu cũng thế. Vào lúc này, mọi thứ đều tuyệt.

Nếu một ngày nào đó, người ta có thể sản xuất ra thuốc mang đến cảm giác ngọt ngào của tình yêu, tôi nghĩ thể chiến sẽ không xảy ra. Thật đấy, mọi đảng phái đều có thể tắm trong bể tình, cả thế giới đều đầy bong bóng hồng phấn. Tôi quá ngu rồi.

Tôi nghĩ bản thân mình đã tỏa ra mùi chua đặc biệt của yêu đương rồi, rất gợi đòn với đám FA, nhưng tôi thích thế. Hì hì, tới mà đánh tôi này.

Đáng tiếc là hôm sau tôi có tiết, tôi phải dậy sớm, lúc mở mắt, La Hoàn Khởi chưa dậy. Lòng mi cậu ấy tạo một bóng nhỏ trong nắng mai.

Tôi mua sandwich và bánh sừng bò cậu ấy thích nhất rồi đặt lên bàn rồi mới vội vã đi học. Hôm nay là một môn tự chọn, Trà Trà cũng học môn này, cô ấy đến từ sớm, giúp tôi chiếm chỗ.

Tôi chia cho cô ấy một cái bánh sừng bò. Cô nói:

– Chuyện khác thường tất có vấn đề, có chuyện gì?

– Vui thôi.

Tôi mở laptop, chuẩn bị vở, mặc kệ Trà Trà.

Giờ nghỉ, tôi xem di động, thấy La Hoàn Khởi gửi ảnh selfie đang cắn sandwich tối.

Mẹ ôi! Sao trai lại đẹp đến thế được? Vừa ngủ dậy đã đẹp thế rồi!

Tôi len lén lưu ảnh lại rồi trả lời:

– Đang làm gì đấy?

Vừa gửi xong thì nhận được điện thoại, tôi dở khóc dở cười:

– Có rắm thì đánh đi, anh đây đang học, mấy phút nữa lại vào tiết rồi.

– Không có việc gì thì không gọi anh được à?

Tôi nghe thấy cậu ấy cắn gì đó, nói lúng búng không rõ từ.

Trà Trà dùng khẩu hình hỏi:

– Bạn cùng nhà hả?

Tôi gật đầu, tiếp tục nói chuyện với La Hoàn Khởi:

– Không có việc gì thì đừng phí tiền điện thoại. Cúp máy đây.

– Anh dữ quá à, vừa có được người ta đã không biết quý trọng. Đàn ông đúng là không có ai tốt.

Cậu ấy cố ý bóp giọng, nói.

– Má ơi, bệnh quá!

Tôi cười thành tiếng, thấy thầy vào, vội nói nhỏ:

– Vào lớp rồi, cúp máy đây, có gì thì nhắn tin.

– Ở kia, anh học ở đâu? Trưa cùng ăn cơm nhé?

– Để anh nhắn tin cho.

Cất điện thoại đi, quay lại thì tôi thấy Trà Trà đang chống cằm, nhìn tôi bằng ánh mắt đầy ẩn ý:

– Nhuận Nhuận, có phải cậu với bạn cùng phòng yêu nhau không?

Tôi giật mình. Nói thật, tính hướng của tôi không có ai biết, tôi nghĩ đây là chuyện riêng, giới du học sinh cũng chỉ từng đó người, ít nhiều gì cũng sẽ thành câu chuyện để nói, tôi không muốn người ta bàn tán về chuyện của mình, huống chi tôi chưa gặp được ai, nói ra cũng vô nghĩa.

Bây giờ tôi đã có La Hoàn Khởi, ở đây mọi người cũng khá cởi mở, chuyện này cũng không có gì to tát. Chúng tôi còn ở đây hai năm nữa, nơi này nhỏ như vậy, sớm muộn gì cũng bị bắt gặp, nói hay không cũng thế thôi. Tôi nghĩ là có thể nói ra nhưng tôi không biết ý cậu ấy thế nào. Cậu ấy muốn come out không.

Cân nhắc một chút, tôi đáp:

– Ừ, nhưng cậu giữ bí mật cho bọn mình được không? Tạm thời bọn mình chưa muốn công khai, mới bên nhau chưa bao lâu, còn chưa ổn định.

– Ôi, cậu không đùa chứ hả?

Trà Trà hô lên làm hai học sinh đằng trước bất mãn quay đầu nhìn lại. Cô thấp giọng, hỏi:

– Tớ đùa thôi, sao lại come out luôn thế, tớ chưa chuẩn bị tâm lí. Tớ chỉ nói mò, ai ngờ nói đúng thật.

Tôi lại nhấn mạnh:

– Cậu bình tĩnh, đừng hô lên. Dù sao thì cậu biết là được, đừng nói với ai, được chứ?

– Được được được!

Cô gật đầu:

– Mẹ nó, tớ, tớ cảm thấy mấy cô em trong hội sắp khóc đến mù rồi, hồi Trung Thu có mấy gái hỏi cách liên lạc của hai người đấy, hai người lại chẳng nói câu nào, tự sản tự tiêu luôn à? Trai đẹp yêu nhau hết rồi, chỉ còn lại đám gái xấu bọn tớ ở cạnh các cậu ship cp.

Một lát sau, cô lại sán gần:

– Trước đây chẳng phải cậu nói có yêu thầm một cô gái trong nước à? Chuyện này là sao? Ngụy trang hả?

Tôi ngượng ngùng:

– Xin lỗi, trước đây đã nói dối.

– Có xấu hổ không hả tên này?

Trà Trà cười:

– Nhưng đúng là cậu được nhiều người thích thật, tớ nhớ trước đây cậu tham gia câu lạc bộ quyền anh, lúc tuyển thành viên mới đợt khai giảng, câu lạc bộ đó toàn cao to đen hôi, có mình cậu da trắng, mặt đẹp, chân dài. Tớ nhớ lúc đó cậu đội mũ lưỡi trai, mặc áo bó đen, quần đen, từng đầm nện lên bao cát cực phong cách. Cậu hay nghiêm mặt, lại ít nói nên tớ không muốn nói chuyện cùng.

– Sau thì sao?

– Sau lại thấy cậu trong nóng ngoài lạnh, nhưng hóa ra là muộn tao. Tớ bảo này, come out mà không khao à?

– Tổ come out cậu có giúp gì đâu, khao gì mà khao?

Trà Trà bĩu môi, chúng tôi tiếp tục học, không nói gì nữa.

Tan học, tôi dọn đồ xong, đi về phía cửa. Tôi vừa ra khỏi cửa thì bị kéo tay lại, La Hoàn Khởi ôm vai tôi:

– Chờ anh lâu rồi đấy.

– Thật hay giả? Chờ bao lâu rồi?

– Dù gì cũng thấy hết cảnh anh với Trà Trà chụm đầu ghé tai rồi. Lần sau không được ngồi cạnh nhau nữa!

Tôi buồn cười, không biết cậu ấy ghen thật mấy phần, giả mấy phần:

– Em còn vào phòng học à?

– Không vào thì sao biết hai người thân thể. Mặt bánh mì đó sao cứ lượn lơ trước mặt anh?

– Thôi được rồi đấy. Trưa ăn gì?

9. Chương 9

Edit: Vi

Chúng tôi tới phòng tự phục vụ dành cho sinh viên, La Hoàn Khởi đi lấy kem, tôi ngồi tại chỗ, nhận được điện thoại của mẹ. Tôi trả lời, mẹ nói mấy hôm trước ba tôi phải nằm viện, gãy tay, sợ tôi lo lắng nên không nói, hai hôm nay đã đỡ nhiều, bệnh viện cho thuốc về nhà rồi nên nói cho tôi một tiếng. Tôi rất lo lắng, hồi kí xem bác sĩ nói cụ thể thế nào, tôi nghe thấy tiếng ba đang cãi mẹ:

– Em nói với con mấy chuyện này làm gì? Nó ở ngoài lại đâm lo.

Tôi buồn. Hai năm qua, tôi cảm thấy ba mẹ đã dần già đi, kiểu tóc của bà Vương nhiều năm không thay đổi nhưng nói đến tuổi thì bà không thể là yêu quái không già.

Cuối cùng, mẹ tôi bảo vốn định tới đây vào Lễ Tạ Ôn nhưng ba vừa xảy ra chuyện, bà lo lắng nên sẽ ở lại chăm sóc ba, khi nào tiện bà sẽ qua sau. Tôi nói bà cứ ở lại, không phải lo cho tôi.

– Thiếu tiền không? Thiếu thì ba gửi cho con.

Ba nói vào di động.

Mẹ cũng mau chóng nói thêm:

– Ở bên đó sắp giảm nhiệt độ phải không? Mặc dày vào nhé, đừng chỉ vì đẹp mà mặc ít, bị lạnh là không tốt đâu.

Tôi “Vâng”.

– Con đừng ngại ba mẹ dong dài, chỉ vì muốn tốt cho con thôi.

– Không dong dài gì cả, ba mẹ khỏe con mới yên tâm được.

– Ba mẹ khỏe lắm, còn con đấy, bao giờ mới tìm bạn gái, con ổn định thì nhà chúng ta mới ổn được.

Mẹ còn muốn nói nữa nhưng tôi nghe thấy ba bảo mẹ cúp máy, nói con không thích nghe mấy việc này, nó còn nhỏ, nói nhiều làm gì. Cuối cùng, hai người cúp máy.

– Này, nghĩ gì thế?

La Hoàn Khởi khua tay trước mặt tôi.

– Không có gì, nghe điện thoại thôi.

– Em với anh chưa tính sổ xong đâu, anh với Trà Trà hỉ hủ nói cái gì trên lớp đấy?

Bây giờ, tôi thực sự chẳng có tâm tình nào mà nói những chuyện này với cậu ấy. Cuộc điện thoại của mẹ đã nhắc tôi về một chuyện tôi không hề nghĩ tới vào hôm qua, đó là hai chúng tôi đều có gia đình của mình, hơn nữa, cả hai gia đình đều không thể chấp nhận chuyện chúng tôi ở bên nhau. Tôi đã bị chuyện tình yêu làm cho mê muội rồi.

Tôi thì sớm muộn cũng phải ngã bài với gia đình, mấy năm trước, tôi ỷ vào chuyện mình còn nhỏ, không có người yêu cũng không sao, thêm nữa là không muốn là ba mẹ sốc nên vẫn luôn dối họ. Nhưng việc này không thể giấu diếm vĩnh viễn, chỉ là tôi phải chọn một thời cơ thỏa đáng, đem tổn thương hạ xuống mức thấp nhất mà thôi.

Thật ra, nếu tôi không yêu La Hoàn Khởi mà yêu một cậu trai bình thường thì tôi nghĩ hoàn cảnh hiện giờ

sẽ tốt hơn nhiều. Tôi cũng muốn bên một người trọn đời, nếu không, tôi không tất giữ mình, đã sớm được chẳng hay chớ ở bên người khác, hoặc là tình một đêm. Nếu muốn ở bên một người trọn đời, tất nhiên tôi phải bày tỏ thành ý, ít nhất là phải thấy được tương lai. Tương lai của tôi với La Hoàn Khởi là chuyện ván đã đóng thuyền, nhà cậu ấy chắc chắn phản đối. Theo như những gì cậu ấy tâm sự trước đây, cậu ấy có đám hỏi kinh tế, có thể chơi bời nhưng vẫn sẽ cưới vợ, cùng lắm thì ngoại tình. Khi ấy, chúng tôi sẽ chia tay, sẽ làm tình nhân trong bóng tối, không thể thấy ánh mặt trời. Ba mẹ có thể chấp nhận chuyện tôi muốn ở với đàn ông, cũng sẽ không chấp nhận chuyện như thế.

Có lẽ do tôi yên lặng quá lâu, quên mất La Hoàn Khởi, cậu ấy khó chịu, ném thìa lên bàn:

– Không ăn nữa.

Tôi nghĩ một lát, không biết bây giờ có phải thời cơ tốt để nói thẳng không, nhưng nếu đã ở với nhau thì chỉ ít có vài việc cần nói cho rõ.

– Không liên quan tới Trà Trà, em cũng biết bọn anh không có chuyện gì, cho tới bây giờ, anh vẫn không có hứng thú gì với nữ giới cả.

Cậu ấy nhìn tôi, gật đầu.

– Nhưng bây giờ có một vấn đề khác. Em định làm thế nào với tình yêu của chúng ta?

– Định gì cơ?

– Chính là hôm nay anh đã nói với Trà Trà chuyện chúng ta yêu nhau, em nghĩ có thể nói không?

– Hả?

Cậu ấy có vẻ khó hiểu:

– Có gì mà không nói được? Em quyết định yêu anh, dĩ nhiên phải quang minh chính đại rồi.

– Ý của anh là người nhà em ấy, anh biết gia đình em sẽ cho rằng em hồ đồ thôi, với hoàn cảnh như em thì em không được tính là khác người, người nhà em có thể chấp nhận chuyện chúng ta yêu nhau, nhưng sau này em sẽ kết hôn chứ

Cậu ấy xoắn ngón tay, một lát sau, cậu ấy cầm thìa lên, dầm nát viên kem.

Tôi chẳng nói gì, bắt đầu ăn mì Ý trong đĩa. Tôi cảm thấy như mỗi phút yên lặng đang rút sạch không khí trong thân thể tôi.

Một lúc lâu sau, cậu ấy mới nói:

– Em không nghĩ xa như vậy. Cố Nhuận, anh làm thế là không công bằng với em. Cho dù là tình yêu dị tính đi nữa, không ai có thể trả lời họ có kết hôn với nhau được hay không vào ngày thứ hai yêu nhau cả. Em chưa bao giờ nghĩ có chuyện gì là vĩnh viễn, những chuyện ta gặp phải sẽ thay đổi, suy nghĩ của ta sẽ thay đổi, lựa chọn của ta sẽ thay đổi. Nếu anh hỏi em rằng em có mãi mãi bên anh được không, em chỉ có thể nói rằng em mong muốn vậy, nhưng chuyện đời khó đoán. Anh hiểu không?

Tôi chưa bao giờ biết rằng cậu ấy là một người lí trí đến vậy. Đôi khi, cậu ấy yếu ớt, chỉ một bộ quần áo giặt sai cũng làm cậu ấy buồn phát khóc, thế nhưng suy nghĩ của cậu ấy lại rất rõ ràng.

Tôi nghĩ rồi nói:

– Tình yêu dị tính ấy mà, ít nhất họ biết mình có hi vọng, còn hai chúng ta thì đó chỉ là nguyện vọng. Em không cần lo, anh không ép em bày tỏ thái độ gì, chỉ là có những lời phải nói rõ ngay từ đầu sẽ tốt hơn thôi.

Tôi nhìn vào mắt cậu ấy. Đó là một đôi mắt đào hoa đang hoảng sợ, tôi nói:

– La Hoàn Khởi, anh rất thích em, nhưng vị trí của chúng ta khác nhau. Em có đường lui, anh thì không. Anh biết trước đây em từng có bạn gái, em có thể ở bên phụ nữ được, mà hoàn cảnh gia đình em cũng sẽ không đồng ý chuyện em ở với một người đàn ông. Anh thì đã quyết định từ sớm rằng không tìm được người yêu đồng tính phù hợp thì thà độc thân cả đời, trong tất cả những điều này không bao gồm một lựa chọn, đó là phá hoại hôn nhân của người khác, cho dù đó là hôn nhân trên danh nghĩa đi nữa. Nếu tương lai em còn muốn trở về với cuộc sống bình thường, giống như chị em chẳng hạn, dù không yêu cũng phải cân nhắc tới chuyện gắn bó. Mong em nói rõ cho anh biết, bây giờ chúng ta vẫn yêu nhau, nhưng trước khi chia tay, em phải cho anh một chút không gian giảm xóc. Em hiểu ý anh chứ?

– Nếu như có ngày em kết hôn với phụ nữ, anh sẽ rời đi? Ý anh là thế?

Cậu ấy nhìn tôi chằm chằm, bàn tay cầm thìa run run.

Tôi nói phải.

Cậu ấy nói:

– Em không thể cho anh một lời thề, Cố Nhuận, em vẫn cảm thấy thề mà không làm được thật sự là đồ thói tha. Em chỉ có thể nói nếu em đã quyết định đời này không anh không được, em có thể thỏa hiệp vì anh, giá nào cũng được. Thế nhưng tình cảm của chúng ta bây giờ chưa đến mức đó. Anh đừng buồn, sự thật là như vậy. Hai chúng ta bây giờ thích nhau, nhưng tình cảm này chưa đến mức có thể hi sinh vô điều kiện vì đối phương.

Suy nghĩ được bộc bạch quá mức sẽ trở nên đáng sợ. Tôi cảm thấy đau lòng. Chúng tôi còn chưa học được

cách yêu, chưa học được cách lo lắng vì nhau, chưa học được cách bao dung cho nhau, chăm sóc cho nhau thì đã kịp học cách khắc khẩu rồi.

Thật ra tôi cũng không buồn, nghĩ một lát, tôi đáp:

– Anh hiểu ý em, thật ra anh cũng thấy buồn cười, lo quá xa. Có thể mai chúng ta sẽ chia tay, cho dù em có muốn kết hôn với một người đàn ông hay ngoại tình, người ấy chưa chắc đã là anh. Hôm nay là vì ba mẹ anh gọi, ba anh xảy ra chút chuyện nên tâm tình anh không tốt, xin lỗi.

Cậu ấy ngồi xuống cạnh tôi, ôm lấy eo tôi, đặt trán tôi lên vai cậu ấy:

– Anh vớ vẩn, chúng ta sẽ không chia tay. Anh chỉ đang giận thôi.

Sau đó, cậu ấy khóc.

Năm nay, La Hoàn Khởi lên năm hai, đi học sớm nên mới 19 tuổi, cũng còn chưa tới sinh nhật 19 nữa. Tôi nghĩ cậu ấy là cây non trong nhà kính, chưa lớn lên, tôi không nên dọa cậu ấy như vậy. Cậu ấy muốn yêu sao thì cứ để cậu ấy yêu như vậy là được. Thật đấy, cổ kéo dài cơn mê có gì không tốt đâu.

Tôi đỡ:

– Anh không giận thật mà, anh cũng không muốn chia tay. Đừng khóc nữa, mắt em sưng húp lên sẽ xấu.

Cậu ấy ngẩng phắt đầu, thút thít nói:

– Anh không thấy em phiền chứ?

Tôi thành khẩn:

– Không, nhưng anh nghĩ em cần đến gặp bác sĩ tâm lý. Anh không ngại chuyện em hay khóc mà anh lo lắng em có vấn đề tâm lý thôi.

Cậu ấy gật đầu, đồng ý hẹn gặp bác sĩ.

Buổi tối, tôi nhớ đến sinh nhật cậu ấy là ngay Lễ Tạ Ôn, không biết năm nay cậu ấy định làm gì nữa.

Vì vậy, tôi hỏi bóng gió:

– Em có ý định gì cho Lễ Tạ Ôn? Trà Trà nói hội có hoạt động, hỏi chúng ta có đi không.

– Không đi! Không cho anh đi luôn!

Cậu ấy vừa quần lấy tôi trên giường, vừa thở dốc bên tai tôi:

– Chương trình của họ chán chết đi được!

Tôi vỗ mông cậu ấy, ý bảo cậu ấy cút sang bên, đè nặng chết tôi.

– Không cút, em ngủ rồi.

Cậu ấy không nhúc nhích, bắt đầu giả bộ ngáy.

– Vậy em có ý định gì vào Lễ Tạ Ôn?

– Có chứ.

Cậu ấy uể oải, hôn lên tai tôi. Tôi nghĩ cậu ấy cái gì cũng tốt cả, cơ mà lại là một tên cuồng hôn. Cứ lên giường là xấu hổ, tôi thầm lên kế hoạch chờ qua lễ hoặc cuối kì, chúng tôi phải chia giường, chứ không thì chẳng có cách nào ôn bài được.

Cậu ấy nói mình đã hẹn với một thợ xăm cực ngẫu, muốn xăm lên tay, hình là cậu ấy tự thiết kế.

– Trên lưng em có một hình rồi mà? Còn chưa đã nghiên?

– Xăm là dễ nghiện lắm. Lúc em lên kế hoạch xăm tay thì chưa biết anh, mà thợ xăm kia khó hẹn cực kì. Có phải anh không thích em xăm không?

– Anh không có ý kiến gì cả. Nhưng hình xăm trên lưng em có ý nghĩa gì không?

– Tưởng nhớ mẹ em. Em chưa kể chuyện của mẹ cho anh phải không?

Tôi nói phải.

– Mẹ em qua đời vào năm kia, do ung thư máu, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì người đã đi rồi. Khi đó, em vội vàng vào đại học, mẹ cho rằng không có việc gì nên không báo em, chờ khi bệnh nặng, đưa tới Mỹ điều trị thì ung thư di căn quá nhanh. Lúc em biết, mẹ đã chẳng còn mấy ngày nữa, chỉ dựa vào ý

chí chờ em. Hôm ấy bão tuyết lớn lắm, máy bay phải hoãn, kể cả máy bay tư nhân cũng không bay được. Mẹ em đau ba ngày mới gặp được em, chưa nói lời nào, chẳng đầy năm phút sau đã đi. Lúc ấy mẹ đã thay đổi hẳn về ngoài, em không nhận ra nổi đó là mẹ mình.

La Hoàn Khởi buồn bực:

– Ba em thì chẳng quản em rồi, tuổi của em với anh trai lại chênh lớn quá, không chơi chung được. Từ nhỏ, chỉ có mẹ và chị ở bên em, tình cảm rất sâu đậm. Mẹ đi nhanh quá, y như một cơn ác mộng, em còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì mẹ đã mất, vậy nên em nuối tiếc cực kì. Em không hiểu gì cả, thật đấy. Anh biết không, mẹ em hay làm từ thiện lắm, vì sao mẹ làm nhiều việc tốt mà lại không có kết cục tốt. Em không hiểu.

Người thân qua đời luôn gây ra một sự tổn thương rất lớn, nếu không phải đương sự, bạn sẽ khó lòng hiểu nổi tổn thương ấy.

Bình tĩnh lại, cậu ấy tiếp tục:

– Lễ Tạ Ôn là sinh nhật em đấy, anh biết không?

Mẹ, vốn còn định cho cậu bất ngờ, rõ là mất hứng.

Tôi chán nản:

– Biết, em muốn quà gì?

Cậu ấy cười:

– Đêm đầu tiên có được không?

– Cút!

– Nói thật này, chúng ta ra đảo chơi nhé, anh cả bảo anh ấy mới mua một hòn đảo, bảo em đưa bạn tới chơi. Canada vào cuối tháng 11 rét chết đi được, em không muốn ở đây đâu.

Hay lắm, đòn công kích của La Phú Quý làm tôi chết lặng.

– Em giàu quá làm anh tự ti đấy.

La Phú Quý nghiêm túc:

– Giàu là anh em kìa, em chỉ là đứa bại gia chỉ biết tiêu tiền thôi. Mà này, ảnh lần trước em xử lí ổn rồi đấy, hay là rửa một bức ra, treo trong phòng nhé.

– Không treo ảnh chụp chung được à?

– Cũng đúng.

Cậu ấy dùng chân quắp lấy tôi, hai tay cũng ôm tôi:

– Vậy lần sau chụp chung một tấm thật đẹp vào.

– Em đừng siết chết anh đã, được chứ? Không thở được.

– Hừ, em muốn tốt cho anh thôi. Anh biết tướng ngủ của anh xấu lắm không, giật chăn của em, còn mộng du. Em sợ anh ngã xuống đấy.

Cậu ấy giả vờ u oán.

Tôi liếc mắt:

– La Phú Quý, nếu em không cương thì anh sẽ tin lời em đấy, với lại nó còn đang chọc vào bụng anh đây.

Cậu ấy nói nhỏ:

– Sờ cho em được không?

Nói rồi, cậu ấy kéo tay tôi về phía thứ nào đó.

– Một giọt tinh bằng mười giọt máu, còn trẻ không biết tình tròng quý, già rồi chỉ có thể nhìn trời rơi lệ. Thiếu niên, phải biết rụt rè.

Cậu ấy xấu hổ:

– Rụt rè vừa không có thịt ăn lại không được sờ, anh liêm cho em được không? Lần trước nhanh quá, em còn chưa kịp sướng.

Tôi làm bộ muốn đứng lên:

– Anh về phòng, sang năm gặp lại.

Cậu ấy kéo tôi lại, cười.

Tôi nghiêm túc:

– Đầu óc em có chỗ nào không có mấy thứ này nọ không?

– Đầu là đàn ông, chẳng phải nên hiểu cho nhau sao?

Cậu ấy ép vào ngực tôi, gây gộc đâm tôi mấy cái, nói:

– Động cơ nhỏ chạy bằng điện này đã không chờ được! Khi nào mới có thể phát huy tác dụng, khơi thông đường ống vậy?

Khơi thông... đường ống?

Tôi huých cùi chỏ về sau, nghe cậu ấy vừa cười vừa kêu đau, tôi xoay người lại, ôm cậu ấy một lát. Tôi nghĩ đều là đàn ông còn lằng nhằng gì nữa nên liền chui vào chăn, kết quả cậu ấy nói:

– Đùa mà đùa mà, anh đừng làm thế, lát nữa là ỏn, anh để em ôm đi.

– Ngủ được chưa?

– Rồi.

Cậu ấy tắt đèn, ngoan ngoãn trả lời.

Mười phút sau.

– Nhuận Nhuận, hay là anh sờ đi vậy, em ôm anh là không mềm xuống được đâu.

Rất là tội nghiệp.

Tôi buồn ngủ, đáp:

– La Phú Quý, đi chết đi.

10. Chương 10

Edit: Vi

Một tuần trôi qua, gặp lại Trà Trà trên lớp, tôi nói:

– La Hoàn Khởi có việc vào Lễ Tạ Ôn rồi, không tới hội đồng hương đâu.

Trà Trà bày ra vẻ mặt “Không nghe thấy, không nghe thấy, vương bát đang niệm kinh.JPG”

Rồi cô nói:

– Cậu ấy không tới thì cậu cũng không luôn phải không? Hai tên cầu nam nam các người, có phải muốn đi hú hí không hả?

– Ủ, bọn mình hẹn hò.

Mẹ nó! Show ân ái quá thoải mái! Ha ha ha ha ha!

Trà Trà “Xoắn khăn, khóc.JPG”, nói:

– Có thể xin hai người phát thức ăn cho chó luôn không? Tổ đã lâu không đọc đam mỹ rồi, bây giờ toàn dựa vào hai người để tưởng tượng, tìm lại cảm giác đấy.

Tôi ngơ ra, đam mỹ là cái quỷ gì chứ?

– Vậy cậu nhớ xem facebook, instagram, twitter, weibo nhá.

Trà Trà rất kích động:

– Hoành tráng thế luôn? Cập nhật toàn bộ?

– Chế độ cá nhân hết ấy mà.

Trà Trà oán giận rồi đi, trước khi đi còn nói:

– Từ lúc cậu bắt đầu yêu đương, cậu càng ngày càng không đáng yêu. Cậu đừng có đắc tội tớ, tớ sẽ gửi cho Bắc Mỹ thổ tào quân đấy!

Về tới nhà, nghe có tiếng mèo kêu, tôi vừa cởi áo khoác vừa hỏi:

– Mèo ở đâu ra thế?

La Hoàn Khởi ngồi xổm, một tay giơ mèo lên, nhìn mặt với nó. Vở kịch “Cậu trai 1m86 thực ra là miêu nô” bắt đầu.

– Ở thư viện, em thấy mấy hôm nay tuyết rơi, nó chết rét mất, không nỡ nên mang nó về.

– Tiêm chưa?

– Rồi. Em hâm sữa trong bếp, anh giúp em bỏ ra nhé?

Tôi đặt chiếc bát đựng sữa xuống đất:

– Mèo uống được sữa bò hả?

– Em không biết, em nhớ là mèo uống sữa tươi mà? Google xem nào.

Đang google thì mèo con đã không nhin được, vươn lưỡi ra liếm.

– Đừng đừng đừng!

La Hoàn Khởi một tay ôm mèo lên, một tay lướt di động, vẫn không tìm được kết luận nên cậu ấy gọi cho bác sĩ thú y luôn mới biết là không nên, cho dù là loại chuyên dùng cho mèo đi nữa.

– Bé con, không uống được đâu, bé có thể không thích ứng với lactozo, đau bụng đấy!

La Hoàn Khởi bịu môi, meo meo với con mèo mấy tiếng. Rất ngu, rất không nỡ nhìn.

– Em định nuôi hả?

– Đúng, anh đây không thiếu tiền. Ôi chao, Nhuận Nhuận, anh đặt tên đi.

– Em nuôi thì em đặt.

– Gọi là La Ái Cố? Nghe có loạn quá không?

Nói xong, cậu ấy đứng dậy hôn tôi, sau đó nói với mèo.

– Đây là ba hai của con này, nhớ chưa?

Tôi buồn cười:

– Loạn quá, không gọi thế được.

– Thế gọi Nhị Cầu Tử, tên xấu dễ nuôi.

Tôi:

–???

Đặt cho mèo cái tên Nhị Cầu Tử, phải là người có tâm lí mạnh mẽ thế nào mới có thể làm được đây?

Tóm lại, Nhị Cầu Tử ở lại nhà chúng tôi.

Câu chuyện tình yêu không khác trước, ngoại trừ buổi tối thường có thêm một vài chuyện khó kể.

Đêm trước Lễ Tạ Ôn, La Hoàn Khởi còn kêu gào đòi phá thân, tôi thẳng thừng từ chối:

– Em không biết là thời gian tốt đẹp nhất của tình yêu chính là khi chúng ta biết mình sớm muộn cũng sẽ lên giường cùng nhau nhưng lại chưa lên à? Kéo dài thời gian tốt đẹp hơn một chút thì không hay hơn à?

La Hoàn Khởi đang gà tây vị mặt ong, tối và vang đỏ, tối nay cậu ấy hẹn mấy người bạn tới chỗ chúng tôi ăn. Nghe vậy, cậu ấy đáp:

– Đứa rác rưởi nào nói mấy lời này? Hội F.A chứ gì?

– Gà tây của em thật sự sẽ có người ăn à? Anh có cần gọi đồ trước không, nhớ đâu món này hổng còn có kế hoạch B?

Cậu ấy nhướn mày:

– Người chỉ biết nấu mì ăn liền và cháo thì đừng nhiều chuyện nha!

La Hoàn Khởi quơ bàn tay đầy dầu mỡ qua người tôi rồi rút lại, cậu ấy tới trước mặt tôi, cắn môi tôi:

– Chấn phu cương!

Tôi cười, ra sắp bàn ăn.

Chuông cửa vang lên, quả nhiên là đám Hắc Địa tới. Họ đổi giày, đi vào, vừa thấy La Phú Quý đang nấu cơm thì vô cùng tuyệt vọng:

– Phú Quý, mày không đầu độc chết bọn tao thì không dừng lại phải không?

Tôi nói:

– Ngồi đi.

Hắc Địa bảo:

– Có phải nên gọi là chị dâu không? Em hơi hồi hộp, lần đầu tiên mà.

Coi như lần đầu cũng đừng gọi vậy, được chứ?

– Đừng đừng đừng! Gọi Cố Nhuận là được rồi.

Nhị Cầu Tử đi tới bên chân tôi. Ở với chúng tôi hai tuần, nó đã hình thành sơ bộ được thói quen, con bé thường lạnh lùng với La Hoàn Khởi, khá thân thiện với tôi, còn cực nịnh nọt khách tới nhà mà không hề hiểu rằng người mua thức ăn cho nó là La Hoàn Khởi.

Tôi nghĩ có lẽ La Hoàn Khởi đã nói trước với mấy người anh em của mình rồi nên mọi người chỉ nói chuyện phiếm thôi, không ai ngạc nhiên, không ai hỏi tôi những câu khó trả lời. Tôi thật sự thấy gia giáo của La Hoàn Khởi rất tốt, mấy người bạn của cậu ấy không một ai theo kiểu ăn chơi trác táng cả.

Đây cũng có thể là mù quáng khi yêu, tôi nhìn cậu ấy thế nào cũng thấy thuận mắt hết, cho dù là con gà tây có mùi kì lạ kia cũng trở nên gọi cảm. Có lẽ tôi bệnh rồi.

Ăn xong, bọn họ ở phòng khách làm âm ỉ, tôi vào bếp rửa bát, rửa được một nửa thì cậu ấy vào, ôm tôi từ phía sau. Hơi thở của cậu ấy phả vào tai tôi:

– Nhuận Nhuận, em muốn nấu cơm cho anh cả đời, anh có muốn rửa bát cho em cả đời không?

– Không, chúng ta không thể ăn cùng nhau cả đời à? Rửa bát thì để máy giải quyết.

Cậu ấy chọc chọc vào thắt lưng tôi:

– Em đi tiễn mấy đứa kia đã, họ sẽ chờ chúng ta ở đảo, chưa lên đảo còn được chơi riêng, em không muốn lúc lên đảo hẹn hò còn bị bọn nó nhìn đâu.

Tôi quay lại, hôn lên mặt cậu ấy:

– Mang theo áo khoác, hình như đêm nay có tuyết, lạnh lắm.

Mỗi phút ở bên nhau đều vui vẻ, tôi hoàn toàn không ngờ sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Các cụ đã nói không bao giờ có thể vui quá, phúc họa luôn đi cùng nhau. Tôi rửa bát xong đã lâu, cậu ấy chưa về, gọi điện thì máy báo bận, gửi tin nhắn cũng không thấy trả lời.

Tôi chỉ đành gọi cho Hắc Địa. Hắc Địa nói cậu ấy giúp họ đưa đồ tới sân bay rồi mới về, lẽ ra phải về đến nhà từ một tiếng trước rồi.

Tôi bình tĩnh lại, cậu ấy đã về, vậy thì trên đường hẳn là gặp sự cố, không lẽ là tai nạn? Tôi vội vã thay quần áo, tôi không có xe, ở đây cũng đã đêm khuya, dù cho đi gọi xe cũng rất bất tiện. Tôi gọi cho Trà Trà, mượn xe của cô ấy. Tôi không có bằng lái ở bên này, chỉ mong trên đường không gặp cảnh sát.

Trà Trà bảo tôi hỏi bệnh viện trước, kết quả không có nhiều người châu Á vào viện hôm nay. Tôi chỉ đành nhờ họ báo cho mình nếu có tin tức gì.

Tôi sợ hãi cực kì, không biết mình phải làm thế nào. Tôi vừa mắng cậu ấy không nghe điện thoại, làm tôi lo lắng, vừa sợ cậu ấy xảy ra chuyện gì thật, tôi không thể làm gì ngoài liên tục gọi điện cho cậu ấy và tìm cậu ấy trên con đường nhất định phải đi qua nếu từ sân bay về.

Hôm nay là tuyết đầu mùa, từ lúc ra khỏi nhà tới nay cũng đã lâu, bây giờ tuyết đọng trên đường khá dày. Các khu dân cư vẫn còn không khí lễ hội, những chiếc đèn nhấp nháy còn sáng. Giờ đã muộn, trên đường không một bóng người, tôi lái xe rất nhanh. Ngồi trong xe, tôi thấy như ngạt thở, chỉ đành hé cửa kính, những cơn gió sượt qua mặt tôi như những lưỡi dao.

Cuối cùng, ở ven đường gần sân bay, tôi thấy xe của cậu ấy, xe còn đang nhấp nháy đèn.

Tôi giật cửa xe, đi xuống, không thấy cậu ấy đâu, vội vàng tìm xung quanh. Tôi không dám báo cảnh sát, mẹ nó, tôi không có bằng lái đây này! Biết thế tôi đã nhờ Trà Trà lái xe.

Tôi lo lắng gào lên:

– La Hoàn Khởi! Em ở đâu?

Gió xộc vào họng, tôi không thở được.

Hai bên đường là lùm cây, bên trong nữa là rừng, tôi mặc kệ tuyết đọng làm ướt quần, mở đèn pin di động lên tìm người.

Ngày tuyết rơi sẽ không trắng, tôi bước vào khoảng không, cảm thấy như chỗ dây chằng lại bị rách. La Hoàn Khởi không ở trong xe, xe không có vết xước, ít nhất chứng tỏ đây không phải tai nạn xe cộ. Ở đây trị an tốt, chưa nghe thấy cướp bóc bao giờ mà? Không đến mức bị uy hiếp xuống xe chứ?

Tôi cắn răng, tìm dọc theo bụi cây. Gió rất to, tai tôi đã ù ù.

Không biết tìm bao lâu, tôi nghe thấy tiếng gọi:

– Nhuận Nhuận.

Tôi hồi sinh. Thật đấy, “Sợ bóng sợ gió” bỗng thành câu thành ngữ tuyệt vời nhất trên đời. Tôi vội vàng quay lại, dùng di động chiếu đèn, thấy La Hoàn Khởi dựa vào lùm cây, áo khoác không thấy đâu, chỉ còn mặc sơ mi. Tôi lập tức cởi áo khoác, choàng lên người cậu ấy. Tôi cảm thấy cậu ấy đã lạnh cóng, không dám hỏi nhiều, chỉ hỏi xem trên người có vết thương không.

Cậu ấy lắc đầu. Chúng tôi dìu nhau, thất tha thất thểu đến trước xe của Trà Trà, để lại xe của cậu ấy ở ven đường, mai gọi người tới kéo đi vậy. Tôi nhắn tin cho Hắc Địa, báo cho cậu ấy biết người không sao, tiếp đó gọi cho Trà Trà, bảo mai sẽ trả xe, cô ấy nói không vội dùng xe, tôi cứ dùng, tôi cảm ơn liên tục rồi cúp máy.

Tôi bật hệ thống sưởi trên xe, cậu ấy ngồi trên ghế phụ lái, nức nở như một con thú nhỏ. Cậu ấy che mặt không cho tôi nhìn, lòng tôi như lon coca trào khí, lo lắng mà không biết làm gì. Cậu ấy luôn tỏ vẻ không bị thương, muốn về nhà. Tôi nghĩ vậy cũng tốt, về nhà rồi từ từ hỏi sau.

Về tới nơi mới thấy chúng tôi đều chật vật. Trên tóc là tuyết tan, ướt sũng; mu bàn tay, mắt cá chân là những vết máu do bị cành cây cào rách.

Tôi mở nước bồn tắm, giúp cậu ấy cởi quần áo, đỡ cậu ấy ngồi vào. Đang định đi, cậu ấy kéo tay áo tôi, hỏi:

– Cùng tắm được không?

Mắt cậu ấy hồng hồng, rõ ràng là đã khóc. Tôi không đành lòng, không nỡ từ chối bất kì yêu cầu nào của cậu ấy, vì vậy cũng cởi đồ, ngồi xuống. Cũng may bồn tắm lớn, hai chúng tôi đối mặt, chiếm gần hết bồn. Nước nóng làm mắt cá chân tôi đau như kim châm.

Thấy chân tôi hoạt động khó khăn, cậu ấy mới từ trạng thái đầu gối lấy lại tinh thần, vội vàng xoa nắn mắt cá chân tôi.

– Xin lỗi, làm anh bị thương rồi.

– Đêm nay em gặp phải chuyện gì?

– Lúc đầu là bị cướp bằng súng.

Tôi giật bắn, lập tức thấy may mắn, may là người không sao.

Cậu ấy cười:

– Cướp cũng được, em đưa tiền cho chúng nó, chúng nó sợ em báo cảnh sát nên ném di động của em đi, vậy nên không gọi được cho anh. Em chỉ bị ép xuống xe, lớp xe thì hỏng, còn người không sao cả.

Tôi rướn người về phía trước, cầm tay cậu ấy:

– Sợ rồi nhỉ, khóc là xong thôi, ngoan.

Cậu ấy vuốt ve đầu ngón tay tôi, như quyết tâm cực kì, nói:

– Không khóc vì chuyện đó, em có chuyện vẫn giấu anh, không dám nói thẳng.

Tôi ngẩn người. Cậu ấy cứng mặt, vô cùng lo lắng liếm môi, cuối cùng mới lên tiếng:

– Anh vẫn bảo em đi gặp bác sĩ tâm lí, thật ra em không cần gặp bác sĩ tâm lí.

Cậu ấy chỉ vào đầu mình, ánh mắt tuyệt vọng nhìn tôi:

– Chỗ này của em có vấn đề, đôi khi không thể phân rõ hiện thực và tưởng tượng.

Tôi bối rối, đây chẳng phải là chuyện cầu huyết à? Tôi nói:

– Là sao? Anh không phải bác sĩ, không hiểu.

– Em cũng không biết. Trước em có gặp bác sĩ tâm lí, ông ấy đề nghị em đi khám tâm thần. Tuần trước em đi thành phố T kiểm tra, làm rất nhiều loại kiểm tra. Tối nay em nhận được điện thoại, chẩn đoán chính xác là đầu óc có vấn đề, em chưa nói chuyện với bác sĩ cụ thể.

Cậu ấy cười, giả bộ thoải mái:

– Anh biết đấy, bệnh viện bên này chậm lắm, tuần trước kiểm tra mà hôm nay mới có kết quả.

Tôi thở phào:

– Vậy là còn phải tái khám?

– Phải.

Cậu ấy co chân, ôm đầu gối, ngồi với tư thế như đứa trẻ trong bụng mẹ.

Tôi dựa đầu vào bồn tắm phía sau, nhìn ánh đèn dịu trong phòng. Không phải vấn đề tâm lí mà là thần kinh, điều này tôi không ngờ tới. Tôi vốn nghĩ cậu ấy có vấn đề trong việc bày tỏ cảm xúc, chỉ cần giải quyết là xong. Còn vấn đề thần kinh thì tôi không rõ. Nhưng dù cho bản chất là gì thì bệnh trạng cũng chỉ là thích khóc thôi. Chữa được thì tốt, mà không chữa được thì cũng chỉ là không nên làm cậu ấy khóc thôi, nếu cậu ấy khóc thì lau nước mắt cho cậu ấy là được. Tôi vốn xác định tinh thần ôm và cho cậu ấy mượn vai cả đời rồi. Thật đấy, nên lo lắng của cậu ấy chẳng là gì với tôi cả.

Tôi nghĩ thông, lòng cũng quyết. Ngồi dậy, tôi xoa tóc cậu ấy:

– Nước lạnh rồi, sau này lấp bồn tắm thông minh nhé?

Cậu ấy mở to mắt, mím môi.

Tôi bảo:

– Anh yêu em không phải chỉ là nói cho vui. Anh muốn ở bên em thì phải chứng tỏ mình có thể gánh vác cùng em. Nếu có ngày nhận ra người kia có chuyện khó chấp nhận nên bỏ đi, đó không phải là bạn đời. La Hoàn Khởi, anh muốn làm bạn đời của em, em có đồng ý không?

Tôi sát lại, hỏi:

– Có phải em đang lừa anh tỏ tình không? Hoàn Khởi bé bỏng?

– Em biết anh không thích đàn ông hay khóc.

Cậu ấy do dự:

– Không chữa khỏi là em sẽ động một tí liền khóc, ẻo lả lắm.

– Khóc với ẻo lả thì liên quan gì? Đây là dấu ấn của em đấy.

Tôi nghĩ một lát:

– Người có trách nhiệm dù suốt ngày khóc cũng là đàn ông, người vô trách nhiệm dù toàn thân cơ bắp cũng không phải đàn ông.

– Lằng nhằng quá, chẳng hiểu gì cả.

La Hoàn Khởi tội nghiệp nói:

– Nhưng em yêu anh.

Sau đó, cậu ấy ôm tôi, khóc đã đời. Tôi biết đây là nước mắt cảm động, võ lưng an ủi, không nói gì. Cũng may lần này khóc không lâu, cậu ấy vốc nước rửa mặt, nghiêm túc nói:

– Ôm lâu quá, em cương rồi Nhuận Nhuận ơi.

– Mặc quần áo xong thì cút mau!

11. Chương 11

Edit: Vi

Đương nhiên kết quả là hai chúng tôi vội vã quần khăn tắm, bò lên giường.

Tôi cảm thấy sau lần sợ bóng gió hôm nay, giữa chúng tôi đã có rất nhiều thứ thay đổi, đó là sự thay đổi an tâm.

La Hoàn Khởi ôm tôi vào lòng. Cậu ấy cao, khỏe người cũng lớn hơn tôi, khi cậu ấy ôm tôi thì hết như đang ôm một con gấu bông.

Cậu ấy cười híp mắt như hồ ly:

– Nhuận Nhuận này, anh yêu em như thể cơ đấy.

Lãng mạn quả nhiên chỉ là quá khứ. Tôi đáp:

– Em đừng hiểu lầm, anh chủ yếu là mơ ước đến tài sản của em thôi. Em có liệt nửa người, anh làm hộ sĩ của em cũng đã giàu.

Cậu ấy mặc kệ, xoay người đè lên tôi, hôn tai tôi. Tai tôi sợ nhất là bị ngứa, tôi không nhịn được nên đẩy cậu ấy. Vậy mà đẩy thế càng làm cậu ấy thoải mái, đầu lưỡi vốn chỉ vòng quanh vành tai bỗng chui hẳn vào trong tai tôi. Tôi hô lên một tiếng, hết như đang rên rỉ.

Cậu ấy túm hai tay tôi, kéo ngược lên đỉnh đầu, không cho tay tôi hoạt động. Đầu lưỡi cậu ấy cũng bắt đầu chiếm lấy cổ tôi. Tay kia thì di chuyển về phía bộ phận đã hưng phấn của tôi, nhẹ nhàng xoa. Tôi nói:

– Qua loa thôi! Đêm nay anh đã hoảng rồi, mệt chết đi được.

Cậu ấy chỉ nhìn tôi, cười. Trong mắt cậu ấy là cảm xúc phức tạp, tôi không hiểu, chỉ thấy không giống bình thường.

Cậu ấy hôn tôi đến quên mình, môi dán môi, lưỡi quấn lưỡi. Nhị Cầu Tử cào cửa bên ngoài, trong lòng tôi cũng giống như có vuốt của nó vậy, cào cào.

Lưỡi cậu ấy từ từ chuyển xuống, dừng trước ngực tôi, cắn đầu ngực, mút lấy.

Tay tôi cũng được thả lỏng ra, tôi ngã vào vòng xoáy tình dục, xoa tóc cậu ấy. Cậu ấy như được cổ vũ, mút tới mức tạo thành tiếng, tôi đỏ mặt.

Cậu ấy nói, giọng khàn khàn:

– Cương hết rồi.

Cậu ấy cầm lấy hai bộ phận của chúng tôi, vuốt cùng nhau. Bên trên chúng đều dính dịch thể trong suốt, không biết đến tột cùng là của ai.

Chúng tôi bắt đầu hôn nhau. Sau đó, tôi cảm thấy cậu ấy chuyển hướng, thứ nóng rực kia chạm vào môi tôi, mà tôi cũng đã sớm được khoang miệng ấm áp nuốt vào. Tôi chần chừ, nếu không phải nó đang chặn trước miệng tôi, có lẽ tôi đã không nhận được mà đẩy ra. Tôi ngẩng đầu, hôn lên thứ nóng rực có dịch thể mặn mặn kia.

Thế giới quay cuồng, tôi cũng quay cuồng. Tôi như bị bệnh, không phân biệt được thực hay mơ.

Toàn thân nóng lên, mồ hôi chảy xuống, thế nhưng tôi vẫn lạnh, vẫn khát cầu một vòng ôm.

Chúng tôi thở hổn hển. Tôi ra trước. Tôi không còn sức để khẩu giao nữa.

Cậu ấy quay lại hôn tôi, tôi nhả thứ dịch kia ra, không biết ai là người nuốt nhiều hơn. Trong lúc thất thần, tôi cảm thấy có dị vật xâm lấn, là một ngón tay.

Tôi muốn khóc, hơi khó chịu. Cậu ấy vừa hôn tôi, vừa tiếp tục.

– Nhuận Nhuận, thả lỏng đi, em cũng hồi hộp lắm.

Cậu ấy nhìn vào mắt tôi.

Tôi run rẩy nói:

– Em chẳng biết làm gì cả, em có gel bôi trơn không mà đòi làm thật?

Cậu ấy hôn lên chóp mũi tôi, sau đó nhanh chóng lấy một cái lọ từ tủ đầu giường ra.

Tôi muốn ngắt vì tức. Được lắm, con bạch nhãn lang hôm nay muốn làm thật, nhưng đã đến nước này rồi, cự tuyệt cũng chỉ là già mồm cãi láo. Lòng tôi đã khát vọng, vậy làm đi.

Tôi đẩy tay cậu ấy ra, tự mình lấy một lượng bôi trơn lớn, thật ra tôi cũng lo lắng vì đây là lần đầu thử nhưng chẳng thể làm gì khác ngoài tự mở rộng cho mình. La Hoàn Khởi sững sốt mãi, bỗng cười rộ lên, rướn tới hôn tôi:

– Nhuận Nhuận đáng yêu quá.

Phía dưới trơn và ướt, tôi cảm thấy trống rỗng, lúc này mới phát hiện ra cậu ấy dùng loại kích thích. Tôi

cắn răng, nằm sấp xuống gối:

– Em lên đi.

– Anh muốn không?

Cậu ấy cúi người, đè lấy tôi, nói nhỏ với tôi rồi nâng cao mông tôi lên. Tôi cảm thấy có một vật nguy hiểm đang thăm dò ở chỗ nhạy cảm. Tôi nghiêng đầu nhìn cậu ấy, nhắm mắt, hôn cậu ấy.

Cuối cùng, cậu ấy cũng hành động. Dao của dao phủ đã hạ xuống, dần dần xé rách, đau đớn, cơ thể đau tới co quắp, cảm giác về dị vật, cảm giác buồn nôn. Rất khó chịu. Cơ thể tôi run rẩy, mà tôi cảm thấy cậu ấy cũng thế. Vành mắt cậu ấy hồng hồng:

– Em cũng đau lắm. Chặt quá.

Tôi thầm nghĩ đã đến lúc này thì đừng có khóc! Phá hỏng không khí lắm!

Tôi chỉ đành giục:

– Nhanh lên được không?

Cậu ấy cắn vai tôi, cuối cùng cũng cho được tất cả vào. Chúng tôi thở hắt ra, sau đó cậu ấy bắt đầu chuyển động thất lưng. Vẫn còn đang chậm rãi thích ứng, tôi liền xuýt xoa một tiếng, thật sự đau, thế mà cậu ấy lại cho rằng đó là đèn xanh nên tăng tốc. Tôi lại kêu to.

Tôi bị va chạm, lắc lư. Hệt như một con thuyền nhỏ lưu lạc.

Bên dưới đã ướt sũng, tôi còn kêu lên muốn nữa.

Thân thể chúng tôi kết hợp, mồ hôi thấm, giải tỏa dục vọng nguyên thủy. Nhận ra điều này, tôi càng thêm yêu.

Cậu ấy lật tôi lại, nói là muốn nhìn tôi, cũng muốn tôi nhìn thấy nơi chúng tôi kết hợp.

Nơi đó có một con dĩa thú đang tấn công.

Cơ thể quả nhiên có sức thích ứng kinh khủng, lúc đầu còn đau, dần dà tôi cũng thấy thích. Cậu ấy nắm mông tôi, vào sâu, tôi cảm thấy dục vọng mình cũng theo đó mà lên.

Trán cậu ấy ướt mồ hôi, vì làn da trắng nên gân xanh nổi lên, cậu ấy nhú mày, mắt ướt, cắn răng, thở phì phò, đường cong cơ thể dưới ánh đèn nhìn thật đẹp. Dần dần, tôi không còn thấy gì nữa, trước mắt tôi trắng xóa. Tôi muốn khóc lên, muốn kêu lên. Tôi làm thế thật, sau đó cảm thấy thật thẹn. Tay tôi túm lấy ga trải giường, thấy như có một cơn tê dại truyền từ hạ thân lên tới não.

Tôi chết mất, tôi nghĩ thế.

Sau đó, vào một lần đêm sâu, tôi thấy mình ra. Dung dịch trắng đục phun lên người cậu ấy. Tôi khẽ ôm lấy cậu ấy. La Hoàn Khởi tăng tốc, sau đó nằm rạp lên người tôi, tiếp tục thở hổn hển.

Một lúc lâu sau, cậu ấy mới dậy được.

Biến đi! Tại sao không đeo bao?

Mặt cậu ấy đỏ, cười:

– Cái miệng nhỏ bên dưới còn đang hé ra đấy, làm con cháu em phun hết ra rồi.

Tôi dùng gối bịt miệng cậu ấy:

– Còn lắm nhảm là bịt cho em ngạt chết đấy.

Ôm nhau nằm một lúc, chúng tôi vẫn cố đi giải quyết hậu quả. Giường của cậu ấy đã không thể nhìn nổi, khắp nơi dính đầy những thứ ẩm ướt. Cả hai quyết định ngủ ở giường của tôi.

La Hoàn Khởi muốn bế tôi. Tôi vẫn còn bối rối, khi này tắm còn không đứng nổi. Tôi bảo:

– Cút đi, bây giờ là thời gian dành cho hiền giả rồi.

Cậu ấy cọ tôi, nói:

– Nhuận Nhuận, em rất vui.

– Hết quà sinh nhật rồi, đây vốn là quà cho em.

Cậu ấy như sắp vẫy đuôi tới nơi:

– Không có không sao! Em không cần anh tặng thứ khác.

Một lát sau, cậu ấy lại lên tiếng:

– Em muốn đăng status quá, để cả thế giới biết chúng ta đã làm, hơn nữa còn cực kì sung sướng.

– Em có bệnh hả? Biến thái!

Cậu ấy ghì chặt lấy tôi:

– Em đùa anh thôi. Em nở lòng nào cho người khác thấy.

– Vậy em chết rồi, hồi bé anh vào nhà tắm là bị người khác thấy hết rồi.

– Vậy em phải trừng phạt anh!

Cậu ấy nhào lên, cắn nhẹ mặt tôi.

Bây giờ như con hổ lười biếng, rất quẩn người.

– Anh mỗi eo, đau lưng. Hôm nay ngủ sớm thôi.

Cậu ấy u oán:

– Anh dùng xong thân xác em rồi thì không quý trọng nữa phải không? Đúng là anh coi em thành sex toy rồi!

Đại ca, anh làm trò nhiều quá rồi!

Tôi lại nói:

– Hơn hai giờ rồi, mai em không định đi tắm nữa đấy à?

Cậu ấy gật đầu lia lịa, lát sau rạo rức nói:

– May là hôm nay làm đấy, tắm xong không được để dính nước, phiền chết đi được.

Sau đó lại có vẻ đau lòng lắm:

– Mẹ, thế là mấy ngày nữa không được làm còn gì?

Mí mắt tôi díp lại, mệt lắm rồi. Trước khi ngủ, tôi nghe thấy cậu ấy vui mừng nói thầm:

– Cũng vừa may anh mới khỏi, thật hợp để làm, nghĩ lại đã thấy có lời.

Cực kì phân liệt.

Lúc ngủ dậy, La Hoàn Khởi gồi trên khuỷu tay tôi, giống như một thiếu nữ hiền thực.

Tám phần mười là chờ tôi ngủ, cậu ấy tranh thủ bày ra cái tư thế này, tôi nhớ rõ lúc mình ngủ là nằm ngửa, không hề ôm cậu ấy.

Tôi xem đồng hồ, chín giờ sáng, lập tức tôi đá vào đùi cậu ấy:

– Dậy dậy!

Kết quả là một nơi khó nói bị liên lụy, đau.

Cậu ấy mơ màng mở mắt, quên tay hay việc đặt tay lên eo tôi, xoa xoa.

Tôi cảm thấy thật ấm lòng, cảm thấy khi này mình thô bạo quá, thật không tốt.

Cậu ấy hẹn thợ xăm vào hai giờ chiều, lái xe mất hơn một giờ, ngủ tới mười giờ vẫn kịp. Vì vậy tôi nghiêng người, chống tay ngấm khuôn mặt khi ngủ của cậu ấy. Mũi cậu ấy thật cao, bên môi hơi rách, là vết hôm qua tôi lưu lại. Tóc cậu ấy rối bù, dựng thẳng lên, không biết đã tỉnh ngủ chưa nhưng cậu ấy vẫn xoa eo cho tôi, mắt vẫn còn nhắm, nhịp thở đều đều.

Tôi nằm với cậu ấy một lúc, rồi nghĩ phải có người dậy nấu bữa sáng, tôi nhẹ nhàng nhấc tay cậu ấy ra, cẩn răng xuống giường rửa mặt.

Chắc, tôi không có kinh nghiệm gì, bị người ta đè xong hôm sau còn dậy sớm nấu bữa sáng, đây là truyện ngược mà! Tôi thổ tào một lát rồi nghĩ xem bữa sáng ăn gì, thôi thì nấu cháo đi. Cháo hoa là được rồi. Vo gạo, vừa bỏ gạo vào nồi thì tôi thấy có người ôm lấy mình.

La Hoàn Khởi cũng dậy theo tôi, tuy đã rửa mặt nhưng cậu ấy chưa tỉnh hẳn. Tôi quay lại, thấy cậu ấy nhắm mắt, bấu môi.

Tôi hỏi:

– Người anh em, em có ý gì thế?

– Hôn chào buổi sáng đó ~

Tôi hôn chụt một cái. Cậu ấy dụi mắt rồi mở mắt ra:

– Tuy em rất thích hôn anh nhưng em không thích mùi bạc hà đâu. Anh đổi mùi kem đánh răng được không?

– Em có thể chọn cách không hôn lúc anh vừa đánh răng xong.

– Không, em muốn hôn lúc nào thì hôn lúc đó.

Cậu ấy khí phách chống nạnh rồi nhìn nôi, vỗ mông tôi:

– Anh nghỉ đi, để em làm.

– Anh sắp xong rồi, ối!

Tôi bị bế lên. Khuôn mặt già nua nóng bừng.

La Hoàn Khởi bế tôi ra ghế salon rồi gọi Nhị Cầu Tử, bảo nó:

– Biểu diễn cho ba hai xem đi, giải trí một lúc.

Rồi cậu ấy bước nhanh vào bếp.

Tôi cảm thấy mặt mình đã đỏ đỏ hơn:

– Anh Phú Quý này, anh làm ơn đừng nấu cái gì kì quái nhé, anh chỉ cần nấu gạo trắng thôi, cuối cùng chuẩn bị thêm trứng, được chứ?

– Được!

May mà bữa ăn bình thường, nhưng cậu ấy rất bất thường, cứ ăn rồi lại nhìn tôi, cười khờ làm tôi cũng muốn cười.

Vắt vả lẩm mới ăn xong, giờ phải tới chỗ thợ xăm, cậu ấy muốn công tôi xuống nhà.

– Anh không tàn tật.

– Anh bước đi rất khó chịu mà? Anh đừng ngại, cái gì em cũng thấy rồi mà, phải không?

Sau đó, hai chúng tôi đều đỏ mặt.

Kết quả, hai chúng tôi từ từ đi xuống. Tôi thấy đi vẫn bình thường nhưng ngồi xuống thì cứ như ngồi trên bàn chông, ngồi sao cũng thấy khó chịu, thậm chí có ảo giác như có thứ gì đâm bên trong.

Nhưng sợ La Hoàn Khởi làm thứ gì đó khoa trương hơn nữa, tôi đành coi như không có gì.

Thợ xăm thật cun cun, cả người xăm kín. Tôi cảm thấy anh ta có trần truồng chắc cũng không ai biết.

Hình xăm trên tay La Hoàn Khởi đã được quyết định từ trước nên chỉ cần chuẩn bị xong là bắt đầu được ngay. Tôi không xem mà ngồi cách một tấm màn, chơi di động. Đang chơi, tôi nghe La Hoàn Khởi bảo:

– Nhuận Nhuận, mình xăm hình đôi đi.

Tôi do dự. Nói thật ra, yêu cậu ấy hơn tháng, tôi thấy phát triển quá thật nhanh hơn tưởng tượng. Tôi cho rằng ít nhất là nửa năm, chúng tôi mới bắt đầu nhắc tới chuyện sau này, chẳng ngờ mới được vài ngày đã ngã bài với nhau rồi. Tôi cứ nghĩ rất lâu sau mới có thể lên giường, chẳng ngờ chuyện cứ thế diễn ra thôi. Tôi cảm giác hình xăm như một loại khế ước kí trên cơ thể, cũng dùng để khẳng định đây là lần duy nhất trong đời, thế mà giờ nó đã bày ra trước mặt tôi rồi. Tôi chỉ có thể nói tình cảm đúng là thứ không thể tính toán và lên kế hoạch.

– Sao lại muốn xăm đôi?

– Em nghĩ những điều có ý nghĩa trong đời đều đáng giá trở thành dấu ấn, nhớ ở trong lòng không đủ, phải khắc lên da thịt, khảm vào trong xương, mãi cho tới ngày về với đất.

– Vậy hình hoa trên tay em để kỉ niệm điều gì?

– Em sửa rồi, anh không biết hình mới à?

Tôi ngạc nhiên, đứng dậy, vém rèm nhìn. Cánh tay trái của cậu ấy đã gần xong, đúng là hoa văn nhưng cậu ấy thiết kế dựa theo chữ G và R, nhìn thoáng thì không thấy, thế nhưng đó là vô số những chữ G và R.

Cậu ấy cười ngượng:

– Định xăm một hình kỉ niệm 20 năm cuộc đời đại dốt cơ, nhưng giờ em không thể nữa rồi, em quen anh.

Tôi nhìn mũi chân:

– Anh không xăm trên tay đâu, em thiết kế cho anh một hình nhỏ, đại diện cho em ấy, xăm ở mắt cá chân được chứ?

Cậu ấy gật đầu, mượn giấy bút, dùng tay còn lại bắt đầu phác thảo.

Vậy là khi ra khỏi tiệm xăm, trên mắt cá chân tôi có một chữ “Love Luo”, hai cánh tay cậu ấy đều là GR. Tôi bảo:

– Có vẽ trẻ trâu đấy.

Cậu ấy cầm tay tôi, cười khúc khích.

Hôm ấy, ánh nắng thật đẹp, tôi và người yêu mặc đồ đông, dặm chân, khuôn mặt trẻ trung, cảm thấy chẳng gì có thể đánh bại chúng tôi, thế gian ảm áp, kẻ qua người lại, cảm giác yên bình.

12. Chương 12

Edit: Vi

Chúng tôi sắp xếp hành lí xong, ra sân bay để đi đảo, tôi tranh thủ gọi điện về nhà.

Biết ba đã hồi phục khá, tôi yên tâm nhiều.

Bà Vương bảo:

– Có phải mấy ngày này con nghỉ không? Ở trường à?

– Con đi chơi với bạn cùng nhà.

– Đi đâu thế?

– Một đảo nhỏ ạ, chơi mấy hôm.

– Con phải chú ý an toàn đấy! Từ bé con đã không biết bơi, cứ đi shopping là được, đừng chơi mấy thứ mạo hiểm nhé.

Bà Vương nói liên miên:

– Mẹ không an tâm đâu.

Tôi vâng.

– Có mang thuốc chống muỗi hồi trước mẹ chuẩn bị cho không? Cả thuốc tiêu chảy nữa, không quen khí hậu dễ bị lắm.

– Mẹ yên tâm, bọn con có vài người, có thể hỗ trợ nhau mà.

– Máy người thế? Có nữ không?

– Không ạ, toàn nam cả.

Bà Vương hừ một tiếng, lại bắt đầu nói về chuyện tìm bạn gái.

Tôi nhìn La Hoàn Khởi đang chăm chú vác vali xuống nhà, cậu ấy không cho tôi động vào, hai vali toàn cậu ấy xếp.

Tôi quyết định nói ngay:

– Mẹ, mẹ nghe con nói này.

Tôi bắt đầu bồn chồn:

– Con không muốn tìm bạn gái đâu.

Mẹ tôi sửng sốt:

– Mẹ biết, con nói rồi, bài vở này nọ, mẹ hay lo thôi, con không cần thấy áp lực.

– Không phải ạ, có lẽ con không tìm được bạn gái đâu.

– Tại sao? À à, mẹ hiểu rồi, ở nước ngoài có ít con gái Trung phải không? Con muốn tìm bạn gái người Trung à?

Tôi lúc này đã mồ hôi ướt tay:

– Con không thích con gái.

– Con nói ngớ ngẩn gì đấy? Ngã hồng nào hả?

Mẹ vội vàng hỏi.

Tôi hít sâu:

– Thật ra con...

– Ông Cố kia, đừng có cầm cái đó. Ba con về, tối nay mẹ nói chuyện với con sau!

Bà cúp điện thoại mất rồi.

Tôi cảm thấy bà biết tôi muốn nói gì, nhưng bà không muốn tôi nói ra mà thôi. Không biết có phải ảo giác hay không nhưng tôi nghĩ những năm gần đây bà cũng lờ mờ đoán ra. Tôi không biết nói thế nào để bà không đau lòng, nhưng cũng hiểu rằng nói sao đi nữa, bà cũng sẽ tổn thương.

Có lẽ tôi nên bớt chút thời gian về nhà vào nghỉ đông, nói chuyện cho rõ ràng, giờ chẳng thể làm gì hơn là cứ để đó đã.

La Hoàn Khởi không biết gì cả, cậu ấy vẫn ngây ngô đưa tôi đi chơi đảo.

Đây là một hòn đảo ở nam bán cầu, đang vào đầu hạ, nhiệt độ khoảng hơn hai mươi độ, khí hậu thoải mái. Đảo còn hoang sơ, ngoại trừ một quán bar thì không nơi nào thích hợp cho người bình dân chơi, không phải đua ngựa thì là đánh golf, còn có mấy công trình đang xây dựng. Hơn nữa, đảo này không phải chỉ có anh La Hoàn Khởi đầu tư mà còn có vài người nữa. Theo lời họ thì mục tiêu ở đây coi trọng tính riêng tư, để cho một vài người trong giới giải trí tới nghỉ phép.

La Hoàn Khởi tiếc lắm, cậu ấy không thể xuống biển vì mới xăm, chỉ có thể tắm vòi sen. Cậu ấy bảo chờ tới ngày Giáng Sinh sẽ đi lần nữa, chỉ chơi lướt sóng và lặn thôi.

– Phú Quý lặn siêu lăm.

Kính Mắt nói:

– Có thể làm huấn luyện viên được. Bọn em là do nó dạy đấy, anh có thể bảo nó dạy.

Chúng tôi nằm dưới cây dù, uống nước trái cây.

Chơi bóng chuyền bãi biển một lát, bọn họ liền đi.

Tôi hỏi La Hoàn Khởi có chuyện gì.

Cậu ấy bảo:

– Đám F.A này quấy rối chúng ta lâu quá rồi, giờ mới nhận ra mình là bóng đèn.

– Xin em gọi họ về đi, anh muốn chơi đấu địa chủ.

La Hoàn Khởi ngạc nhiên, sau đó nhào qua cắn vai tôi:

– Lần sau đi, chúng nó có việc thấy đấy, hẹn gái kia.

Sau đó, cậu ấy gãi đầu:

– Hay em sắm vai địa chủ, anh sắm vai Dương Bạch Lao? Em muốn cướp anh về gán nợ, anh ngoan cường chống lại nhưng cuối cùng khuất phục? Đây cũng là đấu địa chủ!

– Đi chết đi.

Tôi lời ít ý nhiều.

Buổi tối, chúng tôi định ăn một bữa cơm lãng mạn trên bờ biển với ánh nến nhưng gió nổi, tôi nghĩ cát sẽ dính đầy bát đĩa, nên sẽ bị gió thổi tắt, chẳng có tí lãng mạn nào.

Chúng tôi phẫn nộ ra về, ngoan ngoan tự phục vụ trong bar vậy.

Về phòng, La Hoàn Khởi tắm trước. Tôi ngồi trên salon, lấy điện thoại ra, thấy có wechat mới, là Thái

Tiểu Nhã.

Nghỉ hè lần trước, lúc ăn cơm cùng nhau, chúng tôi có trao đổi liên lạc nhưng chưa bao giờ nói chuyện, không biết con bé tìm tôi có việc gì.

Tôi mở ra, thấy không có gì cụ thể cả, chỉ bảo tôi đọc được thì mau trả lời.

Tôi gửi lại: “Có việc gì?”

Vừa gửi tin đi, bên kia gửi tới yêu cầu nói chuyện, tôi nhận. Cô gái nhỏ lập tức mắng người:

– Tôi hỏi này, anh có ý gì? Anh thích tôi đến thế nào, sao giờ còn không bỏ cuộc?

Nói thật, tôi rất thích các cô gái tự tin, nhưng tự tin đến mức này thì tôi hơi giật mình.

Tôi chẳng hiểu ra làm sao:

– Là ý gì?

– Mẹ anh bảo mẹ tôi là một thời gian sau sẽ để chúng ta hẹn hò, mục đích là kết hôn. Ôi anh ơi, tôi không muốn tìm hiểu! Tuy cha mẹ hai bên quan hệ không tệ nhưng tôi với anh có quen biết gì nhau đâu?

Cô gái nhỏ nói một tràng không ngừng nghỉ:

– Hơn nữa, hơn nữa tôi có người yêu rồi! Chúng tôi yêu nhau từ cấp hai, chưa nói với bố mẹ thôi!

Tôi bị một tràng liên thanh làm cho bối rối, không kịp nắm trọng điểm, hỏi:

– Em yêu sớm thế cơ à?

La Hoàn Khởi quần khăn tắm đi ra, dùng khăn hình hỏi tôi xem là ai, tôi xua tay, cậu ấy ngồi cạnh, xoa mắt cá chân cho tôi.

Thái Tiểu Nhã nói:

– Dù gì anh cũng bỏ cuộc đi, tình cảm của tôi với người yêu tốt lắm.

Tôi nghĩ thăm oan uống quá, thôi thì tôi quyết tâm:

– Em đừng hiểu lầm, không có chuyện gì từ phía anh cả, tình cảm của anh với bạn trai cũng tốt lắm.

Mãi không nghe thấy tiếng trả lời từ bên kia, lâu thật lâu, tôi mới nghe thấy Thái Tiểu Nhã lắp bắp:

– Anh nói gì? Anh... anh có bạn trai?

– Đúng thế. La Hoàn Khởi, chào hỏi với em gái này đi nào.

Tôi đưa điện thoại tới bên miệng cậu ấy, cậu ấy nghi ngờ nói:

– Hi, anh là bạn trai của Karen.

Chuyện này khiến tôi cân nhắc, hẳn mẹ tôi đã phát hiện ít nhiều nên mới vội vàng tìm bạn gái cho tôi. Đang ngây người, Thái Tiểu Nhã khinh bỉ nói:

– Hóa ra anh là gay, định kết hôn che mắt thiên hạ?

La Hoàn Khởi nhìn tôi, nói:

– Không phải, chúng tôi sẽ kết hôn.

Tôi muốn mở miệng nhưng không biết nói gì, tôi nhận lấy di động, nói với cô ấy:

– Em đừng vội nói với mẹ anh, anh muốn từ từ rồi nói, được chứ? Anh sợ làm bà sốc.

Cô ấy đồng ý rồi bảo:

– Ngại quá đi, ôi ôi, em cũng lúng túng lắm, sao anh không nói sớm, em còn tưởng rằng anh cuồng loli nên thích em đấy. Dù sao thì... Anh cố lên, nếu cần em hỗ trợ thì cứ nói nhé.

Tôi cảm ơn rồi cúp máy.

La Hoàn Khởi hỏi:

– Ai vậy?

– Một cô bé mẹ muốn dẫn mối cho anh.

La Hoàn Khởi cúi đầu, bóp chân cho tôi, không nói gì.

– Anh đang dần tỏ thái độ với bố mẹ, có lẽ đây là trận chiến lâu dài.

Cậu ấy ôm tôi:

– Em không vội, cũng không thềm để ý danh phận gì, chỉ là anh đừng vội quá, làm ba mẹ anh hoảng, em sợ về sau anh sẽ hối hận.

Rồi cậu ấy lại nói:

– Cũng đừng nghĩ ba mẹ anh nghèo, hiểu con không ai bằng ba mẹ cả.

Chúng tôi trải qua hai ngày nhàn nhã ở đảo, tối chủ nhật mới về trường. La Hoàn Khởi đã triệt để trở thành miêu nô, hoàn toàn đánh mất tôn nghiêm. Vừa về, cậu ấy liền tới bệnh viện thú y đón Nhị Cầu Tử, cũng bày tỏ về sau đi đâu chắc chắn sẽ cố gắng mang nó theo.

– Anh thấy cái kiểu nịnh hót này của em ấy mà, em mới nên gọi là Nhị Cầu Tử đấy.

– Tự tôn là thứ vô dụng nhất, có tự tôn là không có thịt ăn, phải không, anh trai?

Mặt tôi đỏ lên, nghĩ về cảnh hôm qua chúng tôi hôn nhau trên ban công, cậu ấy đặt tôi lên ban công, tôi ghì chặt lấy cậu ấy, hai chân vắt qua hông cậu ấy để khỏi ngã, kết quả là đám Hắc Địa phòng ké đều thấy, họ huyết sáo trên chúng tôi. Tôi bảo La Hoàn Khởi vào phòng rồi hăng động dục, nhưng cậu ấy bất mãn:

– Tập trung đi, anh trai.

Giờ tôi lên tiếng:

– Anh sắp thi cuối kì đấy, có lẽ phải chia giường.

La Hoàn Khởi gãi cổ mèo con, bịu môi:

– Buổi tối buồn chết em.

– Em chơi game đi, anh nhớ là em mua rất nhiều game.

– Không ai chơi với em.

– Chơi game offline.

La Hoàn Khởi đi tới, ôm vai tôi, chóp mũi cọ trên mặt tôi:

– Em không muốn chơi, em muốn chơi gà đẻ.

Tôi không kịp phản ứng gà đẻ là game gì, cho tới khi tay cậu ấy xoa bên dưới của tôi, tôi mới nhận ra thằng nhóc này học xấu rồi.

Cũng may cuối kì cậu ấy cũng bận, hơn nữa còn phải đi khám nên không lằng nhằng nhiều.

Bệnh của cậu ấy không quá nghiêm trọng, trước đó chỉ là do cậu ấy thần hồn nát thần tính thôi. Uống thuốc không chế, điều chỉnh tâm lí là cậu ấy có thể khỏi hẳn. Cậu ấy khoogn nói rõ bệnh tình với tôi, chỉ nói là cậu ấy sẽ có trách nhiệm với tương lai của cả hai, sẽ tích cực phối hợp điều trị. Đây hẳn là chỗ tốt khi hai người đàn ông yêu nhau, có nhiều điều chỉ cần nói một nửa là ai cũng hiểu.

Vội vội vàng vàng, cuối cùng tôi cũng thi xong.

Giáng Sinh cũng không đón mừng gì, giờ là Tết âm, chúng tôi phải bù nhưng ngày nghỉ ngắn quá, chỉ có ba tuần là đã tới học kì mới rồi, hai chúng tôi vẫn không biết phải làm sao, chỉ đành ở lại trường.

Tôi vào phòng thí nghiệm, bộ ảnh của La Hoàn Khởi được một giải thưởng thường, cậu ấy với mấy người bạn định mở studio nên ngày ngày bận rộn đi đi về về giữa thị trấn chúng tôi ở và thành phố T.

– Nếu em bận quá thì đừng vội về, em có nhà ở thành phố T mà? Đi đường hai tiếng đồng hồ, về ngủ một giấc, hôm sau đi phải dậy sớm hai tiếng, vất vả lắm.

Tối đó gần 12 giờ, La Hoàn Khởi toàn thân đầy tuyết, lông mi cũng dính bông tuyết, cậu ấy vừa vào cửa liền mang theo hơi lạnh.

Tôi thương lắm, cởi áo khoác cho cậu ấy, muốn ôm cậu ấy nhưng bị đẩy ra:

– Đứng! Em như cột băng đây này, chờ em ấm lên rồi hẵng ôm.

– Trên đường toàn tuyết đọng, không an toàn, dù gì em cũng nghỉ, cứ ở thành phố T là được mà.

– Không đâu ~

Cậu ấy như con chó lớn, quấn lấy tôi:

– Nhớ anh.

Tôi bắt đắc dĩ xoa đầu cậu ấy:

– Uống canh gừng với sò nhé, xua lạnh.

Cậu ấy ngoan ngoãn gật đầu, nói mình đi tắm đã. Khi tắm xong, cậu ấy đã nằm trên giường, ngủ mất. Tôi sờ trán cậu ấy mới biết cậu ấy sốt nhẹ. Vất vả quá mà, tôi không nở cáu.

– Cưng ơi, tỉnh nào, uống thuốc hạ sốt đã.

Tôi rót nước ấm, nhẹ nhàng gọi.

Cậu ấy lằm bằm, không động đậy.

– Cưng ơi, uống thuốc rồi ngủ, được không?

Cậu ấy mở mắt, nuốt luôn viên thuốc trên tay tôi. Tôi thấy môi cậu ấy nứt ra, chảy máu, lại càng thương. Cậu ấy hé mắt nhìn tôi, dịu dàng lắm. Tôi chưa bao giờ biết ánh mắt của một người sẽ làm tôi muốn khóc.

Cậu ấy ngồi dậy:

– Em ngủ ở phòng anh, anh ngủ đây, giường này thoải mái hơn.

– Ngủ cùng đi.

– Không được, để anh lấy cảm thì không hay.

Cậu ấy đứng dậy, bước đi lảo đảo.

Tôi kéo cậu ấy về:

– Thôi, em ngủ đây.

– Em không ngủ với anh đâu.

– Ừ ừ, anh ngủ ở phòng anh.

Lúc này cậu ấy mới yên tâm ngủ.

Cũng may là hôm sau cậu ấy hạ sốt.

Tôi gọi điện xin nghỉ ở studio cho cậu ấy, nói với mọi người là cậu ấy ốm, hôm nay không tới được, sau đó tôi tự xin nghỉ ở phòng thí nghiệm, nói với thầy hướng dẫn là hôm nay tôi chỉ có thể ở nhà nhưng sẽ nghiên cứu tài liệu.

– Hôm nay em phải ở nhà nghỉ, anh xin ở nhà với em rồi.

La Hoàn Khởi cười khúc khích, tuy không muốn ăn nhưng cũng cố ăn gần hết bát cháo tôi nấu.

Tôi ngồi trên ghế, đặt laptop lên đùi, bắt đầu tra tài liệu. Cậu ấy yên lặng ngồi cạnh, ôm tôi.

Nhưng được mấy phút, cậu ấy bắt đầu nói:

– Hôm qua em nghe thấy anh gọi em là cưng nhé.

Tôi đỏ mặt:

– Em sốt nên nhầm đấy.

– Anh đỏ mặt kìa. Cưng đỏ mặt rất đáng yêu.

– Còn nói là em về phòng ngủ đấy.

Cậu ấy cười, lát sau lại nói:

– Anh để máy tính gần vậy không tốt cho mắt, đặt lên bàn đi.

Tôi đặt máy lên bàn, kết quả vừa đặt lên, cậu ấy liền ngồi xuống đất, giữa hai chân tôi, nghiêm túc nói:

– Ở độ cao này có lẽ anh phải giữ nguyên tư thế đấy, đừng động đấy.

– Em ngoan đi, hôm qua còn sốt kìa.

Cậu ấy đề tôi xuống ghế:

– Hạ sốt rồi, giờ khỏe lắm, bác sĩ Có kiểm tra đi.

Mặt tôi nóng bừng rồi. Cuối kì bận quá, hai tuần chưa làm.

Cậu ấy lại gần tai tôi:

– Nhuận Nhuận, có phải anh đang nghĩ giống những gì em nghĩ không?

Tôi giả vờ bình tĩnh:

– Anh chẳng biết em đang nghĩ gì.

Tay cậu ấy luồn vào quần tôi, những nụ hôn rào rạt rơi xuống.

Kết luận sau chiều nay là mặc quần ở nhà thoải mái thật đấy, nhưng dễ cởi quá. Ngoài ra thì ghế salon không thích như giường, khó dùng lực nhưng địa điểm cấm kị lại kích thích.

La Hoàn Khởi bày tỏ lần sau có thể thử thêm. Tôi ủng hộ.

13. Chương 13

Edit: Vi

Tết âm lịch vẫn không thể về nước vì mấy hôm Tết ở đây đã bắt đầu đi học.

Nhưng may là xung quanh không có không khí năm mới, sẽ không quá nhớ nhà.

Studio của La Phú Quý khai trương, giờ cậu ấy đã năm hai, có được thành tựu thế này, tôi phải công nhận cậu ấy có năng lực, ngoài ra còn có nguồn vốn. Tôi âm thầm cố gắng, tuy chắc chắn kém cậu ấy nhưng không thể chênh lệch quá lớn được. Vì vậy tôi càng chăm học, viết được hai luận văn có giá trị, việc xin vào trường cũng không còn quá áp lực.

Studio của La Phú Quý ở thành phố T, bây giờ ngoài lúc đi học, cậu ấy đều ở đó. Tôi tốt nghiệp sớm hơn cậu ấy một năm, thực ra tôi vốn hướng tới một trường ở thành phố V nhưng giờ tôi có cậu ấy, tất nhiên tôi sẽ thỏa hiệp vài thứ vì cậu ấy, trường của thành phố T cũng khá, thầy hướng dẫn của tôi cũng nhờ vài

người quen ở viện đại học T, họ hài lòng với tôi, vậy nên trên cơ bản tôi đã bước từng bước tiến lên.

Tết âm lịch, tôi với mẹ video call, bà cố ý tránh đi chuyện yêu đương của tôi, chỉ nói vài việc vặt. Tôi do dự mãi, định qua Tết rồi nói vậy.

Chưa kịp nói với mẹ tôi thì tôi đã gặp chị của La Hoàn Khởi. Lúc mở cửa, tôi kinh ngạc vô cùng. Hai chị em họ khá giống nhau, ngũ quan nở nang, vóc người cao gầy nhưng chị cậu ấy trắng hơn cậu ấy, quần áo đơn giản hơn, trang điểm nhẹ nhàng.

– Chào em, chị là Quỳnh Nhi.

Chị ấy rất nhẹ nhàng:

– Là chị của La Hoàn Khởi.

Tôi không hiểu ý của chị ấy, chỉ có thể tới đây hay tới đó.

– La Hoàn Khởi còn đang bận việc bên studio chưa về, chị vào nhà ngồi nhé?

Tôi rót nước cho chị ấy, biết là chị ấy đang quan sát mình.

– Không sao, chị không tới tìm nó.

– Chị tìm em?

– Em là người yêu của em trai chị, lại còn là đàn ông, là nỗi lo của thân nhân thôi, em hiểu được mà.

Giọng nói của chị ấy không hùng hổ.

Tôi ngồi xuống đối diện, bình tĩnh.

– Hai hôm trước, Hoàn Khởi nói với chị là nó có bạn trai, hơn nữa còn là việc nghiêm túc. Em biết việc này chứ?

– Em không biết, cậu ấy rất ít khi nói chuyện trong nhà với em.

Nói thật, tôi hơi giật mình, cậu ấy chủ động come out sao?

– Chị vốn không định quản, chuyện của hai đứa không phải giờ chị mới biết, chỉ là Hoàn Khởi không nói thì chị cũng không coi trọng, nó có thể đùa vui, chị không sợ nó gây ra chuyện. Thế nhưng giờ nó nói như vậy, chị sẽ phải tỏ thái độ, em hiểu ý chứ?

– Em hiểu, nhưng cậu ấy không lấy người khác ra để đùa vui, đây là lí do em quý trọng cậu ấy.

– Chị cũng có điều tra qua về em, mong rằng em đừng giận, nếu như em là con gái nhà bình dân, thật ra không phải là không thể. Hoàn cảnh nhà em ổn, nhân cách tốt, chị tin vào nhân phẩm của em. Nếu em là nữ, chị sẽ không phải đối.

À, xem ra chị ấy tới là để phản đối.

Tôi nghĩ một lát rồi nói:

– Nếu chị tới để phản đối, em nghĩ chị không cần nói thêm gì nữa. Những điều chị lo lắng, ngay từ ngày đầu ở bên nhau, bọn em đã biết cả.

Chị ấy có vẻ ngạc nhiên.

– Nhưng bọn em vẫn quyết định yêu nhau, với lại ở bên nhau đã hơn nửa năm, hai chúng em đều thấy rất may mắn khi không bỏ qua tình yêu này. Em không biết hạnh phúc là gì, đong đếm ra sao, có tiêu chuẩn không, nhưng em nghĩ nếu có một thế giới mà em có thể đạt được mọi nguyện vọng, thế nhưng không có La Hoàn Khởi, vậy thì em sẽ không cần thế giới ấy. Bọn em trải đời còn ít, giờ mới hai mươi, những chuyện vui sướng tới cực điểm chẳng thể nào quên, đếm đi đếm lại chỉ có vài thứ, mà những thứ đó đều kém so với sự vui sướng khi nửa đêm tỉnh dậy, thấy tay mình nằm trong tay cậu ấy. Em không muốn mất cậu ấy, ai thuyết phục cũng không được.

Chị ấy cười, khuôn mặt na ná La Hoàn Khởi:

– Cảm động lắm.

– Nếu chị không coi trọng bọn em thì cần gì để ý, tình nhân rất nhiều, chia li không ít, thực tế cuộc sống là chuyện lông gà vỏ tỏi, có khi một ngày nào đó bọn em bùng nổ sẽ chia tay. Nếu chị coi trọng bọn em thì sao phải ngăn cản? Chị cũng biết em quan trọng với cậu ấy, bọn em còn đang trong thời kì cuồng nhiệt của tình yêu, bây giờ ngăn cản sẽ làm cậu ấy không quên được em, phải không?

Chị ấy nghiêng đầu nhìn tôi, lúc lâu sau mới nói:

– Em nói phải. Em rất thông minh, rất lí trí, nhưng có một việc em nói sai rồi, chị không tới bảo hai đứa chia tay.

Tôi ngần người. Thật ra nói như vậy không có nghĩa là tôi không lo lắng.

La Quỳnh Nhĩ lắng lắng uống trà rồi mới nói:

– Anh cả và chị đều có đám cưới vì gia tộc. Chỉ cần dòng dõi xứng đôi, không quá mâu thuẫn là có thể kết hôn. Có người may mắn, như anh trai, chị dâu của chị, bây giờ tình cảm của họ rất mỹ mãn; cũng có người bất hạnh, ví như chị. Chị với Hoàn Khởi thân thiết từ bé, khi mẹ qua đời, nó đã chịu đả kích lớn, chị với anh cả đều đã thề với mẹ sẽ bảo vệ nó, chăm sóc nó. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, mấy năm nay, ngoài cho nó tiền thì ai cũng bận, thật sự sơ sẩy nhiều. Hoàn Khởi rất coi trọng tình cảm, mấy đứa chơi thân với nó đấy, đều là chơi từ mẫu giáo cả. Chị lo nó lần này trả giá nhiều, sẽ gặp tổn thương.

Tôi không biết nói gì, tôi thầm nghĩ rằng mình cũng sợ tổn thương.

– Chị nói những điều này ra là không coi em giống người ngoài. Chị tới là muốn cho em biết nếu hai đứa bên nhau sẽ khó khăn vì gia tộc. Nhưng đã có chị và anh cả, không trông đợi Hoàn Khởi làm gì cho gia tộc cả, bất kể giàu hay nghèo, người ta luôn mong thân nhân bình an phải không? Vậy nên chị chỉ mong em tốt với Hoàn Khởi, đừng phụ nó, đừng làm nó đau lòng. Nó quyết tâm bên em như thế, quả thật chị không ngờ. Chị với anh cả luôn đứng bên Hoàn Khởi.

Đầu óc tôi trống rỗng, chỉ có thể nói cảm ơn.

– Thiên hạ không có bữa ăn miễn phí, Hoàn Khởi không muốn gánh trách nhiệm của gia tộc, đương nhiên nó sẽ mất đi quyền quản lý gia tộc.

– Cậu ấy vốn không coi trọng chuyện đó.

– Em nói phải.

La Quỳnh Nhĩ cười.

Tôi nghĩ rồi nói:

– Hoàn Khởi cũng rất yêu chị, chỉ sợ chị gả sai người, sợ chị không hạnh phúc.

– Chị biết chứ. Thật ra lần trước nó đánh đúng người, chị hả giận lắm. Sau này chị chỉ trách nó làm bản thân liên lụy, bị thương, cũng khó nói với người nhà.

– Nếu chị hạnh phúc, em nghĩ cậu ấy sẽ vui hơn.

– Chị sẽ hạnh phúc. Cảm ơn lời chúc phúc của em.

La Quỳnh Nhi không ở lại lâu, nói rằng chị ấy tranh thủ thời gian nên chỉ tới được một lúc buổi tối, bây giờ có việc phải đi.

Sau khi La Hoàn Khởi về, tôi kể chuyện chị cậu ấy tới. Cậu ấy có vẻ vui:

– Chị em li dị với thằng khốn nạn kia rồi.

– Thật à?

Cậu ấy cười, bé Nhị Cầu Tử. Nhị Cầu Tử ghét bỏ đập ra. Cậu ấy cười sung sướng, kể:

– Thật mà, thằng khốn đó có scandal, bị truyền thông bới móc ra, biến thành trò cười, người nhà dĩ nhiên phải tỏ thái độ, đầu thế nào công khai đẩy chị ấy vào hố lửa thế được. Haiz, thật ra em học nghệ thuật là do ảnh hưởng từ chị, chị em mới giới kìa. Tiếc là chị ấy nghĩ lẫn lộn trong giới thời trang quá khổ nên mới bỏ, đi theo anh cả.

Cậu ấy hôn tôi, tiếp:

– Studio dạo này cũng đi vào quỹ đạo rồi, thường có nhân viên ở, em không cần qua đó nhiều, kì này ở trường thôi. Vui chứ?

Tôi gật đầu, nghĩ chuyện của La Quỳnh Nhi. Già nửa khả năng là chị ấy đã có thỏa hiệp với gia đình, bằng không chị ấy đã sớm tuyên bố li dị, làm sao có thể chỉ vì báo chí mà chấp nhận. Nhưng tôi không phải người trong giới đó, không hiểu được, chỉ là biết ơn khi chị ấy đã giúp đỡ chúng tôi như thế.

Mùa xuân đến, ngày nào Nhị Cầu Tử cũng động dục. La Hoàn Khởi cũng động dục mỗi ngày.

Tôi mệt đến nỗi sáng nào cũng phải đỡ cái eo già nua, lại phải đề phòng đang đánh răng thì La Hoàn Khởi sẽ lao tới tụt quần tôi. Dạo này cậu ấy cực kì khoái chuyện làm trước gương.

Biến thái.

Hôm nay chúng tôi mặc đồng phục đi xem trận bóng chày của trường, nhìn như đồ đôi vậy. Đội bóng thi đấu rất vất vả, còn thằng hiểm, học sinh toàn trường sôi sục.

Trà Trà ngồi phía trước tôi, thấy bọn tôi thì vui lắm, kéo cả hai ra selfie cùng.

– Chụp ảnh cùng hai đẹp trai rất ngẫu biết không? Tổ đây là người đã cô đơn 21 năm, ngay từ khi còn trong bụng mẹ đã cô đơn đây! Bao năm rồi mới có một cơ hội mà!

Chúng tôi chẳng thể làm gì hơn là phối hợp nhìn vào màn hình, cười rất ngu.

Trên đường về, chúng tôi hứng lên, mua mỗi người một ly kem loại siêu lớn, bắt đầu vừa đi vừa ăn. Không biết vì ngày chưa ấm đã ăn kem hay không mà tim tôi vẫn đập thành thịch, cảm giác rất khó chịu.

– Có phải đêm qua làm quá đáng không?

La Hoàn Khởi lo lắng.

– Em câm ngay!

Cũng may, tim đập nhanh một chút liền bình thường. Chúng tôi tiếp tục cười cười nói nói.

Đến dưới nhà trọ, La Hoàn Khởi bảo:

– Em muốn nếm thử vị vani của anh.

Tôi đưa ly qua:

– Em thử đi.

Miệng tôi bị hôn, là vị oreo. La Hoàn Khởi liếm trong liếm ngoài một lượt, tai đỏ, nói:

– Em thích ăn thể cơ.

– Có biết xấu hổ không?

Tôi cười, đạp bắp chân cậu ấy một cái, đang đùa thì nghe thấy tiếng “Cạch”.

Chúng tôi quay lại nhìn.

Một vali đồ lặt vặt nằm trên đất. Mẹ tôi, bà Vương, đứng đó không nhúc nhích.

Tim tôi ngừng đập vài giây.

Tôi đã hiểu trước đó vì sao tim mình đập nhanh, đó là điềm báo cho chuyện không hay.

Tôi bước tới, cậu ấy hoang mang nhìn, cũng đi theo.

– Mẹ, sao mẹ tới đây?

Giọng tôi run rẩy.

– Tết âm con không về, mẹ nhớ con nên tới.

Giọng mẹ cũng run.

– Sao mẹ không báo trước để con đi đón?

Tôi nháy mắt với La Hoàn Khởi, cậu ấy giúp xách vali về nhà trọ.

Tôi bảo mẹ:

– Mẹ vào đã, đừng đứng ở ngoài, gió lắm.

– Mẹ nghĩ con sắp đi học nên không định gọi con.

Bà cười gượng.

Chúng tôi im lặng đi vào.

La Hoàn Khởi vào bếp rót nước.

Tôi bảo với mẹ:

– Mẹ có chỗ ở chưa? Có ở đây với bọn con không?

Bà gật đầu nhưng không nói. Tôi không biết ý của bà là đã đặt khách sạn hay muốn ở đây.

La Hoàn Khởi đưa nước:

– Dì, mời dì uống nước.

Bà nhận lấy ly theo bản năng nhưng lại rút tay về:

– Tôi không khát.

Rồi bà quay lại nhìn tôi:

– Nhuận Nhuận, con theo mẹ vào phòng.

Bà đứng lên, đi vào trước.

Chúng tôi không đóng cửa phòng ngủ bao giờ, bà không để ý nên đi vào phòng La Hoàn Khởi, mà cũng không tính là phòng cậu ấy, từ khi yêu nhau, hai chúng tôi vẫn ở đó.

Hôm nay dậy sớm đi xem thi đấu, giường chiếu chưa dọn, chằng lộn xộn. Trên tường là tấm ảnh chúng tôi chụp chung, cậu ấy hôn lên mặt tôi. Trên giường là hai bộ đồ ngủ vứt lung tung, một bộ trong đó là mẹ mua cho tôi, bà chỉ liếc mắt là nhận ra. Trên mặt đất, hai cái bao cao su đã dùng qua đang nằm đó, sáng nay tôi dọn La Hoàn Khởi dọn nhưng có lẽ cậu ấy đã quên.

Bà hoảng hơn, lập tức lùi lại.

Tôi nhảy tới khép cửa:

– Đây là phòng của bạn con, phòng con ở bên cạnh.

Sau đó nháy mắt bảo La Hoàn Khởi dọn phòng.

Mẹ vào phòng tôi, phòng cực kì sạch sẽ. Tôi nhận ra vì mình không ở đây nên đã cất chằng đi từ lâu. Bà ngồi vào chiếc giường trống, nước mắt đã chảy rơi.

– Mẹ...

Mắt tôi cay cay, lòng đã bị áy náy lắng trĩu trăm lần. Tôi ôm bà, bà đẩy tay tôi:

– Con ra ngoài đi, mẹ không gọi thì con đừng vào.

Tôi thấy mắt mình nhòe đi, tôi cắn răng bước ra, trong lúc khép cửa, tôi nghe thấy tiếng bà khóc nức nở.

Bà rất tủi thân, rất sợ, mà tôi thì chẳng thể làm gì.

La Hoàn Khởi cũng nghe thấy tiếng khóc, luống cuống đứng trong phòng khách.

Tôi bảo:

– Không sao, chờ bà khóc xong là được, anh sẽ chậm rãi thuyết phục. Nhưng hôm nay chắc em phải ở ngoài rồi, anh sợ bà thấy em sẽ... Phiền em, xin lỗi...

La Hoàn Khởi miễn cưỡng cười:

– Không phải xin lỗi, tối em đi thuê phòng khách sạn. Anh an ủi đi, đừng để đi làm sao, lúc nào cần cứ gọi em.

Tôi nhìn cậu ấy cầm ví và điện thoại ra ngoài. Tôi nghĩ lo lắng của mình về việc gia đình cậu ấy của mình trước đây thật buồn cười, người cản trở thực ra chính là tôi. Tôi nghĩ tôi có lỗi với mọi người.

Nhưng có lẽ tôi cần giải quyết chuyện trước mắt đã.

Tôi liên lạc với ba, nói với ông là mẹ đã ở chỗ tôi.

Ba giật mình:

– Sao bà ấy lại chạy tới chỗ con, mẹ con bảo đi Thái Lan với bạn cơ mà?

– Ba, con có lỗi với ba, có lỗi với mẹ.

Ba tôi im lặng.

– Ba... con là đồng tính.

Tôi nghe ông thở dài, rất dài:

– Có thể thay đổi không? Cái đồng tính đó, thay đổi được không?

– Không ạ.

– Ba biết rồi.

Ông khó khăn nói, tôi nghe cũng khó khăn:

– Ba mẹ đã chuẩn bị tinh thần từ sớm rồi, con chịu nói thẳng, ba cũng không ngờ.

– Ba mẹ... biết từ khi nào?

– Từ lâu rồi, lúc con học cấp ba, đừng coi ba mẹ con là kẻ ngốc chứ.

– Sao ba mẹ không nói?

Tôi không ngờ mình đã lộ đến như thế. Tôi tự cho mình thông minh, muốn trốn thoát, còn ba mẹ vì tôi đi xa, vì tôi bị phản bội đã lo sợ, bất an nhiều năm. Tôi cảm thấy trên gương mặt mình có nước, tôi lau, toàn là nước mắt.

– Con không nói, ba mẹ cũng không tiện hỏi. Ba sớm đã nghĩ thông, chỉ có mẹ con vẫn mong con có thể thay đổi.

– Hôm nay mẹ tới, thấy con với bạn cùng nhà...

Tôi khịt mũi:

– Bạn cùng nhà... là bạn trai con bây giờ.

– Con nói chuyện với mẹ đi, đừng để mẹ khó chịu, ba thu xếp chuyện công ty, mai sẽ qua Canada.

Ba nói nhỏ:

– Từ khi còn bé, con đã đồng ý với ba rằng chúng ta là đàn ông, không thể để mẹ đau lòng.

– Xin lỗi, con xin lỗi.

Tôi cảm thấy mình không còn kiềm chế nổi bản thân nữa.

Tôi đã tự hỏi mình không chỉ một lần, vì sao tôi lại là đồng tính luyến ái. Nếu tôi không phải đồng tính, cũng sẽ không có chuyện hôm nay. Tôi yêu La Hoàn Khởi, cũng yêu ba mẹ tôi, họ ở hai bên đối lập, chuyện tôi cần làm là đâm một dao vào một bên, rồi cũng đâm vào mình một dao như thế.

Tôi đã làm gì sai? Tôi trái với luân thường đạo lý sao? Kiếp trước tôi giết người cướp của? Tôi là gay, đó

chính là hình phạt sao? Nếu như đó chỉ là hiện tượng bình thường, vậy thì tại sao đời tôi lại khổn khổ như vậy?

Tôi tựa ngoài cửa, nghe mẹ khóc, lòng tôi khổn khổ đến độ muốn giết người.

Khóc ba tiếng đồng hồ, mẹ đi ra.

Khi tới, mẹ làm tóc gọn gàng, quần áo cũng chọn lựa tỉ mỉ. Bây giờ, mắt mẹ sưng lên, mũi hồng hồng, tóc rối bù dãn trên mặt. Gương mặt vì có phấn nên bị nước mắt làm nhòe hết cả.

Bà hỏi:

– Bạn cùng phòng của con đâu?

Tôi do dự:

– Cậu ấy ra ngoài ngủ rồi.

– Không thể để bạn con làm thế, bất lịch sự quá. Mẹ có đặt phòng rồi.

Tôi ghen ngào:

– Mẹ biết cậu ấy không chỉ là bạn cùng phòng của con. Mẹ, mẹ thấy rồi mà.

– Mẹ không thấy!

Bà sợ hãi kêu lên, lùi ra sau vài bước, che tai:

– Mẹ không thấy gì hết! Con đừng nói chuyện với mẹ nữa!

– Mẹ bịt tai cũng vô ích, sự thật là như thế rồi.

Tôi cảm thấy lưỡi dao của tôi đang nhắm thẳng vào bà.

Bà ngồi xuống, lại khóc.

– Nhuận Nhuận, con đừng như thế, con luôn nghe lời mẹ nhất mà, lần này con cũng nghe mẹ đi, được không

con? Hai đứa chia tay đi. Mẹ van con, hai đứa chia tay đi.

Bà quỳ xuống. Tôi kiệt sức, cũng quỳ xuống.

– Mẹ, xin mẹ đừng làm khó con, bắt con làm chuyện con không thể. Mẹ lo cái gì? Nếu mẹ muốn có cháu, bọn con sẽ nhờ người mang thai hộ, mẹ sợ nhà cậu ấy phản đối thì không phải lo, chị cậu ấy đã nói hộ ủng hộ bọn con, mẹ sợ con bị người ta coi thường, vậy chúng con ở lại Canada, ở đây hôn nhân đồng tính là hợp pháp, sẽ không bị kì thị đâu. Mẹ!

Bà chỉ khóc. Tôi nhìn bà, ngực quặn thắt.

Nhưng bà không nói lời nào với tôi nữa.

Tôi dọn phòng mình để bà ngủ. Tôi nghĩ bây giờ La Hoàn Khởi ở khách sạn, hẳn cũng không chịu nổi. Tôi không muốn cậu ấy lo lắng nên đành gửi tin nhắn:

– Anh nói cả rồi, giờ chỉ chờ mẹ nghĩ thông suốt, có thể mẹ sẽ tha thứ cho anh, có thể không.

Cậu ấy chưa trả lời. Tôi gửi tin đi rồi không ngủ được, ngồi trên salon tới hừng đông.

Sáng sớm, La Hoàn Khởi về. Tôi phải đi học sáng, lại lo lắng mẹ ở nhà một mình nên bảo cậu ấy tới chăm sóc bà, nếu bà không muốn gặp cậu ấy, cậu ấy sẽ tìm người khác.

Tôi đi học, lòng không yên.

Vừa tan lớp, tôi lao thẳng về nhà.

Kết quả thấy mẹ tôi đang nấu cơm trong bếp, La Hoàn Khởi phụ một tay.

Tôi chớp mắt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. La Hoàn Khởi lau tay, tôi nhìn thoáng qua rồi nói:

– Sao không xắn tay áo lên? Ướt hết rồi kìa.

Cậu ấy ngượng ngùng, nói nhỏ:

– Em đang định xắn, lại nghĩ tới trên tay toàn hình xăm sẽ dọa mẹ anh, nhờ mẹ anh nghĩ em là lưu manh thì không tốt.

Tôi cười:

– Em không phải lưu manh à?

Cậu ấy hung dữ lườm tôi:

– Nếu không có mẹ anh ở đây, em đã đánh mông anh rồi.

– Thế này là sao?

– Em cũng có tính toán rồi, sáng nay em nói chuyện với mẹ anh một lúc. Bà chẳng nói gì, ra ngoài mua thức ăn, lúc về bảo em giúp một tay.

Tôi càng hoảng:

– Hai người nói gì?

La Hoàn Khởi đang định trả lời thì mẹ tôi chống nạnh đi ra:

– Nhuận Nhuận, hai đứa nói gì thế? Sao trong siêu thị chỉ toàn cá biển? Mẹ còn mang tương, tương có thể làm cá mè cho con đây.

Sau đó, bà nhìn La Hoàn Khởi:

– Tiểu La hả? Khoai tây xong chưa?

La Hoàn Khởi khom người:

– Xin lỗi dì, giờ cháu làm tiếp ngay đây.

Trong phòng khách chỉ còn tôi và mẹ, tôi nặn ra một nụ cười:

– Mẹ à, mẹ đến đây rồi còn làm lụng vất vả thế làm gì? Con đưa mẹ ra ngoài ăn.

– Nhà hàng làm sao sạch sẽ được như ở nhà, đừng tưởng mẹ không biết, mấy đứa ở đây toàn ăn đồ ăn nhanh, ăn nhiều làm sao mà tốt được? Tăng đường huyết, béo phì!

– Vương thần y nói phải!

Như thể mọi chuyện chưa từng xảy ra, lại trở về trước đây. Tôi không dám hỏi bà nghĩ thế nào, sợ là tối bà đã ngủ không ngon, nhìn rất tiều tụy.

Bàn ăn khá yên lặng.

Ăn một lúc, mẹ bỗng nhiên nói:

– Ba con bảo ông ấy mua vé chuyển sớm nhất tới Canada rồi.

– Vâng.

– Đã lâu rồi mẹ với ba chưa ra ngoài du lịch, lần trước tới Canada là lúc con nhập học, chẳng có thời gian đi đâu, nhân cơ hội này phải du lịch mới được. Mẹ ở đây hai hôm rồi đi với ba con, mẹ ở khách sạn, Tiểu La không cần ra ngoài ở đâu.

– Có cần con xin nghỉ đi cùng ba mẹ không?

– Không cần. Con ăn cần tây đi! Mẹ chọn từ sáng sớm đây.

La Hoàn Khởi bảo:

– Dì này, cháu có bạn làm du lịch, hay để cháu bảo cậu ấy sắp xếp chương trình với nơi nghỉ cho chú dì nhé?

Mẹ tôi “Ừ” một tiếng lạnh nhạt.

Cho tới khi ăn xong, mẹ buông đũa, nói:

– Chuyện hai đứa, mẹ không đồng ý.

Lòng tôi chìm xuống hầm băng, La Hoàn Khởi cũng buông đũa.

– Nhưng mẹ cũng không phản đối. Mẹ hiểu hai đứa muốn bên nhau, con đường này gian nan, làm cha mẹ ai cũng không nỡ để con khổ, hai đứa đã đủ vất vả, sao còn làm hai đứa thêm phiền được. Con có cuộc đời con, mẹ không buông tay cũng chẳng biết làm sao nữa. Cha mẹ là dễ thỏa hiệp nhất, không phải mẹ đã nghĩ thông mà là mẹ sợ sau con buồn, không dám nói với mẹ, chịu khổ một mình ở xứ người. Mẹ sợ thế. Nếu con gặp khó, cứ về nhà, ba mẹ vĩnh viễn là ba mẹ con, vĩnh viễn là hậu thuẫn của con.

Tôi cười, cảm thấy mắt mũi cay cay.

Sau đó, mẹ tôi nói:

– Nhưng có một chuyện này, hai đứa yêu năm năm, sau năm năm mà vẫn thấy đối phương tốt, muốn bên nhau trọn đời thì mẹ sẽ đồng ý. Cho dù là ở với đàn ông đi nữa, hay là kết hôn, cũng không qua loa được. Đây là quy củ nhà ta, hiểu chưa?

– Cảm ơn mẹ.

La Hoàn Khởi im lặng cầm tay tôi, nhìn tôi.

14. Chương 14

Edit: Vi

Hai ngày sau, mẹ tôi thỏa hiệp, dần dần vui lên.

Không biết La Hoàn Khởi kiếm ở đâu ra một đồng mí phẩm và đồ dưỡng da, dụ mẹ tôi cười với cậu ấy không ít lần.

Sau khi ba tôi tới, chúng tôi cùng ăn cơm một bữa nhưng vẫn tránh những câu chuyện nhạy cảm, cũng có thể coi là hòa thuận, vui vẻ. Tôi không còn gì bất mãn.

Thật, hoàn mí không có thật, tôi sợ nó sẽ biến mất bất chợt.

Về sau, cũng chưa tới năm năm, vào khoảng năm thứ tư chúng tôi ở chung thì gia đình tôi đồng ý. Khi ấy, tôi đang chuẩn bị mở một phòng khám răng, La Hoàn Khởi ngày ngày đều chơi mấy trò mới. Bọn tôi bắt đầu gặp gia đình hai bên.

Quan hệ của mẹ tôi và La Hoàn Khởi rất tốt. Có lẽ vì niên thiếu mất mẹ nên cậu ấy rất kiên nhẫn với mẹ tôi, mẹ tôi thì coi cậu ấy như con út, làm ba tôi ghen tị.

Tôi và La Quỳnh Nhĩ cùng anh cả cũng quan hệ khá tốt, họ là người tốt, ngoại trừ rất bận, khá khó hẹn. Tôi cũng ăn cơm với ba cậu ấy hai lần, chắc là người làm ăn lớn nên lòng dạ cũng rộng rãi, cũng có thể vì nhà họ bây giờ do anh cả làm chủ nên ông ấy rất khách khí với tôi, còn nhiều lần tặng tôi đồ câu, tiếc là tôi không thích câu cá nên toàn ném trong gara cho bụi phủ. Điều xấu hổ nhất là vợ sau của ông ấy không lớn hơn tôi là mấy, mỗi lần họp mặt cả nhà luôn rất xấu hổ.

Nhị Cầu Tử khỏe lắm, về sau nó có tận ba đời con cháu, cũng hay bắt nạt con Golden bọn tôi nuôi. Ừm, con chó Golden tên là Meo Meo. Tên vẫn là do La tiên sinh phân liệt ban cho. Cậu ấy thường phàn nàn với tôi rằng nếu biết Nhị Cầu Tử béo như gấu thế kia, lại còn ngày ngày muốn mưu sát chủ nhân, không đáng yêu tí nào thì ngày trước đã không thêm nhặt về nuôi. Nhưng Nhị Cầu Tử cứ thế, cậu ấy cũng oán mỗi ngày nhưng lần nào chúng tôi nghỉ phép, cậu ấy vẫn mang nó theo, không chịu giao cho người ngoài nuôi. Rõ là mạnh miệng mềm lòng.

Ở với nhau bốn năm, bọn tôi đổi địa chỉ, đổi xe, cũng quen biết thêm nhiều người. Tuy nhiên, nhiều thứ vẫn không thay đổi, tôi không bao giờ nghĩ thời kì cuồng nhiệt của tình yêu là chuyện quá khứ. Chúng tôi càng ngày càng kì quặc giống nhau, cũng càng ngày càng khoan dung hơn trong chuyện nấu nướng của nhau, số lần khắc khẩu cũng chỉ lác đác, một ánh mắt vẫn có thể khiến chúng tôi bùng nổ, tôi tập yoga, thắt lưng dẻo dai nhưng vẫn thường bị đau, nếu tôi tỏ tình với cậu ấy, tai cậu ấy vẫn sẽ đỏ, nửa đêm tỉnh ngủ, tôi vẫn luôn trong lòng cậu ấy.

Tôi chưa bao giờ dám tưởng tượng rằng mình sẽ may mắn như vậy, cho nên mỗi một ngày tôi đều thấy mình cần cảm ơn cuộc sống.

Tôi nói với La Hoàn Khởi:

– Anh yêu em.

Cậu ấy đang tắm cho con Golden lười biếng, liếc mắt nhìn tôi, cười:

– Anh yêu em, em biết. Em yêu anh thì anh có biết không? Nếu em yêu anh mà anh không biết thì sao anh biết là anh yêu em, nếu như anh yêu em mà em không biết thì sao em biết là em yêu anh?

– Cái quỷ gì thế? Ngu xuẩn kia, rốt cuộc mi biết cái gì?

– Em biết bà Lưu thích ăn bánh kem vị sầu riêng! Cố Tiểu Nhuận, anh muốn uống kem của em không? Màu trắng, dính, có dinh dưỡng!

– Cút!

15. Chương 15: Ngoại Truyện : Góc Nhìn Của La Hoàn Khởi

Edit: Vi

Ngoại truyện: Góc nhìn của La Hoàn Khởi

Thật ra lần đánh nhau ở Nhật không phải lần đầu La Hoàn Khởi gặp Cố Nhuận. Từ năm nhất đại học, anh đã gặp Cố Nhuận rồi.

Ngày ấy là khai giảng, các câu lạc bộ tuyển thành viên mới, hai bên đường đều là người của các câu lạc bộ gào thét. La Hoàn Khởi không có hứng thú gì, anh loay quanh với mấy đứa bạn, thấy bên câu lạc bộ quyền anh có treo hai bao cát, ở giữa là một người châu Á rất bắt mắt.

Anh xuất ngoại từ tiểu học, thẩm mỹ nghiêng về phương Tây, bạn gái cũ đều tóc vàng da mật ong, vóc người nóng bỏng. Hôm ấy, không biết vì sao anh lại nhìn người kia chăm chú thật lâu.

Chàng trai kia chân dài và thẳng, da rất trắng, trên trán là mấy lọn tóc dính mồ hôi. Chàng trai không nói gì, chỉ biểu diễn những động tác rất đẹp mắt. Một người bạn đưa chai nước tới, không biết là nói gì, chàng trai cười, ngửa đầu uống, cuối cùng còn dùng nước thừa dội lên mặt, tóc cũng ướt, bị gạt sang một bên. La Hoàn Khởi thấy toàn bộ gương mặt chàng trai.

Anh vốn không quan tâm đến tướng mạo của người cùng giới, bạn mình cũng vậy, người qua đường cũng thế, mọi người đều tự động bị làm nhòe hết. Với vẻ ngoài của đàn ông, anh không thể nhận xét xấu đẹp, ngay cả với mặt mình, anh cũng không biết có dễ nhìn không. Anh thấy ai cũng như ai thôi. Nhưng hôm ấy, anh thấy chàng trai kia cười, cúi đầu cười, khi ngẩng lên vẫn còn đang cười, lộ cả răng nhưng mau chóng dừng lại, chỉ trong nháy mắt, mọi thứ chỉ còn lại những mảnh sáng.

Sau này, anh nghĩ có lẽ họ có thể làm bạn. Anh không biết vì sao mình muốn làm quen với chàng trai kia, tiếp cận với anh ấy, cũng may không khó để hỏi thăm, anh đã tìm câu lạc bộ quyền anh để hỏi xem ở đó có một chàng trai châu Á không. Chủ nhiệm câu lạc bộ là một người da đen to con, anh ta cười ha hả hỏi có phải tìm Karen không, Karen đã rời câu lạc bộ rồi, thỉnh thoảng tới biểu diễn thôi.

Trường học nhỏ vậy, dù không ở câu lạc bộ quyền anh thì cũng sẽ chạm mặt nhau thôi. Nhưng không có câu lạc bộ quyền anh thì anh không tìm thấy lý do chính đáng để làm quen, La Hoàn Khởi cảm thấy thất vọng khó nói thành lời, anh cảm thấy việc mình tiếp cận Karen là đáng xấu hổ nên không nói với ai. Làm gì có ai cứ cố chấp muốn làm bạn với một người chỉ gặp thoáng qua? Phải không? Quá kì lạ.

La Hoàn Khởi từ đó hay đi dạo trong trường với chút mục đích khó nói. Anh nhanh chóng nhận ra việc gặp được Karen thật khó, như mò kim đáy bể vậy. Anh không biết Karen học ngành gì, khi nào có tiết, đang ở đâu, facebook cũng không tìm thấy ai như Karen, có lẽ anh ấy dùng tên Trung để đăng kí.

Một học kì cứ thế trôi qua, cuối cùng anh cũng có cơ hội gặp chàng trai ấy. Đó là một lần ở thư viện, vào kì thi cuối kì. Trường họ có mấy thư viện được phân loại theo ngành, La Hoàn Khởi thường tới thư viện của khoa nghệ thuật nhưng hôm ấy, anh tới thư viện của ngành kĩ thuật tìm người, lúc sắp đi thì thoáng thấy một bóng lưng trong góc tự học.

La Hoàn Khởi lặng lẽ đi tới giá sách gần đó, ngắm thật lâu.

Quả nhiên là chàng trai ấy. Anh đeo tai phone, cúi đầu viết.

Thư viện của ngành kĩ thuật trường họ có vài tầng, chàng trai ngồi ở khu tự học công cộng, La Hoàn Khởi đợi một lúc, thấy anh có lẽ sẽ ngồi lâu nhưng tầng một đã bị chiếm chỗ hết rồi, anh chỉ nhìn một lúc rồi rời đi.

Từ đó về sau, khi rảnh rỗi, La Hoàn Khởi sẽ để ý tới góc tự học của thư viện ngành kĩ thuật. Đôi khi anh gặp được Karen nhưng đa phần thì không tình cờ như vậy, có một hôm tuyết lớn, anh chờ cả chiều ở thư viện, cảm thấy mình thật ngu xuẩn.

Tại sao lại chờ một người xa lạ mỗi ngày ở đây? Đối phương thậm chí không biết mình, cho dù biết, có lẽ sẽ mắng mình là biến thái.

Anh cảm thấy mình thật buồn cười, anh thu dọn đồ, đi về. Vừa tới cửa xoay, một người đi tới, dáng cao, bước vững vàng, người ấy mặc một chiếc áo lông có mũ, chỉ để lộ khuôn mặt lạnh tới đỏ bừng, môi hồng, miệng còn thở ra hơi trắng.

Họ thoáng qua nhau.

La Hoàn Khởi về nhà trọ của mình, anh thuê riêng một biệt thự. Phòng ngủ của anh có cửa sổ sát đất, có thể nhìn thấy sân sau.

Anh không vui, mỗi khi tuyết lớn, anh sẽ nhớ tới mẹ. Mẹ và anh rất thân thiết, sau khi mẹ qua đời, ngoại trừ hay liên lạc với chị, anh và những thành viên khác trong gia đình khá lạnh lùng với nhau. Đời sống tình cảm của anh cũng vậy, anh từng có bạn gái nhưng không yêu được lâu, anh luôn lạnh lùng chia tay, thậm chí còn không hiểu vì sao mình phải yêu những người đó.

Anh nghĩ lung tung nhiều lắm, cuối cùng, anh quyết sẽ không tìm Karen nữa. Mặc kệ anh ta đi.

Anh cố tránh những nơi có thể thấy Karen, quả nhiên, kì hai không gặp anh nữa. Chỉ có một lần anh thấy anh ấy ở căng tin, Karen mặc áo đỏ, đang ngậm ống hút uống nước dâu, anh ngồi gần cửa sổ, có vẻ bồn chồn. Anh nhìn chàng trai hai giây rồi đi.

Bình thường anh ấy cũng chỉ có một mình. La Hoàn Khởi nghĩ thầm.

Anh cho rằng họ sẽ luôn như vậy, chỉ họa hoằn lắm mới gặp trong trường. Người kia không biết anh là ai, anh cũng không hiểu biết cặn kẽ gì về anh ấy, rồi anh sẽ quên anh ấy đi, coi như chưa bao giờ gặp nhau. Mãi đến khi hết năm học, một người bạn trên facebook của anh share tin về một nhà trọ cao cấp, có kèm theo ảnh chụp phòng, trong tấm ảnh là một gương mặt quen thuộc, đó là Karen đang ngồi khoanh chân trên thảm, một tay anh vươn về phía màn hình, có lẽ đang ngăn người ta chụp ảnh mình.

Kèm với tấm ảnh là tin tìm bạn trọ, Karen Gu, khoa kĩ thuật sinh học trường Q, mong muốn tìm một bạn trọ nam, tình hình cụ thể xin liên hệ trực tiếp.

Anh xoắn xuýt hai ngày, ma xui quỷ khiến thế nào lại liên lạc. Người kia nói sẽ báo với Karen để liên lạc lại.

Cần biết thự anh thuê sẽ phải trả lại, ngoài ra còn phải đền bù hợp đồng, anh không tiếc chỗ tiền đó, chẳng qua mấy thằng bạn anh biết thì hơi ngạc nhiên, không biết anh đang định làm trò gì.

Chẳng chờ tới khai giảng, họ đã gặp nhau ở Nhật trước. Thời gian ấy anh rất bạo lực, anh nghĩ chị mình chịu khổ, người nhà không ai ra mặt, cô bác đều khuyên chị nên nhịn, mà bản thân chị cũng nói với anh rằng họ không còn lựa chọn nào khác. Anh được chiều từ bé, dù không phải nhịn thế tổ nhưng cũng không phải là người chịu nhịn khi thấy thân nhân chịu khổ. Anh giận dữ, tự mình đi Nhật. Tất nhiên là anh phải thiệt, bị chặn đánh trong hẻm nhỏ. Anh cười nhạt nhưng thấy thật đau lòng, chặt vật tựa vào tường, cảm thấy dạ dày mình đau rút. Sau đó, anh gặp Cố Nhuận.

Anh nghĩ đây là ý trời. Trên thế giới này có nhiều người như vậy, có nhiều hẻm nhỏ như thế, có nhiều thời khắc biết bao, thế mà họ lại gặp nhau, ngay lúc này, tại đây. Dĩ nhiên là Cố Nhuận không biết anh, anh cũng không thể để lòng sự vui mừng như điên trong lòng khi gặp được anh ấy. Anh cố gắng giữ vẻ bình tĩnh, mãi cho tới khi gặp được anh ấy trong bể nước nóng ở khách sạn. Anh kinh ngạc lắm, đây quả là ngày kịch tính nhất đời anh.

La Hoàn Khởi ở trong bể mười phút, anh thấy lông mi Cố Nhuận dài lắm, anh ấy ngủ thật yên tĩnh, hô hấp đều đều. Anh bỗng nghĩ đến dáng vẻ bị thương chặt vật của mình, cảm thấy không thể gặp anh ấy như thế, vậy là anh khoác áo tắm, vội chạy đi. Trước khi đi, anh vẫn dặn nhân viên phục vụ đừng để người trong bể ngủ quá lâu.

Khai giảng, anh chính thức ở cùng Cố Nhuận. Anh ấy dễ ở chung hơn tưởng tượng của anh rất nhiều, tuy lúc nào chữ “Cút” cũng sẵn sàng bên miệng nhưng không có ác ý, hơi ngạo kiều, nội tâm lại dịu dàng hơn ai hết. Anh nghĩ Cố Nhuận cười thật đẹp, anh có thể ngắm anh ấy cười cả đời. Đường nhiên bây giờ họ đã là bạn, lòng anh luôn có gì đó gợn sóng nhưng không dám tìm hiểu xem đó là gì.

Trung Thu có chút chuyện xảy ra. Ba anh tái hôn, vợ mới còn nhỏ tuổi hơn chị gái anh. Anh đau lòng lắm, tuy từ nhỏ biết tình cảm cha mẹ không tốt, nếu không vì sao chỉ có mẹ bên mình, thế nhưng hai người họ đã lựa chọn không li hôn, ở bên nhau cả đời như thế, chỉ ít ba anh cũng làm đủ trách nhiệm, để mẹ có chức phụ nhân danh xứng với thực, sau khi mẹ mất nhiều năm mới tái hôn. Anh không có tư cách ngăn cản, giờ anh sống sung sướng là nhờ của cả ba cho, nhưng anh vẫn đau lòng. Anh nói chuyện với anh cả, anh cả nói thẳng:

-Em phản đối hay không thì ba cũng kết hôn thôi, ba muốn chúng ta chúc phúc nên thông báo chứ không phải hỏi ý kiến. Em không vui, em lo lắng, anh hiểu nhưng em đừng quá ngây thơ. Anh và Quỳnh Nhi không phản đối, chỉ cần Chu Ngọc ký hiệp nghị, cô ta muốn người, được, cô ta muốn tiền, cũng được, chỉ cần không quá tham lam. Chuyện này em không cần lo, em luôn là em út của bọn anh, dù cho cô ta có sinh thêm con thì những thứ em có luôn luôn nhiều hơn nó, người quyết định ở nhà này là anh trai em, chúng ta mới là người nhà.

-Tất cả chỉ là chuyện lợi ích? Em quan tâm chuyện gia sản được phân ít hay nhiều à?

Anh cả trăm ngẫm thật lâu rồi mới nói:

– Hoàn Khởi, có lẽ em được bao bọc quá. Em chưa bao giờ thấy thực tế tàn khốc, thấy anh em tương tàn, cha con phản bội, đó không phải chuyện đùa. Bây giờ em còn quá ngây thơ, có lẽ không hiểu lựa chọn của bọn anh nhưng em phải nhớ cho kĩ, em là người nhà họ La, em có trách nhiệm không thể trốn tránh. Bây giờ trách nhiệm đã có anh gánh vác, anh không muốn em và Quỳnh Nhi khổ, nhưng có ngày anh không gánh nổi nữa, lúc ấy em phải ra mặt, hiểu chứ?

Hôm ấy mưa rất to, khi Cố Nhuận tới, anh cứ nghĩ đây là một cảnh phim: Sấm sét rền rĩ, mưa to xối xả, luôn có người chống đỡ cho bạn một góc trời. Về sau, anh vẽ rất nhiều nhưng không một bức nào có thể lột tả đầy đủ sự tủ thân và cảm động khi anh thấy Cố Nhuận xuất hiện.

Đối với La Hoàn Khởi, tình yêu là có một người suy nghĩ vì bạn còn bạn sẽ có quyền tủ thân, làm nũng trước mặt người đó. Mặt mũi đều không cần đến bởi bạn biết người ấy chính là an toàn, bạn không cần phải giả vờ mạnh mẽ trước mặt họ.

Anh thấy có lẽ mình đã thích Cố Nhuận, nhưng anh không dám. Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thích một người đàn ông. Thời gian ấy thất mất tự nhiên, anh mất ngủ, hay nổi nóng, còn giận lẫy sang Cố Nhuận nhưng vẫn không thể kìm nén, không thể buông tay được. Anh mất thời gian thật lâu để nhận ra tính hướng của mình, sau đó lại tới lúc theo thầy đi vẽ phong cảnh, rời nhà mấy ngày rất nhớ nên anh muốn về, cuối cùng anh tách đoàn, tự thuê xe lên đường.

Về tới nhà, anh đứng ngoài cửa thật lâu để chuẩn bị tâm lí, anh thấy mình có vấn đề về não rồi, không biết Cố Nhuận có hỏi vì sao mình về sớm một ngày không. Những lí do anh đã nghĩ kĩ đều không được sử dụng vì Cố Nhuận uống say mềm rồi. Thậm chí, khi anh sững sờ đứng ngoài cửa, Cố Nhuận đã nhào lên người anh, hôn anh.

Anh thấy mình có cảm giác về tình dục với Cố Nhuận, hơn nữa anh còn hưởng thụ. Cố Nhuận uống quá say, anh dựa vào khung cửa chờ cho nửa người dưới của mình tỉnh táo lại, sau đó ra ngoài mua mật rồi lại đi.

Anh không thể nói với Cố Nhuận điều gì, cũng sợ xấu hổ. Anh hiểu lòng mình một cách bình thản, anh là đồng tính luyện ái, ít nhất khi đối diện với Cố Nhuận, anh là đồng tính. Một thời gian dài thật dài sau đó, anh vẫn nghĩ mình yêu thầm, vậy nên khi tỏ tình thành công, anh mừng đến quên hết mọi thứ, nếu không phải trên xe còn có Cố Nhuận, có lẽ anh đã phóng xe như điên rồi.

Kết lại thì La Hoàn Khởi nghĩ tình yêu của mình với Cố Nhuận nếu nói thuận lợi thì đúng là thuận lợi, như được trời ủng hộ, nói không thuận lợi cũng không sai vì fcos rất nhiều gặp ghềnh phải trải qua

Cố Nhuận là người cả nghĩ mà anh lại là người không thích nghĩ nhiều. Anh từng nghĩ tình yêu này được tới đâu hay tới đó, vậy nên anh quý trọng nó cực kì, coi mỗi ngày như ngày cuối, như mai sẽ là ngày họ chia tay. Về sau, tình thân anh gặp chút vấn đề, anh bỗng thấy mấy thứ vớ vẩn kia nên cắt hết đi. Sau ngày Cố Nhuận tỏ tình, anh quyết định dù thế nào đi nữa, anh cũng không buông tay.

Mình yêu Cố Nhuận, anh ấy cũng yêu mình, vì sao hai đứa không thể trở thành mãi mãi?

Cho nên khi mẹ Cố Nhuận tới, anh đã nghĩ kĩ, cho dù Cố Nhuận bị ép chia tay thì anh cũng không đồng ý. Cũng may là anh ấy không hề có ý định chia tay. Hôm ấy, anh trực tiếp thỏa thuận với mẹ Cố Nhuận rằng sau khi hai người kết hôn, mọi tài sản của anh sẽ được sang tên cho anh ấy, không hề nhắc tới chuyện chia tay vì anh nghĩ họ sẽ không bao giờ chia lỵ.

– Cháu không biết gia đình mình có mang tới những sầu lo không cần thiết cho dì không nhưng cháu đã cố gắng hết sức, gia đình cháu đã chấp nhận Cố Nhuận, cháu cam đoan anh ấy không bao giờ phải chịu tủi thân trước mặt người nhà cháu. Anh ấy có thể chường mắt tiền của cháu, anh ấy cũng không biết đây là thành ý của cháu, cũng là thuốc an thần cháu dành cho chú dì. Cháu sẽ không rời xa Cố Nhuận, chúng cháu sẽ hạnh phúc bên nhau, chỉ xin dì đừng làm anh ấy đau lòng, mấy ngày nay anh ấy đã không ngủ rồi.

Sau này, La Hoàn Khởi rất hối hận, anh nghĩ mình lúc đó quá đẹp trai, còn đẹp trai hơn lúc hai người làm đám cưới nữa, lẽ ra anh phải quay phim lại cho Cố Nhuận xem mới phải. Nếu thế thì về sau tắm cho chó, anh có thể dùng nó để ép anh ấy làm, không đến mức sau này lần nào cũng là anh tắm chó, bị vấy nước đầy người.

Lúc này, La Hoàn Khởi ngồi trong phòng khám của Cố Nhuận, ôm Nhị Cầu Tử, chờ anh ấy làm một ca trám răng. La Hoàn Khởi nghĩ thời khắc đẹp trai nhất của mình đã qua mười năm rồi, anh cười, ngồi trên ghế vuốt mề, đợi người yêu mình lát nữa sẽ bước ra, tháo khẩu trang rồi tặng mình một nụ hôn. Nắng chiều ấm áp lắm, họ sẽ cùng đi bộ về nhà, sẽ mua cá Cố Nhuận thích về nấu.

16. Chương 16: Ngoại Truyện : Một Ngày Quan Trọng

Sáng nay, sau khi thức dậy, La Hoàn Khởi vẫn xị mặt với tôi, hơn nữa còn là loại xị mặt rất ngậy thơ, chẳng có việc gì cũng cố ý đi ngang qua tôi, thỉnh thoảng dùng vai hoặc dùng móng huých tôi một cái để tỏ vẻ cậu ấy không vui.

Nguyên nhân của việc xị mặt này là cậu ấy nói giờ đã tháng 9 rồi, thời tiết không nóng bức cũng không quá lạnh, rất hợp để đi du lịch, bảo tôi đóng cửa phòng khám một thời gian để thứ sáu đi chơi.

Tôi nghĩ thời tiết này ầy mà, trời xanh mây trắng, thích hợp ở nhà nhất, vậy nên tôi từ chối.

La Hoàn Khởi bảo:

– Thứ sáu là một ngày rất quan trọng, anh không ra ngoài chơi thì đúng là xin lỗi xã hội, có lỗi với em, anh nghĩ cho kĩ vào, nghĩ thật là kĩ vào.

Vì vậy, tôi chỉ đành lục lại mọi ngày kỉ niệm ra đối chiếu, thứ sáu, 27 tháng 9 là ngày nào.

Tôi phải nói là cái tên La Hoàn Khởi này cực kì hay làm màu, cậu ấy là người thích các ngày kỉ niệm nhất mà tôi từng biết, nhất là sau khi chúng tôi kết hôn, quả thực là ngày kỉ niệm nào cậu ấy cũng tổ chức. Để nhớ kĩ những ngày kỉ niệm cậu ấy nghĩ ra, tôi phải làm hẳn một cái thời gian biểu trên excel.

Nhưng mà 27 tháng 9 không phải sinh nhật ai trong số chúng tôi, cũng không phải kỉ niệm ngày yêu nhau, không phải kỉ niệm kết hôn, cũng không phải kì nghỉ lễ.

Lần gần đây nhất tôi phải trải qua cảm giác khủng hoảng này chính là kỉ niệm 999 ngày kết hôn với La Hoàn Khởi. Từ sáng sớm, cậu ấy đã cực kì phấn khích nói:

– Nhuận Nhuận, hôm nay là một ngày đặc biệt. Anh biết là ngày gì không?

Tôi nghĩ nát óc cũng không ngờ đến đó là ngày thứ 999 chúng tôi kết hôn.

Mẹ nó, ai rảnh việc đi tính mấy cái này!

Có bài học lần trước rồi, tôi thử mở máy ra, xem hôm đó có phải ngày nào đó có số đặc biệt không. Nhưng không. Cuối cùng, tôi nghĩ đến mức phát sợ.

La Hoàn Khởi ngồi với dáng lão phật gia tựa trên sofa, nhìn tôi rồi nói:

– Nghĩ ra chưa?

Tôi ngồi bên cạnh cậu ấy, nghiêng người bóp vai cho cậu, đáp:

– La đại gia à, xin ngài vui lòng chỉ bảo cho, tiểu nãi co rút, đại nãi thì trường phình, quả thực tiểu nhân không nhớ nổi.

La Hoàn Khởi liếc mắt, trả lời:

– Ngày nào đó, rất quan trọng, thế mà anh không nhớ? Em quá thật vọng với anh rồi, hôm nay anh phải tắm cho Đại Miêu.

Tôi bảo:

– Dạ dạ dạ, La đại gia nói đúng, tiểu nhân chịu phạt, tối nay tiểu nhân sẽ tự mình tắm cho Đại Miêu.

La Hoàn Khởi nói thêm:

– Còn dọn phân cho Nhị Cầu Tử, nửa năm rồi anh chưa thay cát mèo cho nó đâu.

Tôi dò ý:

– Hôm nay em có chuẩn bị trước đấy hả?

La Hoàn Khởi nín cười:

– Anh đoán đúng rồi.

– Hừ, hôm nay coi như xui, em nói đi, đó là ngày gì?

Có lẽ vì được khoe tài, La Hoàn khởi không nhin được nữa, cậu vừa cười vừa đáp:

– Ngày 27 tháng 9 là Quốc tế du lịch, chẳng đúng là phải đi du lịch à, ha ha ha ha ha.

Tôi then quá hóa giận, nhảy lên người cậu, cù một trận. Tôi biết cậu ấy sợ nhất bị cù nên cứ năm lần bảy lượt nhằm vào đó, cậu ấy cười đến đỏ mặt.

Cuối cùng, cậu ấy xin tha:

– Đừng làm loạn nữa!

Cậu ấy ôm eo tôi, cả khuôn mặt cọ vào hõm vai tôi.

Sau khi lớn, Nhị Cầu Tử cũng uể oải phơi nắng, thỉnh thoảng tự liếm lông.

Yên lặng được hai phút, cậu ấy nói:

– Em muốn cướp anh về làm áp trại phụ nhân!

Tôi ôm cổ cậu, cười:

– Cướp thế nào?

– Khiêng anh lên giường, gạo nấu thành cơm!

Vừa nói, cậu ấy vừa nhấc tôi lên, muốn khiêng tôi trên vai.

Tôi hét lên kinh hãi, trời đất đảo lộn, La Hoàn Khởi thì vui quá hóa buồn, đứng không vững, thế là chúng tôi lại ngã về salon, khốn khổ là tôi còn ngã cắm đầu xuống đất, hai chân chống lên trời. La Hoàn Khởi để tránh ngã đè lên tôi, trong lúc ngã cậu ấy đã kịp dịch sang bên một chút, kết quả là trượt từ trên ghế xuống, dập móng.

Tôi thở dài:

– Phú Quý, khi nào em mới hiểu được là với chiều cao của chúng ta thì không hợp để chơi westling được hả?

La Hoàn Khởi cầu xin:

– Thật sự là trật eo rồi, Nhuận Nhuận ơi, bóp bóp.

Tôi đành xuống ghế, đỡ cậu ấy sang ghế dài.

Kéo áo cậu ấy lên, tôi vừa kiểm tra vừa nói:

– Nhà em có phải là có gene eo không tốt không, tháng trước nghe bảo ba em đuổi người, làm trật eo.

La Hoàn Khởi cực nhỏ nhen:

– Eo em có tốt không chả lẽ anh không biết?

Tôi đoán cậu ấy không bị thương nặng, chỉ là hơi trật chút, sáng hôm sau sẽ hết nên kéo áo cậu ấy xuống, vỗ móng cậu:

– Nhìn em thăm vậy, từ hôm nay Đại Miêu với Nhị Cầu Tử anh bao thôi.

Buổi tối, nằm dài trên giường, cậu ấy muốn nghiêng người ôm tôi nhưng thắt lưng lại đau, đành nằm thẳng lại.

Tôi đau lòng:

– Ngủ thì ngủ đi, đừng lộn xộn.

La Hoàn Khởi trợn mắt:

– Muốn phạm pháp với anh.

Trời ơi là trời! Không nói trắng ra như thế thì chết được à?

– Eo em bị thế rồi còn phạm pháp được?

Cậu ấy xấu hổ:

– Thế anh cử động được không? Anh cố lên, em nằm im.

Tôi ngồi dậy, dưới ánh đèn vàng nhạt, đôi mắt cậu thật sáng.

– La Phú Quý, nếu như có ngày nào đó em chết, chắc chắn là do tinh tấn nhân vong.

– Chết dưới hoa Nhuận Nhuận, thành quỷ cũng phong lưu!

Nói xong, cậu ấy liền lôi tôi nằm lên trên.

Tôi nằm trên người cậu ấy, hai tay chống xuống giường, nhẹ nhàng hôn mũi cậu, hôn môi cậu, dùng tay xoa tóc cậu. Cảm thấy cậu ấy vừa đón nụ hôn của tôi mà tay vẫn hờ dãn kéo quần tôi xuống, tôi cố ý đùa, vừa hôn vừa ngẩng đầu. Cậu ấy nhắm mắt, môi đuổi theo môi tôi, ngẩng đầu lên.

Cái vẻ đòi hôn này của La Hoàn Khởi có chút ngốc nghếch đáng yêu.

Tôi nhanh chóng lột sạch, cúi xuống, dùng miệng ngậm lấy quần lót cậu. Nước bọt của tôi dính ướt quần lót cậu. Tôi há miệng, nuốt xuống. Trong phòng ngủ có tiếng nước chập chập.

Cậu ấy vội vàng muốn tôi ngồi lên.

Tôi đỡ lấy thứ kia, chậm rãi dùng thân thể mình bao bọc nó, sau đó từ từ cử động.

Tôi nghe tôi thở dốc, La Hoàn Khởi cũng vậy. Tôi không dám làm quá mạnh, sợ đè vào người cậu.

Tư thế này rất tốn sức, trong nháy mắt, tôi mất hứng nghĩ tới bài nhảy ếch ở lớp thể dục mà hồi bé từng học. Nhận ra tôi mệt, La Hoàn Khởi lên tiếng:

– Anh quay lưng lại thử xem.

Tôi đành xoay một vòng, thân dưới ma sát, nói không ra hơi, không ra được cũng không nuốt được, cứ ngửa ngáy trong lòng.

Bàn tay ấm áp của La Hoàn Khởi xoa lưng tôi, tôi cảm thấy ngón tay cậu đi dọc theo cột sống mình, trượt tới nơi chúng tôi giao nhau, cậu vỗ vỗ tôi, ý bảo tôi hơi thất thần rồi, ngồi xuống đi. Cậu ấy để tôi điên loạn trong ngực cậu, tay cậu ấy nắm lấy tôi, tôi nghiêng đầu hôn. Tiếng nghen ngào rót cuộc cùng bay ra.

Sau một lần phát tiết, tôi mệt mỏi vô cùng, ngồi trong lòng cậu ấy nghỉ một lát rồi mới đẩy cậu ra, định xuống giường.

Bình thường là La Hoàn Khởi cho Nhị Cửu Tử ăn, hôm nay chẳng mấy khi là tôi, suýt thì quên mất. Đến giờ sức nhớ ra, tôi quyết định mau chóng mặc quần áo, đi hầu hạ hai vị đại gia kia.

Kết quả vừa mới bò được hai bước, chưa ra đến mép giường, mắt cá chân tôi đã bị tóm. Chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, La Hoàn Khởi đã kéo tôi tới trước mặt cậu.

Tôi bảo:

– Tráng sĩ tha mạng!

Cậu ấy đè lên lưng tôi, cắn tai tôi:

– Tư thế quá quyến rũ, muộn rồi!

Tôi vừa cười vừa lăn tay xuống dưới, đúng là cậu ấy chào cờ rồi.

– Vừa lúc chẳng mặc gì, bớt việc.

– Eo em không sao chứ?

– Anh phối hợp một chút là không sao.

Giọng cậu ấy trầm và dịu dàng.

Tôi đè thấp eo xuống, chào đón một hồi mưa gió mới.

Cuối cùng, ý thức tôi mơ hồ, khóe mắt đã nhắm lại, tôi nghe thấy La Hoàn Khởi hôn tai mình, gọi liên tục:

– Nhuận Nhuận, Nhuận Nhuận, Nhuận Nhuận.

Thế là hôm ấy, người hầu hạ Nhị Cẩu Tử với Đại Miêu là La Hoàn Khởi. Nguyên nhân là sau khi xong việc thì tôi quá buồn ngủ.

Sáng hôm sau, tôi thoải mái lăn trên giường, gối lên gối mềm.

La Hoàn Khởi đã nấu bữa sáng xong, đi vào gọi tôi dậy, tôi thuận miệng đáp nhưng không dậy ngay. Cậu ấy ngồi bên giường, cắn một cái vào mông tôi.

– Mẹ nó!

Tôi cảm thấy thẹn chết đi được.

Đang định quay lại nói gì đó thì cậu ấy đã vừa hát thầm vừa đi ra ngoài.

Tôi chôn đầu vào gối, im lặng cười.

17. Chương 17: Ngoại Truyện : Chuyện Kết Hôn

Chuyện kết hôn thì cực kì cực kì tự nhiên.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, hoàn toàn không có tiêu chí gì về hình thức, đã xác định rồi thì nói ra thôi, từ nay tình yêu của hai chúng ta có thể thăng hoa hơn một chút.

Thật tình cờ, chúng tôi ở nhà xem phim, một bộ phim nghệ thuật sâu sắc, tôi cảm thấy có khi chính bản thân đạo diễn cũng chưa chắc đã biết rốt cuộc thì mình quay cái gì. Tình tiết phim rất khó hiểu, tôi xem hai mươi phút vẫn không biết ai là ai.

Nhưng tôi vẫn cố gắng, cố gắng sáng với La Hoàn Khởi học nghệ thuật.

Bình thường, cậu ấy toàn lảm bảm rằng chuyên ngành của chúng tôi quá khác biệt, chẳng có tiếng nói chung.

Tôi rất tủi. Đấy các bạn xem, tôi có thể chịu đựng xem phim mà La Hoàn Khởi muốn xem, nhìn triển lãm tranh cậu ấy thích, đi nghe hòa nhạc cậu ấy yêu, cậu ấy thì có thể cùng tôi quan sát mấy quần thể sinh vật đáng yêu kia hay sao? Có thể cùng tôi ngắm những hàm răng thiên hình vạn trạng sao?

Đây là một bất phương trình.

Nhưng tôi là một anh bạn trai tâm lí mà.

Bạn trai tôi thích những thứ này, biết sao được, chỉ có thể xem cùng thôi.

Tuy là mí mắt tôi bắt đầu dính vào nhau rồi.

Tôi cảm thấy đầu mình gối lên đùi La Hoàn Khởi, ngẩng đầu lên, tí thì sái cổ.

Cậu ấy khá đặc ý:

– Anh ngủ lâu như vậy làm chân em tê hết cả rồi, em không dám động đây nữa. Có cảm động không?

– Bảo sao gối hôm nay cứng thế, đùi em toàn là cơ bắp, anh ngủ không thoải mái tí nào, lần sau không làm thế này được chứ? Cứ ngoan ngoãn cho anh cái gối, tốt nhất là thế.

Mắt La Hoàn Khởi lập tức đỏ.

Ôi mẹ, hình như lời nói thật của tôi làm tổn thương cậu nhóc này rồi.

Tôi chỉ đành sát lại hôn cậu ấy, sau đó giả vờ yếu đuối tựa vào ngực cậu, nói:

– Nhưng cục cưng làm vậy, anh rất cảm động.

– Anh lừa em.

Giọng cậu ấy buồn buồn nhưng vẫn ôm chặt tôi.

Tôi cố ló đầu khỏi ngực cậu, thấy mắt cậu có giọt nước mắt sắp rơi xuống. Tôi ngồi thẳng lên, hôn lên mi mắt cậu nhưng giọt nước mắt kia vẫn rơi.

Tôi nhìn vào mắt cậu:

– Anh thấy chúng ta bên nhau cứ thế nào thoải mái thì làm, cứ thế nào vui vẻ thì tiếp tục, không cần tiếp tục làm mấy thứ như trong phim lãng mạn này. Chúng ta đều hài lòng, đó mới là quan trọng.

– Nhưng mà em muốn lãng mạn! Em sợ anh dần dần sẽ nghĩ sống cùng nhau không thú vị!

–Ồ, vậy chúng ta có thể sửa định nghĩa về lãng mạn một chút. Có người thấy tỉnh dậy trên đùi vợ là lãng mạn, anh thấy khó chịu, không phải lãng mạn. Với anh mà nói, cùng em sống qua năm tháng, rất lãng mạn. Vậy nên có em là đủ, không cần mấy thứ sáo rỗng này.

La Hoàn Khởi trợn tròn mắt.

Tôi bảo:

– Lần trước rút thăm trúng thưởng ở siêu thị, anh rút được nến dùng trong hôn lễ, vẫn để đó chưa dùng đâu.

Cậu ấy lập tức đứng dậy.

Tôi khó hiểu, chẳng biết cậu ấy lên cơn thần kinh gì.

Cậu ấy nhìn di động, sau đó lôi tôi dậy:

– Hôm nay mình kết hôn đi.

– Hả?

Tôi không kịp phản ứng đã đột ngột rơi vào bể nhiệt tình.

Chúng tôi cấp tốc xin đăng kí kết hôn trên mạng, sau đó lấy giấy chứng từ của cả hai ra. Điền bảng online xong, chúng tôi mới nhận ra mình ngu chết đi được, tạm thời còn chưa dùng được giấy chứng nhận, phải mất một tháng xác minh giấy tờ xong đã.

Chúng tôi xin cấp đăng kí kết hôn xong liền giống người đã kết hôn.

– Chồng!

La Hoàn Khởi bỗng cực kì ngọt ngào ôm lấy tôi.

Tôi nghĩ mặt mình cười đến cứng cơ mắt.

Chồng là cái quỷ gì đấy ha ha ha ha ha.

Nhưng tôi còn tỉnh táo, nói với cậu:

– Chồng à.

Sau đó, chúng tôi nhìn nhau, cười khúc khích.

Cậu ấy nói:

– Có phải nên nói với người nhà không?

Tôi liền đồng ý:

– Đúng đúng đúng!

Sau đó, điện thoại đã gọi đi rồi, tôi mới nhớ ở trong nước giờ là ba giờ sáng. Hi vọng bà Vương không chửi tôi.

Cũng may, bà Vương không chửi tôi vì cái tội nửa đêm gọi bà dậy, cơ mà bà chửi tôi vì chuyện không mời thầy về xem ngày.

Bà Vương nghiêm túc dạy bảo:

– Ngày lành tháng tốt là rất quan trọng! Phải xem bát tự! Con có hiểu hay không?

Chúng tôi bật loa ngoài.

La Hoàn Khởi rất lo lắng:

– Dì ơi, phải làm sao bây giờ?

Bà Vương trầm ngâm giây lát, đáp:

– Hai đứa chờ thông báo có giấy mới đi nhận phải không? Thẻ này đi, mai dì tìm thầy xem cho, đến lúc đó hai đứa dựa theo ngày ấy đi lấy giấy đăng kí kết hôn, biết chưa?

Chúng tôi nhìn nhau, gật đầu.

Tôi thầm nghĩ ông thầy ngày mai nhất định sẽ phát điên, khách hàng cầm ngày sinh tháng đẻ của hai thằng được, bảo ông ta xem ngày lành tháng tốt, lại còn xem ngày kết hôn, ừm, dạo này làm ăn không dễ dàng gì.

Lúc chuẩn bị cúp máy, mẹ tôi bảo:

– Tiểu La này, có phải nên đổi xưng hô không nhỉ?

La Hoàn Khởi mau chóng nịnh hót gọi mẹ.

Di động ngắt kết nối liền vang lên một tiếng thông báo, mẹ tôi cho La Hoàn Khởi một cái lì xì, chú thích là “Phí đổi xưng hô”.

La Hoàn Khởi cực kì vui, nói là sẽ không nộp số tiền này cho tôi.

Lại nhắc đến cái ngày lành tháng tốt kia, làm chúng tôi nhận giấy kết hôn muộn mất một tuần. Có khi mấy người chứng hôn nghĩ là chúng tôi muốn hủy hôn.

Đêm cái hôm chúng tôi thành trai đã có chồng, chúng tôi thấp nển.

Dưới ánh nến, môi chúng tôi bị gặm tới rách.

Cũng may là hôm sau tôi đi làm ở phòng khám có đeo khẩu trang, ha ha ha. Về phần La Hoàn Khởi, ừm, chắc là được hưởng thụ ánh mắt kì cục của đồng nghiệp mấy hôm nhỉ?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-cung-phong-vo-cung-phong-khoang-luon-thich-ve-nha-om-toi-khoc>